

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Buzda Aşk

New York Times
Bestseller

**RACHEL
GIBSON**

**ONLY
SERENITY**

nemesis
KİTAP

Buzda Aşk

Chinooks Hokey Takımı Serisi Devam Ediyor.

Aşk Seni Bulursa, Aşk Yeniden ve Tutkulu Aşk kitaplarından sonra serinin yeni kitabı Buzda Aşk sizlerle...

Jane sadece erkeklerin başarılı olabileceği zannedilen bir iş yapmaktadır: Spor muhabirliği. Hokey gibi sert bir sporun ve birbirinden çekici hokeycilerin tam ortasında işini yapmaya ve başarılı olmaya çalışmaktadır. Ancak onun başarısız olması için her şeyi yapan birileri vardır: Başta Luc Martineau olmak üzere Chinooks'un tüm oyuncularını.

Erkeklerin krallığı gibi görünen bu oyunda kendini kabul ettirmeye çalışan bir kadın ve onu bekleyen sürprizlerle dolu bir aşk hikâyesi...

Heyecan, eğlence, buz ve hokeye hazır olun!

ONLY

"Rachel Gibson kitapları eğlenceli, etkileyici ve kışkırtıcı..."

Elizabeth Lowell

SERENİTİ

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

GİRİS

Honey Pie'in Hayatı

Seattle'daki bütün o dumanlı barların arasından girmek için Loose Screw'ı seçmek zorundaydı sanki. Burası benim haftanın beş gecesi bira doldurarak ve milletin sigara dumanı yüzünden öksürerek çalıştığım köhne bardı. Barın üstüne Camel sigarasını ve Zippo'sunu bırakırken siyah saçlarının savruk bir tutamı alnına düşmüştü.

“Bana bir tane Henry's ver,” dedi, sesi pamuklu kadife gibi pürüzlüydü, “ve biraz acele et bebeğim. Bütün günümü burada geçiremem.”

Kaba mizaçlı karanlık adamlardan hep hoşlanmışımdır. Tek bakışta bu adamın bir gök gürültüsü kadar karanlık olduğunu anlamıştım. “Şişe mi, fıçı mı?” diye sordum.

Bir sigara yaktı ve dumanların arasından bana baktı. Bakışları bluzumun üst kısmına doğru giderken cennetten çıkmış gibi görünen mavi gözlerinin günahla dolu olduğunu görebiliyordum. Göğüslerim hoşuna gitmiş olmalı ki, dudağının kenarı memnuniyetle havaya kalktı. “Şişe,” diye cevap verdi.

Soğutucudan bir Henry's aldım ve kapağını açıp barın üstüne koydum. “Üç dolar elli sent.” Şişeyi kocaman eliyle tuttu ve dudaklarına götürdü. Birkaç uzun yudum aldı ve bu sırada gözlerini benden hiç ayırmadı. Şişeyi indirdiği zaman köpük yukarı çıktı ve alt dudağındaki bira damlasını yaladı. Bunu ta dizlerimin arkasında hissetmişim adeta.

“Adın ne?” diye sordu ve cüzdanını çıkarmak için elini eskimiş Levi's pantolonunun arka cebine götürdü.

“Honey,” diye cevap verdim. “Honey Pie.”

Bana beş doları uzatırken dudağının kenarı da yukarı doğru kıvrıldı. “Striptizci misin?”

Bunu çok duyardım. “Bu değişir.”

“Neye göre?”

Ona parasının üstünü verirken parmak uçlarım onun sıcak avucuna sürtünüp geçti. Bir titreme bileğimdeki nabzımı gıdıkladı ve gülümsedim. Gözlerimin onun büyük kolları ve göğsünde, daha sonra da geniş omuzlarında gezinmesine izin verdim. Beni tanıyan herkes konu erkeklere gelince çok fazla kuralım olmadığını bilirdi. Büyük ve kötü erkekleri severdim ve tabi güzel dişleri ve elleri olmalıydı. Bu kadar. Ah tabii bir de utanmaz olmalarını tercih ederdim ama buna illa da gerek yoktu; çünkü ben zaten iki kişiye yetecek kadar utanmazdım. Çocukken bile kafam sürekli seksle ilgili düşüncelerle doluydu. Diğer kızlar Barbie bebekleriyle okulculuk oynarken ben doktorculuk oynardım. Bu oyunlar sırasında Doktor Barbie, Ken’in aletini kontrol eder ve onun terler içinde komaya girmesine sebep olurdu.

Şimdi 28 yaşındayım ve diğer kadınlar golf ya da seramik kurslarına giderken benim hobim erkekler ve onları adeta ucuz Elvis bibloları gibi biriktiriyorum. Bay Kaba Tavır’ın seksi mavi gözlerine bakarken, nabzıma ve kalçalarımın arasındaki ağrıya baktım; onu da koleksiyonuma katabileceğimi düşündüm. Onu eve götürebilirdim. Ya da arabamın arka koltuğuna veya kadınlar tuvaletine.

“Aklında ne olduğuna göre,” diye cevap verdim en sonunda. Sonra kollarımı barın üstünde kavuşturdum ve ileri doğru eğildim, ona mükemmel göğüslerime bakması için bir şans vermiştim.

Bakışını dekoltemden kaldırdığı zaman, gözlerinin sıcak ve aç olduğunu gördüm. Sonra cüzdanını açtı ve bana rozetini gösterdi. “Eddie Cordova’yı arıyorum. Onu tanıdığınızı duydum.”

Benim şansım işte. Bir polis. “Evet, Edi’yi tanırım.” Onunla

bir kere çıkmıştım, tabii yaptığımıza çıkmak denebilirse. Edi'yi son gördüğümde Jimmy Woo'nun tuvaletinde komaya girmiş gibi duruyordu. Ayak bileğimi bırakması için bileğine basmak zorunda kalmıştım.

“Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Eddie ufak tefek şeyler aşırı bir hırsızdı ve daha da kötüsü alçak herifin tekiydi. Bu yüzden “Sanırım biliyorum,” derken içimde en ufak bir vicdan azabı bile hissetmedim. Evet, ona bu herifi bulması için yardım edebilirdim ve bana bakışlarından benden çok daha fazlasını istediğini-

Jane Alcott'un bilgisayarının yanındaki telefon çaldı ve dikkati ekrandan, Honey Pie'in Hayatı'nın son bölümünden uzaklaştı.

“Kahretsin,” dedi öfkeyle. Gözlüklerinin arkasındaki yorgun gözlerini ovdu. Parmaklarının arasından arayanın ismine baktı ve telefonu açtı.

“Jane,” Seattle Times'ın baş editörü Leonard Callaway hiç merhaba deme zahmetine bile girmeden, “Virgil Duffy bu akşam koçlar ve genel müdürlerle konuşacak. İş resmen senindir,” dedi.

Virgil Duffy'nin şirketi Fortune 500 üyelerinden biriydi ve adam ayrıca Seattle Chinooks Hokey Takımı'nın sahibiydi. “Ne zaman başlıyorum?” diye sordu Jane ve ayaklarının üstünde yükseldi. Kahvesine uzandı ve bardağı dudaklarına götürürken eski pazen pijamasına bir damla kahve damladı.

“Ayın birinde.”

Ocağın birine hazır olması için sadece iki haftası vardı. İki gün önce Leonard, Jane'e gelmiş ve Chris Evans limfoma tedavisi görürken onun yerine geçmek ister mi diye sormuştu. Chris Evans'ın durumu iyiydi ama onun yokluğunda Seattle Chinooks Hokey Takımı için yazılar yazacak birine ihtiyaç vardı. Jane bu kişinin kendisi olacağını hayal bile edemezdi.

Seattle Times için arkası yarınlar yazıyordu ve aylık yazdığı Şehirdeki Bekar Kız yazılarıyla tanınıyordu. Hokey hakkında tek bir şey bile bilmezdi.

“Saniyesinde onlarla anlaşacaksın,” diye devam etti Leonard. “Virgil koçlarla bunu görüőecek ve sen gitmeden önceki pazartesi günü de seni takımila tanıştıracak.”

Geçen hafta iş ona ilk teklif edildiğinde, şok olmuş ve oldukça şaşırmıştı. Bay Duffy’nin maçlar hakkında yazacak bir spor muhabirine ihtiyacı olduğuna şüphe yoktu. Ama sonradan bunun takım sahibinin kendi fikri olduğu ortaya çıkmıştı.

“Koçlar ne düşünecek?” Kahve fincanını masaya, üzerinde birçok renkli not kâğıdının yapıőtırıldığı ajandasının yanına bıraktı.

“Bunun çok da önemi yok. John Kowalsky ve Hugh Miner emekli olduğundan beri statta tam bir doluluk yaşanmadı. Duffy’nin geçen sene aldığı o sıkı kalecinin parasını ödemesi gerekiyor. Virgil hokeyi çok sever ama öncelikle ve en önemlisi o bir iş adamı. Taraftarların stadı doldurmaları için ne gerekiyorsa yapar. Bu yüzden ilk olarak aklına gelen sendin. Maçlara daha fazla kadının gelmesini sağlamak istiyor.”

Leonard Callaway’in söylemediği bir şey vardı, o da Duffy’nin Jane’in kadınlar için iç gıcıklayıcı öyküler yazdığını düşünüyor olması. Bu Jane için sorun değildi; bu tür öyküler faturalarını ödemesini ve Seattle Times okuyan kadınlar arasında çok popüler olmasını sağlıyordu. Ama iç gıcıklayıcı öyküler bütün faturaları da ödeyemiyordu. Hem de hiç. Çoğunu porno karşılıyordu. Ve Him dergisi için yazdığı Honey Pie’in hayatı adındaki porno serisi onun erkekler arasında da oldukça popüler olmasını sağlamıştı.

Leonard Duffy ve onun hokey takımından bahsederken Jane bir kalem aldı ve pembe bir not kâğıdının üstüne: Hokeyle ilgili kitaplar al, yazdı. Sonra da kâğıdı aldı ve diğer onlarca kâğıdın yanına yapıştırdı.

“...ayrıca karşında hokey oyuncularının olduğunu unutmamalısın. Gerçekten de ne kadar batıl inançlı olabildiklerini biliyorsun. Eğer Chinooks maçları kaybetmeye başlarsa, seni suçlarlar ve hemen postalanırsın.”

Harika. İş batıl inançlı sporcuların elindeydi. Ajandasından

Honey son teslim tarihi yazan notu çıkardı ve çöpe fırlattı.

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra telefonu kapadı ve kahvesini aldı. Çoğu Seattle'lı gibi, bazı hokey oyuncularının isimlerini biliyor ve sima olarak onları tanıyordu. Uzun bir sezondur ve çoğu gece King 5 haberlerinde hokeyden bahsedilirdi ama şimdiye kadar sadece tek bir Chinooks oyuncusuyla tanışmıştı, o da Leonard'ın sözünü ettiği Luc Martineau'ydu.

Adamla, geçen yaz otuz üç milyon dolarlık bir ödeme karşılığında Chinooks'a transfer olduğunda gerçekleşen basın toplantısının ardından yapılan partide tanışmışlardı. Odamın ortasında sağlıklı ve fit vücuduyla adeta bir kral gibi duruyordu. Luc'un buz üstünde ve dışında sahip olduğu efsanevi ünü göz önüne alınacak olursa Jane'in tahmin ettiğinden çok daha kısaydı. Boyu kısaydı ama her yeri kastan oluşuyordu. Parmaklarıyla düzelttiği belli olan, hafif dağılmış, koyu sarı saçları kulaklarını ve gömleğinin yakasını örtmüştü.

Sol çene kemiğinde küçük beyaz bir yara izi vardı; bir tane de çenesinde. Ama hiçbirisi onun insanlar üzerinde bıraktığı etkiyi azaltmıyordu. Aslında bu yaralar onu o kadar kötü gösteriyorlardı ki, odadaki her kadının bu kötü çocuğun bu yaraları nasıl aldığını merak ettiğine şüphe yoktu.

Koyu siyah takım elbisesinin yakalarının arasında taktığı ipek kırmızı kravat dikkat çekiyordu. Bileğinde altın bir Rolex vardı ve yanında da ona vantuz gibi yapışmış, fazlasıyla sarışın bir kadın duruyordu.

Adamın, yanındaki bu aksesuarı sevdiği açıkça belliydi.

Jane ve kaleci birbirlerine merhaba demiş ve el sıkışmışlardı. Adam yanındaki sarışına dönmeden önce sadece mavi gözleriyle ona şöyle bir bakmıştı. Bir saniyeden daha da kısa bir süre içinde genç kadın yetersiz bulunmuş ve beğenilmemişti. Gerçi buna alıştı. Luc gibi adamlar genelde Jane gibi kadınları önemsemezlerdi. Çok uzun olmayan, koyu renk saçlı, yeşil gözlü ve küçük göğüslü. Onun gibi adamlar acaba böyle kadınlarla ilginç bir sohbet eder miyim diye merak edip yanlarında takılmazlardı.

Eğer diğer Chinookslar da onu Luc Martineau'nun yaptığı kadar hızlı bir şekilde görmezden gelirlerse, bu birkaç ay oldukça acı verici olabilirdi ama takımla birlikte seyahat etmek kaçırılmaması gereken bir fırsattı. Bir kadının bakış açısından sporla ilgili makaleler yazacaktı. Ondan beklendiği gibi maçlarda öne çıkan noktalardan bahsedecekti ama soyunma odasında neler olduğuna çok daha fazla önem verecekti. Penis ölçüleri ya da cinsel beraberlikleri değil -bunları önemsemyordusadece kadınlar yirmi birinci yüzyılda hâlâ ayrımcılıkla karşılaşılıyorlar mı diye merak ediyordu.

Jane laptopunun karşısında duran sandalyeye oturdu ve ertesi güne teslim etmesi gereken ve Şubat sayısında yayınlanacak olan Honey Pie hikayesine geri döndü. Çoğu erkek onun Bekar Kız köşesini saçma bulduklarını söyleyip okumadıklarını iddia etseler de, aynı adamlar Jane'in Honey Pie serisini okuyor ve de çok seviyorlardı. Derginin editörü Eddie Goldman ve ilkokul üçüncü sınıftan beri arkadaşı olan en iyi arkadaşı Caroline Manson dışında kimse onun her ay bu makaleleri yazdığını bilmiyordu. Ve o da bunun bu şekilde kalmasını istiyordu.

Honey, Jane'in ikinci benliği idi. Mükemmel. Çekingen olmayan. Her erkeğin hayali. Seattle'daki erkekleri terli komalara sokan, bitkin ve konuşamaz halde bırakan ama yine de onları daha fazlası için yalvartan bir ihtiras kraliçesi. Honey'nin büyük bir fan kulübü vardı ve internette de onunla ilgili yarım düzine site vardı. Bazıları üzücü, bazıları komik. Sitelerin birinde Honey Pie'in yazarının aslında bir erkek olduğu iddia ediliyordu.

Jane bu dedikoduya bayılmıştı. Leonard aramadan önce son yazdığı satırı okuyunca yüzüne bir gülümseme yerleşti ve daha sonra da erkekleri yalvartma işinin başına döndü.

Tıraş Çaylak Başlangıç

Luc 'Şanslı' Martineau korumasını takarken soyunma odasında inanılmaz ahlaksız sohbetler dönüyordu. Takım arkadaşlarının çoğu Daniel Holstrom'un, çaylak İsveçli'nin, etrafında durmuş ona seçeneklerini sunuyorlardı. Ya çocukların onun saçlarını bir Mohavk gibi tıraş etmesine izin verecek ya da bütün takımı yemeğe götürecekti. Çaylak yemekleri on-on iki bin dolar arasında tuttuğu için Luc genç kanat oyuncusunun bir süreliğine etrafta bir pankçı gibi dolaşmayı kabul edeceğini düşünüyordu.

Daniel'in büyük mavi gözleri odadakilere bakıyor ve bunun bir şaka olduğunu söylemelerini bekliyordu. Ama yanılıyordu. Daha önce hepsi çaylak olmuşlar ve böyle şeylere katlanmak zorunda kalmışlardı. Luc'un çaylaklık döneminde, pateninin bağcıkları bir kereden fazla ortadan kaybolmuştu ve otel odasındaki çarşafı da hep ortadan kaybolurdu.

Luc sopasını aldı ve tünele doğru ilerledi. Sopalarının ucunu keskinleştiren birkaç arkadaşının yanından geçti. Tünelin ön tarafında Koç Larry Nystrom ve Genel Müdür Clark Gamche tamamen siyah giyinmiş kısa boylu bir kadınla konuşuyorlardı. İki adam da kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı ve kadın konuşurken suratları asık bir halde ona bakıyorlardı. Koyu saçları başının arkasında şu kız kardeşinin taktığı türden bir tokayla bağlanmıştı.

Bu durum onu çok meraklandırmış olmasına rağmen Luc dikkatini buna çok vermedi ve çalışmak için buza çıkar çıkmaz da onu unuttu. Patenlerini keskinleştirmek için bir saat uğraşmıştı. Kaskının önündeki kafesten içeri giren soğuk hava yanaklarına sürtüp geçiyordu ve ısınma hareketlerini yaparken ciğerlerini dolduruyordu.

Bütün kaleciler gibi o da takımın bir parçasıydı ama işinin, onu tek başına olmaya iten bir doğası vardı. Luc gibi adamların yeri kolay kolay doldurulamazdı. Bir golün yenmesine sebep

olduğu zaman, adeta neon ışıklarla bittin sen yazısı yazardı ve maçtan sonra yüzüne öttürülecek yuh borularıyla yüzleşmek için inanılmaz bir azim ve cesarete sahip olmak gerekirdi. Yarışçı ve ukala bir adam en nihayetinde kendisinin yenilmez olduğunu düşünmeye başladılar.

Kaleci koçu Don Bocclair, Luc son on bir yıldır maç ya da antrenman sırasında ayırt etmeden tekrarladığı klasik ritüelini gerçekleştirirken, buzun üstüne bir sepet buz hokeyi topu attı. Kalenin etrafında üç kere saat yönünde döndü ve sonra da bir kere saat yönünün tersine doğru döndü. Boruların arasındaki yerini aldı kaleci sopasını sağındaki ve solundaki noktalara vurdu. Ve sonra bakışlarını mavi çizginin üstünde son yarım saattir etrafında dönen Don'a dikti ve bir rahip gibi haç çıkardı. Don adeta bir keskin nişancı gibi topları ateşliyordu.

Luc otuz iki yaşındaydı ve kendini iyi hissediyordu.

Maç konusunda iyiydi, fiziksel sağlığı da yerindeydi. Ayrıca artık hiç acısı da yoktu, gerçi Advil'den daha güçlü hiçbir ilaç almıyordu. Kariyerinin en iyi sezonunu geçiriyor, finallere gidiyordu ve vücudu da mükemmel bir durumdaydı. Profesyonel hayatı daha iyi olamazdı.

Özel hayatının bok gibi olması ise çok kötüydü.

Kaleci koçu hızlı bir top daha ateşledi ve Luc, top bu kadar ağır olmasına rağmen atık bir şekilde eldiveniyle yakaladı. Eldiven oldukça kalın olmasına rağmen top adeta avucunun içine batmıştı. Başka bir top beşinci deliğe doğru gelirken buzun üzerine çöktü ve top hızla dizlerine çarptı. Tendonlarına ve ligamentlerine tanıdık bir acı yerleşti ama bu kaldıramayacağı bir şey değildi. Her şeyi kaldırabilirdi ve acısını asla belli etmezdi.

Onu durduran sakatlıkları olmuştu. Kariyerinde bir duraklama olmasına sebep olmuşlardı, İki sene önce Red Wings için oynarken iki dizini de sakatlamıştı. Birkaç büyük ameliyattan, sayısız saatler boyunca devam eden rehabilitasyondan, acı tedavisine bir son vermek için Betty Ford'da yapılan bir operasyondan ve Seattle Chinooks'a

transferinden sonra, Luc artık sahalara dönmüştü ve eskisinden daha iyi oynuyordu.

Bu sezon kanıtlaması gereken bir şey vardı; kendisine, onu defterden silmiş kişilere. Onu en iyi yapan özelliklerine tekrar kavuşmuştu. Luc'un esrarengiz bir gücü vardı; bazı şeyleri, gerçekleşmeden bir saniye önce hissedebiliyordu ve eğer gelen topu elleriyle durduramazsa her zaman yedekte güçlü ve kaba bir kanca bulundururdu.

Çalışmasını bitirdikten sonra Luc üstüne bir şort ve tişört geçirdi ve idman odasına geçti. Ağırlıklara geçmeden önce egzersiz bisikletinde kırk beş dakika çalıştı. Bir buçuk saat boyunca kollarını, göğsünü ve karnını çalıştıracak hareketler yaptı. Bacak kasları, sırtı adeta yanıyor, acıyla nefes alırken şakaklarından terler süzülüyordu.

Uzun bir duş aldıktan sonra beline bir havlu bağladı ve soyunma odasına doğru yola koyuldu. Takımdaki diğer çocuklar da oradaydılar, sandalye ve banklara uzanmış, Gamache'ın söylediklerini dinliyorlardı. Virgil Duffy odanın ortasında duruyordu, daha sonra o da bilet satışlarından konuşmaya başladı. Luc bilet satışının onun işi olmadığını düşünüyordu. Onun tek endişesi goller kurtarıp maçları kazanmaktı. Şimdiye kadar da bu görevini fazlasıyla yerine getirmişti.

Luc çıplak omzunu kapıya dayadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışları daha önce de gördüğü kısa kadına yöneldi. Duffy'nin yanında duruyordu. Luc dikkatle ona bakıyordu. Şu asla makyaj yapmayan doğal kadınlardan biriydi. Siyah kaşları soluk yüzüne renk veren tek detaydı. Siyah ceketinin ve pantolonunun bir şekli yoktu; kıvrımlarını başarılı bir şekilde gizliyordu. Bir omzunda deri bir çanta asılıydı ve diğer elinde de bir bardak kahve tutuyordu. "

Çirkin değildi; sadece sadeydi. Bazı erkekler böyle doğal kadınlardan hoşlanırlardı. Ama Luc onlardan biri değildi. O kırmızı ruj süren, pudra gibi kokan ve bacağına tıraş eden kadınlardan hoşlanırdı. İyi görünmek için çaba sarf eden kadınlardan hoşlanırdı. Bu kadın açıkça bunun için hiç çaba

göstermemiştir.

“Eminim hepiniz Chris Evans’ın sağlık sorunları sebebiyle bir süre işten ayrıldığını biliyorsunuzdur. Artık onun yerine Jane Alcott bizimle çalışacak,” dedi takım sahibi. “Ve sezonun geri kalanında bizimle birlikte seyahat edecek.”

Oyuncular şaşkın bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Kimse tek kelime etmedi ama Luc onların ne düşündüğünü biliyordu. Onun düşündüğünü düşünüyorlardı: Bir muhabirin, hem de bir kadının, onlarla seyahat etmesinden yüzlerine hokey topu yemeyi tercih ederlerdi.

Oyuncuların takım kaptanına, Mark “Vurucu” Bressler’e baktılar. Sonra da koça döndüler. Koç da onlar gibi taşa dönmüş bir halde sessizce duruyordu. Birisinin bir şey söylemesini bekliyorlardı. Onları üstlerine çökmekte olan bu kısa boylu, koyu renk saçlı kâbustan kurtaracak birini bekliyorlardı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” diye söze başladı Vurucu Mark Bressler; ama Virgil Duffy’nin buz gibi gri gözleri onu susturdu. Ve bir daha kimse tek bir söz söylemeye cesaret edemedi.

Luc Martineau dışında... Virgil’e saygı duyardı. Hatta onu biraz severdi de. Ama Luc hayatının en iyi sezonunu geçiriyordu. Chinooks’un kupayı kazanma şansı yüksekti ve eğer bir gazeteci bunu mahvederse gerçekten çok sinirlenirdi. İşte bu felaket demek olurdu.

“Size bütün saygımla bir şey sormak istiyorum Bay Duffy; siz aklınızı mı kaçırdınız?” diye sordu ve birden kapıdan uzaklaştı. “Biliyorsunuz ki insanların kahvaltı ederken okumaması gereken birçok şey oluyor yollarda.” Luc çoğu takım arkadaşından daha ihtiyatlı biriydi ama son ihtiyaçları onlarla birlikte seyahat eden bir muhabirdi.

Ve ayrıca uğursuzluk faktörünü de göz ardı etmemek gerekiyordu. Normalin dışında yapılan her şey iyi şanslarını kötüye çevirebilirdi. Ve bir kadının onlarla birlikte seyahat etmesi tamamen normalin dışında bir şeydi.

“Siz çocukların endişelerini anlıyoruz,” diye devam etti

Virgil Duffy. “Ama uzun süre düşündükten ve Times gazetesi ile Bayan Alcott’un bize verdiği güvenceden sonra hepinizin özel hayatınızın korunacağı konusunda emin olabilirsiniz. Bu durum hiçbir şekilde kişisel hayatlarınıza müdahale etmeyecek.”

Palavra, diye düşündü Luc ama daha fazla tartışmak için nefes tüketmek istemedi. Takım sahibinin yüzündeki kararlığı gördükten sonra bunun hiçbir faydası olmadığını anlamıştı. Faturaları Virgil Duffy ödüyordu. Ama bu Luc’un onun yaptığı her şeyden hoşlanacağı anlamına gelmiyordu.

“Onu, kullandığımız kaba dile alıştırmaya başlasanız iyi olur,” diye bir uyarıda bulundu.

Bayan Alcott dikkatini Luc’e çevirdi. Bakışı direkt ve tereddütsüzdü. Sanki eğleniyormuş gibi dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı. “Ben bir gazeteciyim Bay Martineau,” dedi, sesi bakışından daha da kurnazdı, yumuşak bir kadınsılık ve keskin bir kararlılığın şaşırtıcı bir karışımı gibiydi. “Kullandığınız dil inanın beni şaşırtmaz.”

Luc ona, iddiaya girmek ister misin demek istermiş gibi bir bakış attı ve odanın arka tarafındaki dolabına doğru ilerledi.

“Bu, şu sevgili bulmak hakkında köşesi ola kadın değil mi?” diye sordu Vlad “Delen” Fetisov.

“Şehirdeki Bekar Kız köşesini yazıyorum,” diye cevap verdi Jane.

“Ben o kadının doğulu olduğunu sanıyordum,” dedi Bruce Fish.

“Hayır, sadece kötü bir göz kalemi,” diye açıkladı Bayan Alcott.

Tanrım, gerçek bir spor muhabiri bile değildi. Luc onun köşesini birkaç kez okumuştı ya da en azından okuma girişiminde bulunmuştu. Kendisinin ve arkadaşlarının erkeklerle yaşadıkları sorunlar üzerine yazan bir kadındı. Sanki her şeyi ölümüne incelemek gerekiyormuş gibi ilişkilerden konuşmayı seven birisiydi. Sanki erkekler ve kadınlar arasındaki çoğu sorun kadınların icadı değilmiş gibi.

“Kimle aynı odayı paylaşacak?” diye sordu biri sol taraftan ve gülüşmeler gerginliği az da olsa azalttı. Konu

Bayan Alcott’dan, sekiz gün içinde gerçekleşecek olan dört oyuna geldi.

Luc havlusunu yere bıraktı ve sonra da çantasın içine sıkıştırdı. Virgil Duffy bunadı, diye düşündü beyaz iç çamaşırlarını ve tişörtünü bankın üstüne fırlatırken. Sorun ya buydu ya da boşanma onu deliye çeviriyordu. Bu kadın büyük ihtimalle hokey hakkında tek bir şey bilmiyordu. Büyük ihtimalle duygulardan ve ilişkilerden konuşmak isteyecekti. Kadın morarıp bayılana dek, istediği kadar soru sorabilirdi ama o kesinlikle tek bir soruya bile cevap vermeyecekti. Son birkaç senedir yaşadığı sorunlardan sonra artık daha fazla gazetecilerle konuşmak istemiyordu. Asla. Onlarla bir kere beraber seyahat etmek de bunu değiştirmeyecekti.

İç çamaşırını giydi; sonra tişörtünü giymeden önce omzunun üstünden Bayan Alcott’a baktı ve onun ayaklarına bakmakta olduğunu gördü. Soyunma odasına kadın muhabirlerin gelmesi yeni bir şey değildi. Tabii eğer bir kadın çıplak popolu erkekleri görmeyi sorun etmiyorsa. Ama Bayan Alcott yaşlı bakire bir teyze bir gibi tutucu görünüyordu. Tabii bu, bakireler hakkında bir şey bildiği anlamına gelmiyordu.

Soluk renkli bir Levi’s kot ve mavi fitilli bir kazak giydi. Sonra siyah botlarını ayaklarına geçirdi ve altın Rolex saatini bileğine taktı. Bu saat ona Virgil Duffy tarafından transfer hediyesi olarak verilmişti. Anlaşmayı imzalamak için küçük bir parıltı.

Luc deri bombacı ceketini ve çantasını aldı; ön taraftaki ofise doğru ilerlemeye başladı. Gelecek sekiz günlük seyahat programını almıştı ve tek başına kalmak istediğini hatırlamalarını umuyordu. Geçen sefer Toronto’da bir karışıklık olmuş ve onu Rob Sutter’la aynı odaya koymuşlardı. Genelde Luc birkaç saniye içinde uykuya dalabilirdi ama Rob adeta bir elektrikli testere sesi çıkarırmışçasına horluyordu.

Luc binayı terk ettiğinde vakit artık öğleyi geçmişti; çıkışa

doğru ilerlerken botunun ökçeleri duvarlarda yankılanıyordu. Dışarı adım attığında gri bir duman yüzüne dokundu ve ceketinin yakasının üstünden kayıp geçti. Tam olarak yağmur yağıyor denemezdi ama etraf cehennem gibi kasvetliydi. Seattle'a ve bu havaya yeni yeni alışmaya başlamıştı. İşte bu yüzden şehir dışına gitmeyi seviyordu ama elbette en büyük sebebi bu değildi. En büyük sebebi yolda bulduğu huzurdu. Ama içinde bu huzurunun birkaç metre uzağında duran ve omzundan sarkan çantasını karıştıran bu kadın tarafından bozulacağına dair bir his vardı.

Bayan Alcott üstüne, belini saran bir yağmurluk giymişti. Uzun ve siyahtı ve körfezden gelen rüzgâr arkasını havalandırıyor ve sanki arka tarafına bir ağırlık takmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Diğer elinde hâlâ kahvesini tutuyordu.

“Phoenix’e sabah saatin altısında uçmak tam bir işkence,” dedi otoparka doğru yürürken. “Geç kalma. Eğer kaçırsan çok yazık olur.”

“Orada olacağım,” dedi kendine güvenen bir sesle genç adamın yanından geçerken. “Takımla birlikte seyahat etmemi istemiyorsunuz. Kadın olduğum için mi?”

Luc durdu ve ona döndü. Rüzgâr genç kadının ceketinin yakalarını havalandırmış ve atkuyruğu yaptığı saçından birkaç tutam saçının pembe yanaklarının üstüne düşmesine sebep olmuştu. Yakından bakınca da Luc onda çok büyük bir fark görememişti. “Hayır. Gazetecileri sevmem.”

“Sanırım geçmişinize bakınca bu oldukça anlaşılabilir bir durum.” Onun hakkında bilgi sahibi olduğu açıktı.

“Ne geçmişi?” Acaba Hokeyin Kötü Çocukları kitabını mı okudu diye merak etti. Bu kitapta onunla ilgili beş bölüm vardı ve içi fotoğraflarla doluydu. Yazar kitabın yarısını sadece dedikodulara ayırmıştı; tam anlamıyla uydurmaydı. Ve Luc’un onu dava etmemesinin tek sebebi medyanın dikkatini çekmek istemiyor oluşuydu.

“Basınla olan geçmişiniz.” Kahvesinden bir yudum aldı ve

omuz silktili. “Uyuşturucu ve kadınlarla ilgili olan şu yaygın haberler.”

Evet, okumuştun. Ayrıca yaygın kelimesini kim kullanırdı ki? Gazeteciler elbette. “Bilin diye söylüyorum, kadınlarla ilgili hiçbir problemim olmadı. Yaygın ya da başka bir şekilde. Okuduğunuz her şeye inanmamamız gerektiğini en iyi sizin bilmeniz gerekir.”

En azından bir suçla ilgili bir şey söylememişti. Ağrı kesicilere olan bağımlılığı da eskide kalmıştı. Ve amacı da onu orada bırakmaktı.

Luc bakışlarını onun düz saçlarından pürüzsüz yüzüne, sonra da o çirkin ceketinin içinde paketlenmiş gibi duran vücuduna yöneltti. Belki saçını açarsa bu kadar kıl birisi gibi görünmez diye düşündü. “Gazetede ki köşenizi okudum,” dedi ve gözlerini onun yeşil gözlerine dikti. “Şu bağıllık ve bir erkek bulamamak hakkında yazıp duran bekâr kızsınız.” Genç kadının koyu kaşları birden aşağı indi ve bakışları sertleşti. “Sizinle tanıştıktan sonra bu sorununuzun nedenini anlayabiliyorum.” Onu tam can evinden vurmuştu. Güzel. Belki de böylece ondan uzak dururdu.

“Hâlâ uyuşturucudan uzak duruyor musunuz?” diye sordu.

Luc eğer cevap vermezse onun kafasından bir şey uyduracağını düşündü. Hep böyle yaparlardı. “Kesinlikle.”

“Gerçekten mi?” Aşağı inmiş kaşları, sanki onun söylediklerine inanmıyormuş gibi bir yay şeklinde yukarı kalktı.

Luc ona doğru bir adım ilerledi. “Seni sinirlendirmemi mi istiyorsun tatlım?” diye sordu karşısında duran sert bakışlı, tutucu ve büyük ihtimalle beş yıldır seks yapmamış kadına.

“Hayır, teşekkürler.” Eğer bir gazeteci olmasaydı Luc onun bu hazırcevap halini takdir edebilirdi. “Eğer fikrini değiştirirsen haberim olsun. Ve Duffy’nin seni erkeklerin içine sokmasının da işini kolaylaştıracağını sanma.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Ne düşünüyorsan o demek oluyor,” dedi ve yürüyüp gitti.

Otoparka kadar olan kısa mesafeyi yürüdü ve Ducati

motorunun engelli park yerinin hemen yanında durduğu yere baktı. Motorun koyu rengi, şehrin üzerindeki bulutlar ve sisli otoparkla mükemmel bir uyum sağlıyordu. Siyah oturak yerine geçti. Botunun ökçesiyle destek demirini kaldırdı çift silindirli motoru çalıştırdı. Hızla otoparktan uzaklaşırken Bayan Alcott aklına bile gelmemişti, motordan çıkan gürültülü ses de onu takip ediyordu. Tini Bags barını geçti ve ikinci caddeye doğru yol aldı. Birkaç blok sonra oturduğu sitenin garajına varmış ve motorunu Land Cruiser arabasının yanına bırakmıştı.

Luc iki parmağını ceketinin arkasında çapraz yaptı ve kol saatine baktı. Çantasını alırken üç saat sessizlik içinde oturabileceğini düşündü. Bir maç kaseti koyup büyük ekran televizyonunun karşısında dinlenebileceğini düşünüyordu. Belki de bir arkadaşını arayıp öğle yemeğine davet edebilirdi. Aklına uzun bacaklı bir kızıl geldi.

Luc asansörden on dokuzuncu katta indi ve kuzeydoğu yönündeki evine doğru koridorda ilerledi. Bu evi geçen yaz Chinooks'a transfer edildikten kısa bir süre sonra almıştı. Evin içine bayılmıyordu -ona eski çizgi film Jetsonları hatırlatan krom yuvarlak köşeleri vardıama manzara... manzara gerçekten de inanılmazdı.

Kapıyı açtı ve bej halısının üstüne bırakılmış mavi sırt çantasını görünce gün için yaptığı bütün planlar adeta başına yıkıldı. Koyu lacivert deri koltuğun üstünde kırmızı bir snowboard montu duruyordu. Yüzük ve bilezikler de cam masanın üstünde bir yığın halinde duruyorlardı. Hoparlörlerden rap müzik yükseliyordu ve Luc'un büyük ekran televizyonunda MTV kanalında Shaggy değişik hareketler yapıyordu.

Marie. Marie eve erken gelmişti. Luc koridora doğru ilerlemeden önce sırt çantasını koltuğun üstüne fırlattı. Üç yatak odasının ilkinin kapısını çaldı ve sonra da sert bir şekilde kapıyı açtı. Marie yatağın üzerine uzanmıştı ve kısa siyah saçları kafasının tepesinde siyah tüylü bir toz bezi gibi duruyordu. Maskarası gözlerinden akmıştı ve yanakları oldukça solgundu. Göğsüne mavi, yıpranmış oyuncak ayısını çekmiş duruyordu.

“Evde ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Okuldan seni aramaya çalıştılar. Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Luc, dantelli yatak örtüsünün üzerinde uzanmış on altı yaşındaki kıza daha yakından bakmak için ona biraz daha yaklaştı. Yine annesi için ağlıyor olmalı diye düşündü. Cenazesinin üzerinden henüz bir ay geçmişti ve Marie’yi teselli etmek için bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünüyordu ama gerçekten de ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Zaten ne zaman bir şey söylemeye çalışsa her şeyi daha da kötü yapıyordu.

Bunun yerine “Grip mi oldun?” diye sordu. Annesine ürkütücü bir şekilde çok benziyordu. Ya da annesini hatırladığı kadarıyla...

“Hayır.”

“Grip olacak gibi mi hissediyorsun?”

“Hayır.”

“Sorun nedir?”

“Sadece kendimi hasta hissediyorum.”

Babasının dördüncü eşinden olan kardeşi, yani Marie doğduğunda Luc henüz on altı yaşındaydı. Birkaç tatil ziyareti dışında Luc, çok fazla Marie’yle vakit geçirememişti. Ondan yaşça çok büyüktü. Onlar Los Angeles’da yaşıyorlardı ve o ülkenin ta diğer yakasında oturuyordu. Kendi hayatıyla zaten yeteri kadar meşguldü. Marie’yi, on yıl evvelki babalarının cenazesinden bu yana hiç görmemişti. Bir ay önce de genç kız onunla yaşamaya başlamıştı. Şimdi birdenbire kendisini hiç tanımadığı kız kardeşinin sorumluluğunu almış bir şekilde bulmuştu. Genç kızın emeklilik yaşından genç tek akrabası kendisiydi. Bir hokey oyuncusuydu. Bekârdı. Erkekti. Ve onla ne yapacağı hakkında en ufak, bir fikri bile yoktu.

“Biraz çorba ister misin?” diye sordu.

Gözleri daha çok dolarken omuz silkti. “Sanırım,” dedi burnunu çekerek.

Luc rahatlamış bir şekilde hızlıca odadan çıktı ve mutfığa yöneldi. Dolaptan büyük bir kaptaki tavuklu erişteyi çıkardı ve siyah mermer tezgahın üstünde duran konserve açacağına altına koydu. Onun zor bir zaman geçirdiğini biliyordu ama Tanrım, onu deliye çeviriyordu. Ağlamadığı zamanlarda somurtuyordu. Somurtmadığı zamanlarda sanki ona moron dermişçesine büyük mavi gözlerini devirerek ona bakıyordu.

Luc çorbayı iki kâseye boşalttı ve su ekledi. Onu yardım almaya göndermeye çalışmıştı ama zaten annesinin hastalığı sırasında birçok kişiyle görüşmüştü ve katı bir şekilde daha fazla yardım almayı reddediyordu.

Marie ve kendisi için hazırladığı öğle yemeğini mikrodalgaya koydu ve zamanı ayarladı. Onu deli etmesinin yanı sıra evde duygusal bir genç kız olması sosyal hayatını da etkiliyordu. Son zamanlarda kendisine vakit ayırabildiği tek zamanlar seyahatte olduğu zamanlar olmaya başlamıştı. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Bu durum ikisi için de iyi değildi. O şehir dışındayken eve gelip Marie'yle birlikte yaşaması için uygun birini bulması gerekmişti. Bu kadının adı Gloria Jackson'dı ve büyük ihtimalle altmış yaşlarındaydı. Marie ondan hoşlanmıyordu ama zaten Marie çok fazla kişiden hoşlanıyormuş gibi de görünmüyordu.

Marie için yapılacak en iyi şey ona iyi bir yatılı okul bulmak olacaktı. Orada, kendi yaşındaki, saç ve makyaj hakkında bir şeyler bilen ve rap dinlemeyi seven kızlarla birlikte yaşarsa daha mutlu olurdu. İçinde ufak bir vicdan azabı hissetti. Onu yatılı okula gönderme sebepleri çok da fedakârlıktan sayılmazdı. Eski hayatını geri istiyordu. Bu onu bencil piçin teki yapsa da, o bu hayatı kazanmak için çok uğraşmıştı. Kaostan uzaklaşıp huzura kavuşmak onun için hiç de kolay olmamıştı.

“Biraz paraya ihtiyacım var.”

Luc dikkatini fırının içinde dönüp duran çorbadan uzaklaştırdı ve mutfak kapısında duran kız kardeşine baktı. Çoktan onun için açtıkları özel bir hesaptan bahsetmişlerdi. “Annenin evini sattıktan sonra ve Sosyal Servisler sana payına

düşeni vermeye başladıktan sonra, sen”

“Bugün ihtiyacım var,” diye sözünü kesti. “Hemen şimdi.”

Arka cebindeki cüzdanına uzandı. “Ne kadara ihtiyacın var?”

Kaşının üstünde küçük bir kırısklık oluştu. “Sanırım yedi-sekiz dolar kadar.”

“Emin değil misin?”

“Emin olmak için on diyelim.”

Merakından ve sorması gerektiğini düşündüğünden, “Parayı ne yapacaksın?” diye sordu.

Yanakları kızardı. “Grip değilim.”

“Peki neyin var?”

“Karnım ağrıyor ve hiçbir şeyim yok.” Bakışları çoraplı ayaklarına doğru gitti. “Okulda bunu sorabileceğim hiçbir kız yok ve hemşireye gittiğim zamanda artık her şey için çok geçti. Bu yüzden eve geldim.”

“Ne için geçti? Neden bahsediyorsun?”

“Karnım ağrıyor ve hiç...” Yüzü kızardı ve birden her şeyi söyledi. “Tampona ihtiyacım var. Belki kız arkadaşlarımdan kalmıştır diye banyona baktım ama hiçbir şey bulamadım.”

Tam o sırada Luc nihayet Marie’nin sorununu anladığında fırının zili çaldı. Fırını açtı ve çorbayı tezgâhın üstüne koyarken parmaklarını yaktı. “Ah.” Çekmecedan iki kaşık çıkardı ve ne diyeceğini bilmediğinden, “Kraker ister misin?” diye sordu.

“Evet.”

Garip bir şekilde Marie bunun için o kadar da büyük görünmüyordu. Kızlar regl olmaya on altı yaşında mı başlıyorlardı? Öyle sanıyordu ama daha önce hiç bunu düşünmemişti. Tek çocuk olarak yetişmişti ve tek düşündüğü şey hep hokey olmuştu.

“Aspirin ister misin?” Eski kız arkadaşlarından biri karnına sancılar girdiği zaman ağrı kesici alırdı. Düşündüğü zaman tek ortak noktalarının onun parası ve ikisinin de bağımlı olduğu ağrı kesiciler olduğunu fark etti.

“Hayır.”

“Yemekten sonra markete gideriz,” dedi. “Deodorant almam gerekiyor.”

Marie en sonunda gözlerini yerden kaldırdı ama kılmıdamadı.

“Şimdi mi gitmen gerekiyor?”

“Evet.”

Ona baktı; genç kız orada en az kendisi kadar utanmış ve rahatsız bir şekilde duruyordu. Az önce hissettiği suçluluk duygusu azalmıştı. Onu kendi yaşlılarıyla beraber yaşamaya göndermek kesinlikle en doğru karardı. Sancılar ve diğer kızsall konularla ilgili bilgi sahibi olan bir kız yatılı okulu.

“Anahtarlarımı alayım,” dedi. Şimdi tek yapması gereken bunu ondan kurtulmak istediğini ima etmeyen bir şekilde ona söylemekti.

Değişiklikler: Kavga

“Ne dedin sen?” Caroline Mason’ın çatalı tam ağzına giderken durmuştu. Bir parça marul ve tavuk havada asılı kalmıştı.

“Chinooks maçları için yazacağım ve onlarla beraber seyahat edeceğim,” diye tekrar etti Jane çocukluk arkadaşına.

“Hokey takımı mı?” Caroline, Nordstroom’da hayattaki en büyük bağımlılığı olan ayakkabıları satıyordu. Görünüşte o ve Jane birbirinden çok farklıydılar. O uzun, sarışın, mavi gözlü, yürüyen bir reklâm panosu gibi güzel bir kadındı. Ve kişilikleri de birbirine çok benzer sayılmazdı. Jane içe dönük biriydi, oysa ki Caroline’in dışa vurmadığı tek bir duygusu yoktu. Jane kataloglardan alışveriş ederdi. Caroline içinse kataloglar şeytanın bir aracıydılar.

“Evet, o yüzden şehrin bu tarafına gelmiştim. Takımın sahibi ve takımla yaptığım bir toplantıdan geliyorum.” İki arkadaş ateş ve buz, geceyle gündüz gibilerdi ama onları uhu gibi birbirlerine yapıştıran ortak bir geçmişi paylaşıyorlardı.

Caroline’in annesi bir kamyon şoförüyle kaçmış ve

hayatından kesin olarak çıkmıştı. Jane de annesiz büyümüştü. Tacoma'da aynı ıssız sitede komşu olarak büyümüşlerdi. Fakir, hiçbir şeyleri olmadan. İkisi de okula herkes deri ayakkabılarla giderken keten ayakkabılarla giderlerdi.

Şimdi büyümüşlerdi ve ikisi de kendi yöntemleriyle geçmişleriyle baş etmeye çalışıyorlardı. Jane sanki her eline geçen para son paraymış gibi biriktirirken, Caroline sanki Imelda Marcos'muş gibi tasarım ayakkabılara inanılmaz paralar harcardı.

Caroline çatalını tabağının kenarına koyduktan sonra elini göğsüne götürdü. "Chinooks'la seyahat edecek ve onlar çıplakken onlarla röportaj mı yapacaksın?"

Jane başını salladı ve üstünde salam ve krutonlar olan peynirli makarnasına geri döndü. Dışarıdaki havaya bakılacak olursa bugün tam bir peynirli makarna günüydü. "Umarım ben soyunma odasını terk edene kadar pantolonlarını indirmezler."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Kokuşmuş bir soyunma odasına girmek için iri yapılı ve çıplak erkekleri görme dışında nasıl bir sebebin olabilir ki?"

"Onlarla röportaj yapmak." Bu sabah gördüklerinden sonra kendini biraz endişeli hissediyordu. Onun yanında adamlar heykel gibi duruyorlardı.

"Sence birkaç fotoğraf çeksen fark ederler mi?"

"Fark edebilirler." Jane bir kahkaha attı. "Düşündüğün kadar aptal görünmüyorlar."

"Boş versene. Birkaç çıplak hokey oyuncusu görmek hoşuma giderdi."

Artık her şeyi gördükten sonra onları çıplak görmek de işin onu endişelendiren yanlarından biriydi. Bu adamlarla seyahat etmek zorundaydı. Onlarla aynı uçakta olacaktı. Kıyafetleri olmadan nasıl görüneceklerini bilmek istemiyordu. Çıplak bir adamın yanında olmak istediği tek zaman kendisinin de çıplak olduğu bir andı. Ve yaşamak için bütün o cinsel fantezileri yazmasına rağmen gerçek hayatta çıplaklıkla arası hiç de iyi değildi. Times için ilişkiler hakkında köşe yazan kadınla hiç

alakası yoktu. Ve Honey Pie'la da uzaktan yakından alakası olduğu söylenemezdi.

Jane Alcott bir düzenbazdı.

“Eğer fotoğraf çekemezsen,” dedi Caroline çatalına uzanıp salatasından bir lokma alırken, “bari birkaç not al.”

“Bu hiç de etik bir şey değil,” diye uyardı Jane onu. Sonra Luc'un ona davranışını hatırladı ve konu o olunca etikleri çiğneyebileceğini düşündü. “Luc Martineau'nun poposunu gördüm.”

“Tamamen mi?”

“Doğduğu gün olduğu gibi.”

Caroline ileri eğildi. “Nasıldı?”

“Güzel.” Luc'un heykel gibi omuzlarını ve sırtını, bel çukurunu ve havlusunun mükemmel yuvarlaklıktaki poposundan kayıp düşüşünü gözünde canlandırdı. “Gerçekten çok güzel.” İğrenç bir kişiliği olmasına rağmen Luc'un çok yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemezdi.

“Tanrım,” diye iç çekti Caroline, “neden ben de üniversiteyi bitirip senin gibi bir meslek sahibi olmadım ki?”

“Çok fazla partiye gidiyordun.”

“Ah, evet.” Caroline bir an için durdu ve gülümsedi. “Bir asistana ihtiyacın vardır. Beni de al.”

“Gazete bunun için para ödemez.”

“Kahretsin.” Gülüşü dondu ve gözleri Jane'in ceketine kaydı. “Yeni kıyafetler almalısın.”

“Yeni kıyafetlerim var,” dedi Jane lokmasını çiğnerken.

“Yani yeni derken çekici demek istiyorum. Çok fazla siyah ve gri giyiyorsun. İnsanlar yakında depresyonda mısın diye meraklanmaya başlayacaklar.”

“Depresyonda değilim.”

“Belki de değilsin ama renkli giyinmelisin. Özellikle de kırmızı ve yeşil. Bütün sezon büyük, güçlü ve testosteron dolu erkeklerle birlikte olacaksın. Bu bir erkeğin seninle ilgilenmesi

için kaçırılmayacak bir fırsat.”

Jane’in takımla seyahat etmek istemesinin sebebi sadece işle alakalıydı. Bir erkeğin ilgisini çekmek umurunda değildi; özellikle de bir hokey oyuncusunun. Hele de hepsi Luc Martineau gibiyse. Onu sinirlendirmekle ilgili teklifini reddettiğinde adamın yüzünde neredeyse bir gülümseme görmüştü. Neredeyse... Ve adam ona cevap olarak fikrini değiştirirsen haberim olsun demişti. Kanada aksanından kurtulamamış aptalın tekiydi. Son istediği ve ihtiyacı olan şey onun gibi erkeklerden ilgi görmektir. Siyah ceketine, pantolonuna ve gri bluzuna baktı. İyi görüldüğünü düşünüyordu. “J. Crew’den aldım.”

Caroline mavi gözlerini kıstığında Jane onun ne diyeceğini çok iyi biliyordu. J. Crew, Donna Karan değildi. “Kesinlikle. Katalogdan mı aldın?”

“Elbette.”

“Ve siyah.”

“Renk körü olduğumu biliyorsun.”

“Renk körü değilsin. Sadece birbiriyle çatışan renkler konusunda ne yapacağını bilmiyorsun.”

“Doğru.” İşte bu yüzden siyah rengini seviyordu. Siyahın içinde iyi görünüyordu. Siyah giyerken bir moda hatası yapamazdı.

“Güzel, ufak bir vücudun var Jane. Biraz çalışıp onu ortaya çıkarmalısın. Benimle Nordys’e gel, sana güzel bir şeyler alman için yardım ederim.”

“Hayatta olmaz. Seninle en son kıyafet alışverişine çıktığımda Greg Brady’ye benzemiştim. Sadece onun kadar harika görünmüyordum.”

Bu altıncı sınıftaydı ve alışverişe yapmak için Goodwill’e gitmek zorundaydık. Şimdi büyüdük ve daha fazla paramız var. En azından senin var.”

Evet ve bu şekilde devam etmeyi planlıyordu. Yuvası için planları vardı. Tasarım elbiseleri değil bir ev almayı düşündüğü

planları. “Giyimimi seviyorum,” dedi sanki aynı konuşmayı daha önce bin kere yapmamışlar gibi.

Caroline gözlerini devirdi ve konuyu değiştirdi. “Bir adamla tanıştım.”

Elbette tanışmıştı. Geçen sabah ikisi de otuz yaşına girdiklerinden bu yana Caroline’in biyolojik saati hızlanmaya başlamıştı ve tek düşünebildiği de yumurtalarını kuluçkaya yatırmaktı. Evlenme vaktinin geldiğine karar vermişti ve Jane’i de bu eğlencenin dışında bırakmamak için ikisinin de evlenme vaktinin geldiğini ima ediyordu. Ama Caroline’in planıyla ilgili bir sorun vardı. Jane onun kalbini kıracak ve ona kötü davranacak bir erkek mıknatısı olduğuna karar vermişti ve onu baştan çıkaran bütün erkekler geri zekalılardan oluştuğu için planı bir kedi alıp evine yerleşmekti. Ama bir kısır döngü içine saplanıp kalmıştı. Çünkü eğer evde oturursa Bekar Kız Köşesi için yeni malzeme bulma konusunda sorun yaşayacak demektir.

“Bir arkadaşı var.”

“Bana en son ayarladığın arkadaş bir seri katil minibüsü kullanıyordu.”

“Biliyorum ve Times’taki köşende ondan bahsetmende onun hiç hoşuna gitmemişti.”

“Çok kötü. O, benim o köşe yüzünden umutsuz ve abaza olduğumu söyleyen erkeklerden biriydi.”

“Bu sefer farklı olacak.”

“Hayır.”

“Ondan hoşlanabilirsin.”

“Sorun da bu. Eğer ondan hoşlanırsam bana bok gibi davranıp sonra da terk edeceğini biliyorum.”

“Jane, insanlara seni terk etme şansını çok nadir veriyorsun. Her zaman bir bahane uydurmak için hazır bir halde bekliyorsun.”

Caroline’in bu konuda konuşmaya çok da hakkı yoktu. Erkekleri çok mükemmel oldukları için terk ederdi. “Vinny’den bu yana hiç erkek arkadaşın olmadı,” dedi Caroline.

“Evet ve bak o ilişki de nasıl sonuçlandı.” Vinny, başka kadınlara hediyeler almak için Jane’den para alıyordu. Anladığı kadarıyla genelde ucuz iç çamaşırları alıyordu ve Jane ucuz iç çamaşırından nefret ederdi.

“İyi tarafından bak. Onu terk ettikten sonra o kadar üzgündün ki banyonu yeniden sıvadın.”

Üzücü bir gerçek olsa da Jane kalbi kırık olduğu ve depresyonda olduğu zaman adeta hırsla temizlik yapardı.

Mutlu olduğu zamanlarda ise banyosundaki sıvaların üstüne düşmesine aldırış bile etmezdi.

Öğle yemeğinden sonra Jane, Caroline’i Nordstrom’a bıraktı ve sonra da Seattle Times’a gitti. Aylık köşe yazarı olduğu için gazetede şahsına özel bir masası yoktu. Zaten gazeteye de çok nadir gelirdi.

Spor muhabiri Kirk Thonton’la buluştu. Adam onunla Chris’in yerine geçmesi hakkında konuşurken hiç de memnun görünmüyordu. O kadar soğuk davranmıştı ki, alnıyla suyu dondurabilirdi. Onu diğer üç spor muhabiriyle tanıştırdı ve onların da davranışları yine o kadar sıcak değildi; Jeff Noonan dışında.

Jane Seattle Times binasına çok fazla uğramasa da Jeff Noonan’ın adını duymuştu. Bayanlar tarafından çok iyi tanınıyordu ve her an bir cinsel taciz davası sebebiyle hüküm giyebilirdi. Bunun sebebi sadece bir kadının yerinin mutfak olduğunu düşünmesi değil, bir kadını mutfak masasının üstüne yatırmak gerektiği konusundaki düşünceleriydi. Ona öyle bir bakmıştı ki, onu çıplak hayal ettiğinden şüphe yoktu. Sonra da Jane’e bununla övünmesi gerektiğini ifade eden bir bakışla gülümsemişti.

Jane’in bakışları ise ona gidip fare zehiri yemesini söylüyordu.

BAC-111 sefer sayılı uçak SeaTac’ten havalandığında saat sabah altı yirmi üçtü. Birkaç dakika içinde uçak bulutların içindeki yerini almıştı. Sabah güneşi oval pencerelerden spot ışıkları gibi giriyordu. Neredeyse aynı anda bütün gölgelikler

kapandı ve birçok hokey oyuncusu koltuklarını yatırarak dört saatlik uçuşu uyuyarak geçirmeye başladılar. Uçağın içinde birbirine karışmış bir parfüm ve tıraş losyonu kokusu vardı.

Jane gözlerini kucağında duran seyahat programından ayırmadan oturuyordu. Takım programına bakarken güçlü parfüm kokusunu hissedebiliyordu. Bazı maçlardan hemen sonra gittiklerini, bazılarında sonra ise bir gece kaldıklarını fark etti. Ama uçak saatleri dışında program neredeyse her zaman aynıydı. Takım her maçtan önce antrenman yapıyor ve maç günü hafif bir koşu yapıyordu. Bu asla değişmiyordu.

Programı bir kenara bıraktı ve Hokey Haberleri gazetesini eline aldı. Sabah ışığı lig haberlerinin üstüne vuruyordu ve sonra bir an durup Chinooks'la ilgili bir köşe yazısı okumaya başladı. Başlıkta şöyle yazıyordu; Chinooks'un Başarıya Giden Anahtarı.

Son birkaç haftadır, Jane vaktini lig istatistiklerine ayırmıştı. Chinooks oyuncularının isimlerini ve oynadıkları pozisyonları ezberlemişti. Takımla ilgili bulduğu bütün haberleri okumuştum ama hâlâ oyunu ve oyuncuları tam olarak anladığı söylenemezdi. Bu oyuncuların saygı ve güvenlerini kazanmak istiyordu. Ona diğer spor muhabirlerine davrandıkları gibi davranmalarını arzu ediyordu.

Çantasına iki önemli kitap koymuştu: Aptallar İçin Hokey ve Hokeyin Kötü Çocukları. İlk kitap ona oyunun ilkelerini ve yapılması gerekenleri öğretiyordu; İkincisinde ise oyunun ve oyuncuların karanlık tarafları hakkında bilgi vardı.

Kafasını hiç kaldırmadan koridora doğru bir göz attı. Bakışları koyu mavi yer kaplamasının üstüne vuran acil ışıklarında gezinirken birden Luc Martineau'nun koyu pantolonunun üstünde durdu. Key Arena'daki konuşmalarından bu yana diğer oyunculara nazaran onunla ilgili daha çok araştırma yapmıştı.

Edmonton, Alberta, Kanada'da doğup büyümüşü. Babası Fransız-Kanadalıydı ve Luc daha beş yaşındayken annesinden boşanmıştı. Luc hokey ligine on dokuz yaşındayken Oilers takımında yer alarak başlamıştı. İlk önce Detroit'e, en sonunda

da Seattle'a transfer olmuştu. En ilginç bilgiyi ise Hokeyin Kötü Çocukları kitabından öğrenmişti. Kitapta Luc'la ilgili tam beş bölüm vardı. Kitap kaleci hakkında bir sürü detaylı bilgi veriyor ve onun hem buz üstünde hem de dışında en hızlı ellere sahip adam olduğunu söylüyordu. Bir sürü oyuncu ve modelle fotoğrafı vardı ve bu kadınların hiçbiri onunla yattıklarını söylemedikleri gibi bunu inkâr da etmemişlerdi.

Bakışları onun koltuğun kollarına vurduğu büyük ve uzun parmaklarına doğru kaydı. Beyaz-mavi çizgili gömleğinin altındaki altın Rolex saatini görebiliyordu. Omzunu, elmacık kemiklerini ve düzgün burnunu görebiliyordu. Saçları savaşmaya hazır bir gladyatör gibi kısa kesilmişti. Kötü Adam kitabında yazarların doğru olduğu varsayılırsa, Luc Martineau'nun takımın gittiği her şehirde bir kadınla olduğuna şüphe yoktu. Jane bütün bunlara rağmen onun hiç yorgun görünmemesine şaşırıyordu.

Bütün diğer oyuncular gibi Luc da bu sabah, hokey oyuncusundan çok bir iş adamı ya da bankacıya benziyordu. Uçağa binmeden havaalanında Jane bütün takımı ofise gider gibi takım elbiseler ve kravatlar içinde görünce şaşırılmıştı.

Birden görüşü engellendi ve Jane, forvet Rob'un hırpalanmış yüzüyle karşı karşıya geldi. Alçak tavanlı uçağın içinde her zamankinden daha da korkunç görünüyordu. Henüz takımdaki herkesin yüzünü ezberlememişti ama Rob hatırlaması kolay olanlardan biriydi. Uzun, iri yarı, bir kas makinesi gibiydi. Keçi sakallıydı ve yeşil gözlerinden birinde inanılmaz bir morluk vardı. Adam ceketini çıkardı, gömleğinin kollarını sıvadı ve kravatını gevşetti. Kahverengi saçlarının bir kesime ihtiyacı vardı ve burnunun üstüne de beyaz bir bant yapıştırılmıştı. Jane'in yanındaki koltukta duran çantasına baktı.

“Biraz yanına oturmam sorun olur mu?”

Jane bunu kabul etmekten nefret etse de büyük adamlar sinirini bozmuşlardı. Çok fazla yer kaplıyorlardı ve kendisini ufak ve kırılğan hissetmesine sebep oluyorlardı. “Ah, hayır.” Çantasının deri askısını tuttu ve yere ayaklarının yanına koydu.

Rob büyük bedenini onun yanındaki koltuğa yerleştirdi ve elindeki gazeteyi işaret etti. “Benim yazdığım makaleyi okudun mu? Altıncı sayfada.”

“Henüz değil.” Kapana kısılmış gibi hisseden Jane altıncı sayfayı açtı ve Rob Sutter’in maçta çekilmiş fotoğrafına baktı. Bir adamı kolunun altına almış ve yüzüne yumruk atıyordu.

“Burada Rasmussen’i çaylaklık döneminde besliyorum.”

Yan gözle Rob’a, onun kırılmış burnuna ve mor gözüne baktı. “Neden?”

“Üç kere arka arkaya gol atmıştı.”

“Bu onun işi değil mi?”

“Elbette ama benim işim de onun için işleri güç hale getirmek.” Rob omuz silkti. “Benim geldiğimi gördüğü zaman korkmasını sağlamak.”

Jane fikirlerini kendisine saklamanın doğru olacağını düşündü. “Burnuna ne oldu?”

“Bir sopayla çok yakınlaştı.” Gazeteyi gösterdi. “Ne düşünüyorsun?”

İyi yazılmış gibi görünen makaleye şöyle bir göz gezdirdi.

“Sence okuyucuyu ilk grafta kısıpca alıyor muyum?”

“Grafmı?”

“Gazeteciler paragrafa böyle demiyorlar mı?”

Grafın ne anlama geldiğini biliyordu. “Bir kum torbasından daha fazlasıyım,” diye okudu yüksek sesle. “Benim ilgimi çeken bu oldu.”

Rob güzel, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Jane bu dişlerin kaç kere dökülüp tekrar takıldığını merak ediyordu. “Bunu yazarken çok eğlendim,” dedi. “Emekli olduğum zaman sürekli bir köşe yazabilirim diye düşünüyorum. Belki bana birkaç ipucu verebilirsin.”

Bir şeyi söylemek yapmaktan çok daha kolay görünürdü. Kendi özgeçmişi de çok mükemmel sayılmazdı ama gerçekleri söyleyerek Rob’un hayal dünyasını yıkmak istemiyordu.

“Elimden geldiği kadar yardım ederim.”

“Teşekkürler.” Hafifçe doğruldu ve arka cebinden cüzdanını çıkardı. Sonra tekrar oturdu ve cüzdanını açıp bir fotoğraf çıkardı. “Bu Amelia,” dedi göğsünde tuttuğu bebeğin fotoğrafını gösterirken.

“Çok küçük. Kaç yaşında?”

“Bir aylık. Gördüğün en tatlı şey değil mi?”

Jane onunla tartışacak değildi. “Harika.”

“Yine bebek resimleri mi gösteriyoruz?”

Jane kafasını kaldırdı ve önlerindeki koltuktan onlara bakan bir çift kahverengi gözü gördü. Adam bir fotoğraf uzattı. “Bu Taylor Lee,” dedi. “İki yaşında.”

Jane fotoğrafı uzatan adam kadar kel olan bebeğin fotoğrafına baktı ve içinden insanların diğerlerinin bebeklerini görmek isteyeceklerinden nasıl bu kadar emin olabildiklerini merak etti. Rob ona ipucunu verene kadar ön koltukta oturan bu adamın kim olduğunu anlayamamıştı.

“Amma da kelmiş be Fishy. Ne zaman saçları çıkacak?”

Bruce Fish, ikinci kanat oyuncusu, hafifçe doğruldu ve fotoğrafını geri aldı. Pis sakalı yüzünün alt kısmını karanlıkta bırakırken güneş ışıkları kelinin daha da çok parlatıyordu. “Beş yaşına kadar keldim ve oldukça şirindim”

Jane yüzündeki ifadeyi bozmamaya çalıştı. Bruce Fish yetenekli bir oyuncu olabilirdi ama kesinlikle hiç çekici bir adam değildi.

Jane’e, “Hiç çocuğun var mı?” diye sordu.

“Hayır, hiç evlenmedim,” dedi ve sohbet birden hangi oyuncuların evli ve kimin kaç çocuğu olduğuna kaydı. Çok aydınlatıcı bir sohbet değildi ama oyuncuların onu dışlayacakları endişesini azaltmıştı.

Rob’a fotoğrafını geri uzattı ve işine geri dönmeye karar verdi. Araştırmasıyla onları şaşırtmak ya da en azından bu konuda hiçbir fikri olmayan bir kadın olmadığını göstermek istiyordu. “Yaşlarına ve imtiyazlı oyuncularının azlığına rağmen

Coyoteler bu sene beklendiğinden daha iyi oynuyorlar gibi görünüyor,” dedi az önce okuduğu şeyi tekrarlayarak. “Çarşamba günkü maçla ilgili en büyük endişeniz ne?”

İkisi de ona hiç anlamadıkları bir dilde konuşmuş gibi baktılar. Latince gibi.

Bruce Fish döndü ve koltuğuna gömülerek kayboldu. Rob bebeğinin fotoğrafını cüzdanına geri koydu. “Kahvaltı geliyor,” dedi ayağa kalkarken. Rob hızlıca gitti ve Jane gazetecilik ve bebekler hakkında konuşmak için iyi biriyken, kendisinin onunla hokey konuşmak için iyi biri olmadığını göstermiş oldu. Ve yolculuk ilerledikçe Jane oyuncuların onu önemsemediğini fark etti. Bruce ve Rob’la yaptığı kısa sohbet dışında kimse onunla konuşmamıştı. Onu sonsuza kadar görmezden gelemezlerdi. Onun soyunma odasına girmesine izin vermeleri ve sorularına cevap vermeleri gerekiyordu. Ya onunla konuşurlar ya da kendilerini ayrımcılık suçundan mahkeme salonunda bulurlardı.

Hostesin getirdiği kek ve portakal suyunu geri çevirdi ve koltukların arasında duran koluğu kaldırdı. Koridor tarafındaki koltuğa kaydı; gazete ve kitaplarını çıkardı, sonra da gri yün ceketini çıkardı. İşine koyuldu ve gollerin kaç puana denk geldiğine baktı. Penaltılar karşılığında ne yapılıyor ve şu hiç anlamadığı buz çağrısı ne demek onu çözmeye çalıştı. Çantasından yapışkanlı not kâğıtları çıkardı ve üstlerine küçük notlar yazarak kitaplarının arasına sıkıştırmaya başladı.

Yapışkan notlar aracılığıyla iş ve özel hayatını takip etmek en kullanışlı yol değildi belki ama daha önce başka yollar da denemişti. Bir bilgisayar programı indirmiş ama yazdığı notları birbirine karıştırmıştı. Ajandasını eline aldı ve takvim sayfalarına birkaç not yapıştırdı. Geçen sene bir cep bilgisayarı almıştı ama bir türlü kullanmaya alışamamıştı. Yapışkan notları olmadan adeta bir sinir krizi geçirmiş ve aleti bir arkadaşına satmıştı.

Hokey terminolojisiyle ilgili notlar yazıp kitabının arasına sıkıştırdı ve sonra koridora, Luc’a doğru baktı. Eli önündeki masanın üstünde duran portakal suyunun yanında duruyordu.

Uzun parmaklarıyla elindeki peçeteyi parçalara ayırıyordu.

Biri Luc diye seslenince ileri doğru eğildi ve arkaya baktı. Mavi gözleri Jane'in arkasındaki bir noktaya bakıyordu ve daha sonra genç kadının anlamadığı bir şakaya kahkahalarla güldü. Düzgün ve beyaz dişleri vardı; bir kadının ateşli ve günah dolu şeyler düşünmesine sebep olacak bir gülüşü... Sonra bakışlarını ona kaydırınca Jane onun dişlerini birden unuttu. Ona sanki bu kadın buraya nasıl geldi dermiş gibi bakıyordu. Sonra dikkatli bakışları yüzünden boynuna, oradan da beyaz bluzuna doğru ilerledi. Adlandıramadığı rahatsız edici bir nedenden ötürü, nefesi adeta göğsünde Luc'un baktığı yerde hapsolup kalmıştı. Bu an gittikçe uzuyordu. Luc'un kaşları düz bir çizgi haline gelene kadar bakışları aralarında asılı kaldı. Sonra hiç onun gözlerine bakmadan başını çevirdi. Jane en sonunda nefesini bıraktı ve bir kez daha Luc Martineau tarafından yargılandığını ve eksik bulunduğunu hissetti.

Uçak Phoenix'e iniş yaptığı zaman hava oldukça sıcak ve güneşliydi. Hokey oyuncuları kravatlarını düzelttiler, ceketlerini giydiler ve otobüse doğru ilerlediler. Luc, Jane Alcott geçene kadar bekledi. Hugo Boss ceketinin omuzlarını silerken bir yandan da genç kadını arkadan süzüyordu.

Kitaplar ve gazetelerle dolu çantasını taşıyan koluna yün ceketini de atmış yürüyordu. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaparak bağlamıştı ve saçının hafifçe kıvrılmış uçları o yürüdükçe omzuna sürtüyordu. O kadar kısaydı ki, Luc'un ancak çenesine geliyordu. Kendisinden gelen parfüm ve tıraş losyonu kokularına rağmen ondan gelen çiçekli kokuyu fark etmişti.

Çantasının köşesi koltuğa takılınca Jane tökezledi. Genç kadının kitapları gazeteleri ve notları yere düşerken Luc onun düşmesini engellemek için kolunu yakaladı. Daha sonra kolunu bıraktı ve karmakarışık hale gelmiş koridorda onun önünde eğildi. Yerden üzerinde Hokey Lig Kuralları ve Aptallar İçin Hokey yazan kitapları aldı.

"Oyun hakkında çok bir şey bilmiyorsun galiba, öyle mi?" dedi ona kitaplarını verirken. Parmakları birbirine dokununca

Jane başını kaldırıp ona baktı.

Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktayken Luc onu inceleme şansı bulmuştu. Kuzursuz bir cildi vardı ve pürüzsüz yanaklarında hafif bir kızarıklık oluşmuştu. Yaz çimeni renginde gözleri vardı, irislerinin etrafındaki belli belirsiz çizgilerden onun lens taktığını anlamıştı. Eğer bir gazeteci olmasaydı ve ona ilk tanıştıklarında hâlâ uyuşturucu kullanıyor musun diye sormamış olsaydı belki de onun çok da kötü bir tipi olmadığını söyleyebilirdi. Hatta onun şirin olduğunu bile söyleyebilirdi. Belki.

“Çok şey bilmiyorum,” dedi elini hızla çekip kitaplarını çantasına koyarken.

“Elbette biliyorsun.” Pantolonuna yapışmış notu çıkardı. Notta vücut kontrolü de ne demek Allah aşkına yazıyordu. Genç kadının bileğini yakaladı ve notu avucuna yapıştırdı. “Bir şeyler biliyor gibisin bücür.”

Ayağa kalktılar ve Luc çantayı onun elinden aldı.

Jane notu cebine sıkıştırırken, “Ben taşıyabilirim,” diye karşı çıktı.

“İzin ver, ben taşıyayım.”

“Eğer nazik olmak istiyorsan artık çok geç.”

“Nazik olmaya çalışmıyorum sadece otobüs gitmeden uçaktan çıkmak istiyorum.”

“Ah.” Bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama sonra hemen kapadı. Koridor boyunca önlü arkalı yürüdüler. Genç kadının atkuyruğu adeta sinirini belli eden bir şekilde hızla sallanıyordu. Otobüse biner binmez Jane genel müdürün yanına oturdu ve Luc da çantayı onun kucağına bırakıp arka tarafa yürüdü.

Luc önündeki koltuğa oturduğu sırada Rob Sutter öne eğildi. “Hey şanslı,” dedi Rob. “Sence de şirin bir kız değil mi?”

Luc Jane’e ve onun sıkıca bağlanmış saçlarının uçlarındaki kıvrımlara baktı. Kötü değildi ama onun tipi sayılmazdı. Daha çok Barbie gibi kadınlardan hoşlanıldı. Uzun bacaklar ve büyük

göğüsler. Uzun saçlar ve kırmızı dudaklar. Erkekleri memnun etmeyi seven ve karşılığında zevk haricinde başka bir şey beklemeyen kadınlar. Bunun kendisi hakkında nasıl ipuçları verdiğini biliyordu ama umurunda değildi. Jane'in güzel bir cildi vardı ve saçları da hoş sayılırdı, tabii o kadar sıkı toplamamış olsaydı. Ama göğüsleri küçüktü.

Birden zihninde onun bluzuna bakarken gördüğü görüntü canlandı. Vlad Fetisov'un ona sorduğu soruyu cevaplamak için arkasına dönmüş ve uçağa binmelerinden sonra onu ilk kez görmüştü. Daha sonra da ipek gömleğinin altında duran iki belirli noktayı fark etmişti. Kısa bir an için, acaba üşüdü mü yoksa tahrik mi oldu diye düşünmüştü.

"Çok da değil," diye cevap verdi Rob'a.

"Sence bu işi almak için Duffy ile yattığı doğru mu?"

"Çocuklar böyle mi diyor?"

"Onunla ya da onun Seattle Times'daki arkadaşıyla."

Jane gibi genç bir kadının bu işi almak için iki yaşlı bunakla işi pişirdiğini düşünmek midesini bulandırmıştı. Bunun onu neden rahatsız ettiğini anlamamıştı. Sonra omuz silkerek Jane'i ve kiminle yatıp yatmadığı düşüncesini aklından çıkardı.

Menajeri Howie'den önemli bir telefon bekliyordu. Howie Los Angeles'da yaşıyordu ve üç çocuğunu California'nın güneyinde bir yatılı okula göndermişti. Luc bunu düşündükçe California'daki yatılı okulun Marie için mükemmel bir çözüm olduğuna ikna olmaya başlamıştı. Marie hayatının büyük bir kısmını güney California'da geçirmişti. Bu onun için tekrar eve gitmek gibi olacaktı. O daha mutlu olacaktı ve Luc da eski hayatına kavuşacaktı. Bu durumda herkes kazanmış olacaktı.

Chinooks takımı saat 11:00'de otele giriş yaptıktan sonra hızlı bir öğle yemeği yediler ve iki saat sonra aynı planlandığı gibi America West Arena'da antrenmanlarına başlamışlardı. Takım iki haftadır hiç maç kaybetmemişti ve Luc bu sezon çoktan beş şut kurtarmıştı. Eski kaptanları John Kowalsky emekli olduğundan beri takım kendini toplayamamıştı. Ama bu sene farklıydı. Bu sene çok iyiydiler.

Saat dörtte otele geri dönmüşlerdi. Luc odasına gitmek için asansöre bindi ve bir arkadaşını aradı. İki saat sonra, hâlâ şansı varken hayatını yaşamak için asansörden indi.

İlk önce Denver'a yaptıkları bir uçuş sırasında tanıştığı Jenny Davis'le buluştu. Jenny ona limonlu soda, fındık ve üzerinde adı ve telefon numarası yazan bir peçete vermişti. Bu üç sene önce olmuştu ve ne zaman o Phoenix'e gitse ya da genç kadın Seattle'a gelse buluşurlardı. Bu durum ikisini de tatmin ediyordu. O genç kadını tatmin ediyordu. Genç kadın onu tatmin ediyordu.

Durant'a gitmeden önce Jenny ile lobide buluştular. Luc maçtan bir gece önce kuzu butu, Sezar salata ve pilav yemek için hep bu restorana gelirdi.

Akşam yemeğinden sonra Jenny onu Scottsdale'deki odasına götürdü ve onu tatlıyla besledi. Sonra da sokağa çıkına yasağı başlamadan onu oteline bıraktı. Luc seyahat sırasındaki hayatını seviyordu.

Lobideki barda takım arkadaşlarıyla birkaç dakika sohbet etti ve sonra odasına doğru yola koyuldu. Sağ dizi onu biraz rahatsız ediyordu. Televizyonun üstünde duran buz kovanını aldı ve koridordaki buz makinesine doğru ilerledi. Abur cubur dolabının önünde duran Jane Alcott'u görünce neredeyse geri dönecekti. Saçlarını başının tepesinde toplamıştı ve saçları gevşek bukleler halinde aşağı dökülmüştü. Jane ileri doğru bir adım attı; seçimini yaptı ve sonra makinenin alt kısmına bir paket fıstıklı çikolata düştü.

Jane paketi almak için eğilince Luc onun, üzerinde inek desenleri olan güzel poposunun kıvrımlarını ilk kez fark etti. Aslında, mavi pijamasının her yerinde inek desenleri vardı. Tek parçaydı ve arkadan uzun paçalı donu andırıyordu. Jane dönünce Luc pijamalardan daha korkunç bir görüntüyle karşılaştı. Genç kadın siyah çerçeveli bir gözlük takmıştı. Camları küçük ve kare şeklindeydi, Luc bunun militan kadınlar arasında moda olduğunu düşündü. Öyle çirkindiler ki.

Luc'u görünce gözleri büyüdü ve ürkmüş gibi bir nefes aldı.

“Bu saatte siz çocuklar çoktan yatmışsınızdır diye düşünüyordum,” dedi.

Kahretsin, bir kadının bu kadar cinsiyetsiz görünebildiğine inanamıyordu. “Bu nedir?” diye sordu Luc elinde buz kovasıyla işaret ederek. “Asla birisiyle yatmak istemiyorum bakışı mı?”

Jane kaşlarını çattı. “Bu seni şaşırtabilir ama ben buraya çalışmaya geldim. Biriyle yatmaya değil.”

“Güzel.” Sutter’la aralarında geçen konuşmayı ve bu işi almak için kadının yaşlı Virgil Duffy ile yatıp yatmadığını düşündü. Virgil’in torunu olacak yaştaki kızlara olan ilgisiyle ilgili hikâyeler duymuştu. Aslında Luc, Seattle’a ilk taşındığında Rob ona yıllar önce Virgil’in genç bir kızla evlenmek üzere olduğunu fakat kızın onu kilisede bırakıp kaçtığını anlatmıştı. Luc bu dedikoduyu dinlemişti ve ne kadarının doğru olduğunu bilmiyordu. Sadece Virgil’i avlanmış bir halde düşünememişti. “Bu konuda çok fazla aksiyon yakalayabileceğini düşünmüyorum.”

Jane çikolata paketini açtı. “Aksiyon bulma konusunda bir sıkıntın varmış gibi görünmüyor Şanslı.” Luc onun Şanslı deyiş tarzını sevmemişti ama ona bunu tekrarlamamasını söylemedi. Jane devam etti. “Bir sarışınla buradan çıktığını gördüm. Bir tahmin hakkım varsa, sanırım hostesti. Onda şu, gel beni uçur bakışı vardı.”

Luc buz makinesine gitti ve kapağını kaldırdı. “Kuzenim, iki kere taşındı.” Jane ona inanmış gibi görünmüyordu ama bu Luc’un çok da umrunda değildi. İstedikine inanabilir ve gazetelerin satmasını sağlayan haberler yazabilirdi.

“Buzu ne yapacaksın? Dizlerinle mi ilgili bir sorun var?”

“Hayır.” Kahretsin ki genç kadın çok zekiydi.

“Gump Worsley kim diye sordu?”

Gump tarihteki bütün kalecilerden daha fazla maçta oynamış bir hokey oyuncusuydu. Luc onun rekorlarına ve kendini işine adanışlığına hayrandı. Yıllar önce şans getirsin diye Gump’ın forma numarasını almıştı. Çok büyütülecek bir şey değildi. Çok büyük bir sır da değildi.

“Yine benim hakkımda bir şeyler mi okuyorsun?” diye sordu elindeki kovayı buzla doldururken. “Gururum okşandı,” dedi ama bunu söylerken sesinin ikna edici çıkıp çıkmaması umrunda değildi.

“Gururun okşanmasın. Bu benim işim.” Ağzına bir çikolata attı ve Luc hiçbir şey söylemeyince tek kaşını kaldırıp ona baktı. “Soruma cevap vermeyecek misin?”

“Hayır.” Çok yakında hiçbirinin onunla işbirliğine girmeyeceğini öğrenecekti. Hepsi bunun hakkında konuşmuşlar ve onun kafasını karıştırıp çileden çıkaracak bir plan yapmışlardı. Belki de onu eve gönderebilirlerdi. Soyunma odası dışında, Jane’in konuşmak için çırpındığı konu dışında her konuda onunla konuşacaklardı, aynı bebeklerinden bahsettikleri gibi. Ama hokeyden bahsetmeyeceklerdi. Soyunma odasında bir ayrımcılık dâvasından kaçınmak için ona yeteri kadar bilgi vereceklerdi o kadar. Luc bu plan üzerinde çok durmuyordu. Elbette bu genç kadını rahatsız edecekti ama eve gitmesi için yeterli değildi. Onunla yaptığı birkaç konuşmadan sonra Bayan Alcott’u çok fazla yıkacak bir şey olmadığını anlamıştı.

“Bak sana ne söyleyeceğim.” Luc buz makinesinin kapağını indirdi ve genç kadının yanından geçerken kulağına yaklaşıp, “Araştırmaya devam et çünkü bu Gump olayı oldukça ilginç bir hikâye,” dedi.

“Araştırmak da benim işim ama merak etme senin kirli küçük sırlarınla işim yok,” diye seslendi arkasından.

Luc’un hiç kirli, küçük bir sırrı yoktu. Artık yoktu. Özel hayatıyla ilgili gazetelerde okumak istemediği bazı şeyler vardı gerçi. Birkaç farklı şehirde farklı kız arkadaşlarının olduğunun bilinmemesini tercih ederdi. Zaten bu ana manşetlerde yer alacak kadar büyük bir haber değildi. Bu çoğu insanın umrunda değildi. Ne kendisi ne de beraber olduğu kadınlar evliydi.

Odasının kapısını açtı ve kendisini içeri kilitledi. Kimsenin bilmesini istemediği tek bir sırrı vardı. Soğuk soğuk terleyerek uyanmasına sebep olan tek bir sır.

Oynadığı her maçta, alacağı iyi bir tekmenin onu hayat boyu kötürüm bırakacağı ihtimali olduğunu biliyordu ve daha da kötüsü bu kariyerini de bitirebilirdi.

Luc buzu bir havlunun içine sardı ve beyaz iç çamaşırını çıkardı. Göbeğini kaşdı ve buz sarılı bacağını bir yastığın üstüne koydu.

Bütün hayatı boyunca tek istediği hokey oynamak ve Stanley Kupası'nı kazanmak olmuştu. Bunun için yaşıyor, bunun için nefes alıyordu ve tek bildiği buydu. Liseden ayrılmış çoğu arkadaşının aksine o on dokuz yaşında liseden alınıp ulusal hokey ligine alınmıştı; önünde parlak bir gelecek vardı.

Bir süre için geleceği rayından çıkmıştı. Bir acı ve ilaç bağımlılığının acı döngüsünün içine girmişti. İyileşmek için çok çabalamıştı. Ve en sonunda kendini canlı hissetmesini sağlayan oyuna geri dönmek için beklediği şansı bulmuştu. Ama kazasından önce ödül kazanmış olmasına rağmen şimdi ona şüpheyile bakılıyor ve hâlâ işinde iyi olup olmadığı merak ediliyordu. Chinooks yönetiminde bu kaleci için acaba çok mu para ödedik, hâlâ eskisi kadar iyi mi diye düşünen insanlar vardı.

Ne olursa olsun, ne kadar acı çekerse çeksin, eğer o ve kupayı kazanma şansının arasına bir şey girecek olursa çıldırırdı.

Şimdi tam formundaydı. Bütün maçları izlemiş, her topu kurtarmıştı. Kendi bölgesindeydi ama sıcak çizgisinin birden ne kadar soğuyup affetmeyen bir şekle bürünebileceğinin de farkındaydı. Konsantrasyonunu kaybedebilirdi. Birkaç gol yiyebilirdi. Topun geliş hızını doğru kestiremeyebilir ve geçip gitmesine müdahale edemeyebilirdi. Kötü bir gece geçirip seyirciler tarafından yuhalanmak her kalecinin başına gelebilirdi ama bu durumun fenalığını azaltmıyordu.

Kötü bir maç kötü bir sezon anlamına gelmezdi. Yani genelde. Ama Luc böyle bir şeyi kabul edemezdi.

Özel Eşyalar: Bir Oyuncunun Bacaklarının Arasında

Jane'in laptopunun yanında duran telefonu çalınca genç

kadın telefonu açmadan önce ekranına birkaç saniye baktı.

“Alo.” Ama hattın diğer ucunda kimse yoktu. Daha sonra telefon yedi kere daha çaldı ve yedisinde de aynı şey oldu. Resepsiyonu aradı ama görevliler aramanın nereden yapıldığını bilmediklerini söylediler. Jane bu telefonların balıklı formaları olan adamlardan geldiğinden oldukça emindi.

Ahizeyi telefondan kaldırdı ve yatağın yanındaki komodinin üstünde duran saate baktı. Maça beş saat vardı. Şehirdeki Bekar Kız köşesini bitirmek için beş saati vardı. Times için yazdığı bu köşeye dün gece başlamalıydı ama uçak yolculuğu yüzünden çok yorgundu ve tek istediği yatağa uzanıp araştırına kitaplarını okumak ve çikolata yemektir. Eğer bir gece önce Luc onu koridorda yakalamasaydı bir çikolata daha alacaktı. Ama inekli pijamalarının içinde yakalanmak zaten yeterince utanç verici olmuştu. Onun bir domuz olduğunu düşünmesini istememişti; gerçi neden onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu ki?

Bilmiyordu, belki de kadınların yakışıklı erkeklerin kendileri hakkında ne düşündüklerini önemsemesi genetik bir şeydi. Eğer Luc çirkin bir adam olsaydı büyük ihtimalle bu durumu önemsemezdi. Eğer o güzel mavi gözleri, uzun kirpikleri ve bir rahibeyi bile yoldan çıkaracak bir vücudu olmasaydı... O çikolatayı almalı ve hatta ardından bir tane daha almalıydı. Eğer Jane'in günah dolu düşüncelere dalmasına sebep olan onun o şeytani gülüşü ve çıplak poposunun hatırası olmasaydı, büyük ihtimalle kıskanç bir tavşan gibi ona o hostes hakkında sorular sormazdı.

Oyuncuların onu sadece bir profesyonel olarak görmelerini istiyordu. Buraya geldiklerinden bu yana ona karşı olan davranış şekilleri biraz daha sıcak olmaya başlamıştı. Ama onunla yemek tariflerinden ve bebeklerden bahsediyorlardı, sanki bir vajinaya sahip olduğu için bunların ilgisini çekmesi doğalmış gibi. Hokey konusunu açtığında ise hepsi susuyordu.

Jane köşesinin ilk kısmını bir daha okudu ve birkaç değişiklik yaptı:

Şehirdeki Bekâr Kız

Saç bakım ürünlerinden ve erkeklerin bağıllık sorunlarından bahsetmekten sıkıldığım için arkadaşlarımın konuşmalarına kulaklarımı kapadım; margaritam ve mısır cipsime yoğunlaştım. Papağanlı bir dekora sahip bu yerde otururken acaba bağıllık korkusu olanlar sadece erkekler mi diye düşündüm. Yani burada hiç evlenmemiş otuz yaşında dört kadın oturmuşuz, tabii Tina'nın eski patronuyla birlikte yaşamaya çalışmasını saymazsak, ama hiçbirimiz gerçek bir ilişki yaşamamışız. O zaman sorun onlarda mı, bizde mi?

Şöyle bir atasözü var, eğer yüz kişilik bir odaya iki nevrotik koyarsanız en sonunda mutlaka birbirlerini bulacaklardır. O zaman başka bir sorun mu var? Sorunları olmayan erkek kıtlığından daha derin bir sorun mu var?

Biz dördümüz birbirimizi mi bulmuştuk? Birbirimizin arkadaşlığından gerçekten hoşlandığımız için mi dosttuk? Ya da hepimiz nevrotik miyiz?

Köşesine başladıktan beş saat on beş dakika sonra en sonunda gönder tuşuna bastı. Laptopunu büyük çantasının içine sıkıştırdı ve sonra hızla kapıya ilerledi. Asansörlere giden koridorda koştu ve taksiye binebilmek için kelimenin tam anlamıyla yaşlı bir çiftle güreşmek zorunda kaldı. America West Arena'ya girdiği zaman Phoenix Coyotes takımı daha yeni sahaya çıkıyordu. Kalabalık, takımları için tezahürat yaparken resmen çılgına dönmüş gibiydi.

Basın tarafına geçmesi için ona bir kart verilmişti ama Jane mümkün olduğunca sahaya yakın olmak istiyordu. Sahadan üç sıra uzaklıktaki bir yere geçti. İlk hokey maçını olabildiğince yakından izlemek istiyordu. Nasıl bir şeyle karşılaşacağını bilmiyordu; sadece Tanrı'dan Chinooks'un yenilmemesini ve takımdakilerin bu yüzden onu suçlamamalarını diliyordu.

Chinooks buza adım attığı an o da gidip kalecinin arkasındaki bir yere oturdu. Arenayı yuh sesleri doldurunca Jane etrafına ve hasta davranışlı Coyote taraftarlarına baktı. Bir

keresinde Mariners maçına gitmişti ama şimdiye kadar hiçbir taraftarın bu şekilde, bu kadar kötü davrandığını görmemişti.

Dikkatini tekrar buza verdi ve Luc'un kendine doğru kayarak gelişini izledi. Savaşmaya hazır bir halde ilerliyordu. Luc hakkında diğer oyunculardan daha fazla araştırma yapmıştı ve giydiği her şeyin özel olarak yapıldığını biliyordu. Arenanın ışıkları koyu yeşil kaskının üstünde parlıyordu. İsmi efsane oyuncu Gump Worsley'in numarasın altına koyu yeşil harflerle yazılmıştı. Neden Bay Worsley bir efsaneydi? Jane'in bunu araştırması gerekiyordu.

Luc kalenin etrafında iki kere döndü ve sonra ters yönde bir kez daha döndü. Kale çizgilerinin ortasında durdu, sopasını köşelere vurdu ve haç çıkardı. Jane not defteri, bir kalem ve yapışkan not kâğıtlarını çıkardı. En üstteki kâğıda batıl inançlar ve adetler yazdı.

Top sahaya bırakıldı ve birden oyunun bütün gürültülü sesi kulaklarına doldu. Sopaların birbirine çarpması, patenlerin buza vurması ve topun buzun üstünde kayışı... Havada pizza ve bira kokusu vardı; taraftarlar çığlıklarla tezahürat yapıyorlardı.

Jane bu iş için hazırlanırken bir sürü maç kaseti izlemişti. Oyunun çok hızlı bir yapısı olduğunu biliyordu ama tabii kasetlerden izlerken kalabalığı etkileyen enerjinin farkına varmamıştı. Oyun durduğunda hoparlörlerden kural ihlalleri anons edildi ve top tekrar sahaya bırakılıp oyuncular etrafında toplaşınca kadar müzik çalmaya devam etti.

Jane çevresinde olup biten her şeyle ilgili notlar alırken, kasetlerde ve hatta televizyonda gösterilmeyen şeyin ne olduğunu farkına vardı. Olay sadece topun olduğu yerde gerçekleşmiyordu. Olayın çoğu, top buzun merkezindeyken köşelerde yapılan mücadele esnasında oluyordu. Jane birkaç kere, Luc'un pataklama mesafesinde duran Phoenix oyuncusunun ayak bileklerine sopasıyla nasıl vurduğunu görmüştü. Sopasıyla Coyote elemanlarını durdurma konusunda çok iyiymiş gibi görünüyordu ve koluyla Coyote oyuncusu Claude Lemieux'ü durduğu zaman Jane'in arkasında duran iki

adam birden ayağa kalktılar ve, “Kız gibi oynuyorsun Martineau!” diye bağırdılar.

Islıklar çalındı, maç durdu ve Claude Lemieux buzun üstünden kalkarken penaltı anons edildi. “Martineau kenara, iki dakika.”

Bir kaleci cezalıyken oyun ilerlemeyeceği için Bruce Fish onun yerini aldı. Fish penaltı alanına doğru kayarken, Luc ağların üstündeki suyunu aldı, kaskındaki boşluktan suyu ağzına akıttı ve sonra tükürdü. Omuz silkti, başını iki yana doğru oynattı ve şişeyi tekrar ağların üzerine koydu.

Maç başladı.

Sessizlik neredeyse düzenli bir şekilde vahşi bir gürültüye dönüştü. Tam Jane iki takımın da nazik bir şekilde oynamaya başladıklarını düşündüğü sırada, toptan yüksek bir çarpışma sesi geldi. Ve sonra oyuncular eldivenlerini çıkarıp köşede toplanmaya başladıkları zaman seyirciler de birden ayağa kalktılar. Oyuncuların birbirlerine ne söylediklerini duyamıyordu ama duymasına gerek de yoktu. Dudaklarını okuyabiliyordu. S harfiyle başlayan bir kelime favori kelimeleri gibi görünüyordu. Takım elbiseleriyle bankların arkasında duran koçlar bile küfür ediyorlardı. Ve oyuncular küfretmiyor, adeta tükürüyorlardı. Erkekleri hiç bu kadar çok tükürürken görmemişti.

Jane kalabalıktan gelen kötü tezahüratın sadece Chinooks kalecisine olmadığını fark etti. Bir Seattle oyuncusu yakınlarına gelir gelmez Jane’in arkasındaki adamlar “Berbatsınız!” diye bağııyorlardı. Birkaç bira içtikten sonra ise daha yaratıcı olmaya başladılar. Berbatsın seksen dokuz, ya da otuz dokuz, ya da oyuncunun numarası her ne ise.

Daha birinci yarı başlayalı on beş dakika olmuştu ve Rob Sutter bir Coyote oyuncusunu kenardaki banklara öyle hızlı çarptı ki plastik camlar şiddetle titredi. Jane neredeyse kırılacaklarını sanmıştı. Daha sonra oyuncu buza geldi ve ıslıklar çalınmaya başladı.

“Berbatsın, Çekiç!” diye bağırdı Jane’in tam arkasında

oturan adam. Jane, oyuncular acaba bu toplu gürültüde söylenenleri anlayabiliyorlar mı diye merak etti. Çekiç'e berbat olduğunu söyleyecek cesareti bulmak için fazlasıyla alkol alınması gerektiğini biliyordu. Maçtan sonra otoparkta onunla karşılaşmaya korkardı.

İki yarıdan sonra, mükemmel kaleciler sayesinde skor hâlâ 0-0'dı. Ama Coyoteler üçüncü yanda güçlü bir çıkış yaptılar. Kaptanları Chinooks defansını aşarak geçti ve Chinooks kalesine doğru buzun üstünde hızla kaymaya başladı. Luc onu karşılamak için kaleden çıktı ama kaptan onun sol omzuna hızla vurdu. Luc engel olmak için elinden geleni yapsa da top süzülerek ağlara girmişti.

Luc kaleye doğru kayarken kabalık sevinçle zıplayarak ayağa kalktı. Luc sakince sopasını ve blokörünü ağın üstüne koydu. Yanıp sönen mavi ışık, golü anons ederken, Luc da kasketini kaldırdı, su şişesini aldı ve ağzına dayadı. Jane oturduğu yerden onu izliyordu. Yanakları hafifçe kızarmış, terli saçları şakağına yapışmıştı. Ağzının kenarından çenesine, oradan da boynuna doğru akan su formasının yakasını ıslattı. Şişeyi indirdi, kabine doğru fırlattı ve blokörünü taktı.

"Ye beni, Martineau!" diye bağırdı Jane'in arkasındaki adamlardan biri. "Ye beni!"

Luc başını kaldırıp yukarı baktığından Jane'in sorularından biri yanıt bulmuştu. Arkasında duran adamı açık bir şekilde duymuştu. Luc yüzünde hiçbir ifade olmadan onlara baktı. Sopasını aldı ve gözleri Jane'le karşılaşana kadar başını hafifçe aşağı indirdi. Luc, Chinooks bankına kaymadan önce uzun uzun Jane'e baktı. Jane onun bu iki adam hakkında ne düşündüğünü kestiremiyordu ama Luc'un hislerinden daha büyük endişeleri vardı. Parmaklarını çapraz yaptı ve Chinooks'un on beş dakika içinde bir gol atması için dilek diledi.

"Hokey oyuncularıyla uğraştığımızı hatırlamalıyız. Batıl inançlarının ne kadar kuvvetli olduğunu bilirsin," diye uyarmıştı onu Leonard. "Eğer Chinooks maç kaybetmeye başlarsa sen suçlanacak ve anında gönderileceksin." Ona karşı olan

davranışları zaten yeterince kötü olduğu için Jane aslında çok da fazla bir bahaneye ihtiyaçlarının olmadığını düşünüyordu. .

On dört dakika yirmi saniye sonra olsa da sonunda bir gol attılar. Son zil çaldığında skor berabereydi ve Jane derin bir nefes aldı.

Oyun bitmişti; ya da o öyle sanmıştı. Saate beş dakika eklendi ve dört patenciyle kaleciler sahada biraz daha savaştılar. İki takım da gol atamadı ve maç rekorlar kitabına berabere olarak geçti.

Şimdi Jane daha rahat nefes alabiliyordu. Onu, maçı kaybettikleri için suçlayamaz ve yollayamazlardı.

Çantasını topladı ve içine defterini ve kalemmini sıkıştırdı. Basın kartını göstererek, Chinooks soyunma odasına doğru yöneldi. Koridorda yürürken midesinin adeta düğümlendiğini hissediyordu. O bir profesyoneldi. Bunu yapabiliirdi. Soru yoktu.

Bakışını onların gözünde sabit tut, diye hatırlattı kendisine, ses kayıt cihazını çıkarırken. Odaya girdi ve sonra birden Doc Martinlerinin tabanları yere yapışmış gibi olduğu yerde kalakaldı. Çeşitli çıplaklık oranlarındaki adamlar bankların ve açık dolapların önünde durmuş kıyafetlerini çıkarıyorlardı. Sert kaslar ve ter. Çıplak göğüsler ve sırtlar. Çıplak karın, popo görüntüsü ve...

Aman Tanrım! Yanakları adeta alev almıştı ve gözleri yuvalarından fırlayacaktı; kendini Vlad Fetisov'un Rus paketine bakmaktan alıkoyamıyordu. Jane bakışlarını nihayet ondan uzaklaştırdı ama artık Avrupalı adamlar hakkında söylenenlerin doğru olduğunu biliyordu. Vlad sünnet olmamıştı ve bu öğrenmek istediği bilgiden biraz fazlasıydı. Kısa bir an için özür dilemesi gerektiğini düşündü ama elbette bunu yapmayacaktı çünkü bu bir şeyler gördüğünü itiraf etmek olurdu. Diğer erkek muhabirlere baktı; onlar özür dilemiyorlardı. O zaman niye kendini sanki lisedeymiş de erkeklerin soyunma odasını gözetliyormuş gibi hissediyordu ki?

“Daha önce de penis gördün Jane. Büyütülecek bir şey yok. Eğer bir penis gördüysen hepsini görmüşsün demektir... Şey,

pekâlâ bu doğru değil. Bazı penisler diğerlerinden daha iyidir. Dur! Penisleri düşünmeyi kes!” diye kendini ıslah etmeye çalıştı. “Buraya gözünü dikip bakmaya gelmedin. Buraya çalışmaya geldin ve burada olmaya diğer erkek muhabirler kadar senin de hakkın var. Kural bu ve sen de bir profesyonelsin.” Evet, oyuncular ve diğer muhabirlerin arasından geçip giderken kendine bunu söyleyip duruyordu. Bakışlarını omuz üstlerinde tutmaya çalışıyordu ama çıplak ve haşin hokey oyuncularının arasındaki tek kadın oydu. Oraya ait olmadığını hissetmekten kendini alıkoyamıyordu.

Chinooks’un tek golünü atan sağ kanat oyuncusu Jack Lynch’le röportaj yapan muhabirlerin arasına girdiği zaman bakışlarını yukarıda tutmaya çalıştı. Adam şortunu çıkarırken o da defterini çantasından çıkardı. Uzun iç çamaşırı giydiğinden neredeyse emindi ama bunu kontrol etmek konusunda çok emin değildi. “Bakma Jane. Ne olursa olsun sakın aşağı bakına.”

Kayıt cihazını çıkardı ve yanındaki erkeklerden birini rahatsız etti. “Geçen ay ki sakatlığınızdan sonra,” diye başladı, “yeni sezonu başladığınız kadar güçlü bir şekilde bitiremeyeceğiniz hakkında iddialar vardı. Sanırım bu gol bütün bu dedikodulara son veriyor.”

Jack ayağını önündeki banka koydu ve ona baktı. Yanağında bir kırmızılık vardı ve üst dudağında da eski bir yara izi kendini gösteriyordu. Çoraplarının üstündeki bantları çıkardı ve Jane’e cevap vermesi o kadar uzun vakit aldı ki, Jane onun kendisine cevap vermeyi planlamadığından korkmaya başladı.

“Umarım öyle olur,” dedi en sonunda. Üç kelime. O kadar.

“Beraberlik için ne düşünüyorsun?” diye sordu yanındaki bir muhabir.

“Coyoteler bu akşam sert bir oyun çıkardılar. Elbette kazanmak istiyorduk ama beraberlik de işimizi görür.”

Jane daha başka sorular da sormaya çalıştı ama her seferinde diğerleri tarafından engellendi ya da sesi bastırıldı. En sonunda bunun bilerek yapıldığını düşünmeye başladı. Kendi kendine büyük ihtimalle paranoyaklık yaptığını söylemeye çalıştı ama

Chinooks kaptanı Mark Bressler'la röportaj yapan küçük grubun yanına geldiğinde yine aynı şey oldu. Mark Bressler ona bakıyor ama diğer muhabirlerin sorularına cevap veriyordu.

Daha sonra Jane sarışın bir Mohawk olan bir çaylakla konuştu. Adam her türlü ilgiden memnunmuş gibi görünüyordu ama adamın İngilizcesi o kadar kötüydü ki iki kelimedenden fazlasını anlayamadı. Çekiç'e doğru yürüdü, ama adam iç çamaşırını indirdi ve o yürümeye devam etti. Jane kendisine, bir profesyonel olduğunu söyleyip duruyordu; ama yine de tamamen çıplak olan bir adama doğru yürümek oldukça tuhaftı, hem de ilk gecesinde.

Çok geçmeden diğer muhabirlerin de onu garipsedikleri açıkça belli oldu ve oyuncular da onun sorularına cevap vermeyeceklerdi. Erkek muhabirlerin bu tavrı onu şaşırtmamıştı. Times'daki spor muhabirleri de ona çok farklı davranmıyorlardı.

Pekâlâ, köşemi elimde ne varsa onları kullanarak yazabilirim diye düşündü takımın kalecisine doğru yürürken. Luc odanın köşesindeki bir bankta oturuyordu, ayağının ucunda büyük çantası duruyordu. Termal iç çamaşırı ve çorapları dışında her şeyini çıkarmıştı. Göğsünden yukarısı çıplaktı ve boynunda bir havlu vardı. Havlunun uçları göğsüne çarpıyordu. Jane'in kendisine yaklaştığını görünce su içmeye başladı. Alt dudağındaki bir su damlası yavaşça çenesine, oradan da göğüs kafesine kaydı. Geçtiği yerlerde su izi bırakmıştı; göğsünü ve sert karnını iyice gözler önüne sermişti.

Göbeğinin alt tarafına doğru siyah bir nal dövmesi vardı. Naldaki deliklere yapılan gölgelendirme etine bir derinlik ve boyut kazandırmıştı. Dövmenin alt kısmı iç çamaşırının lastiğinin altında kayboluyordu, Jane acaba aletin olduğu yerde şansa ihtiyacı var mı diye merak etti.

"Ben röportaj vermem," dedi daha Jane ona soru sormadan. "Benimle ilgili o kadar araştırma yaptığına göre bunu bilmen gerekirdi."

Biliyordu ama kendini şu an çok da arkadaş canlısı hissetmiyordu. Erkekler kulübü onu dışlamıştı ve o da gitmek

istediğini hissediyordu. Kayıt cihazını açtı. “Bugünkü maç hakkında ne düşünüyorsun?”

Onun cevap vermesini beklemiyordu ve o da cevap vermedi.

Top tam ağlara kavuşmadan önce sopanızla ona dokundunuz sanırım ama yine de girdi.

Çenesindeki yara çok beyaz görünüyordu ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Jane boşa çabalıyordu.

“Taraftarlar size bağırırken konsantre olabilmek güç değil mi?”

Luc havlusunun kenarıyla yüzünü sildi ama cevap vermedi.

“Eğer yerinizde olsaydım o adi küfürleri duymazdan gelmeye çalışmak benim için çok zor olurdu.”

Mavi gözleri onunkilere bakmaya devam etti ama onu öyle can sıkıcı buluyordu ki, yüzünün asılmasına engel olamadı.

“Bu akşama kadar hokey taraftarlarının bu kadar kaba olduğunu bilmiyordum. Arkamda oturan herifler sarhoş ve iğrençlerdi. Kendimi onların yaptığı gibi kalabalıkta ayağa kalkıp “Ye beni” derken hayal edemiyorum.”

Havluyu boynundan çekip aldı ve en sonunda konuştu. “Eğer orada ayağa kalkıp ye beni diye bağırıydın şimdi başımda durmuş beni rahatsız ediyor olmazdın.”

“Nedenmiş?”

“Herhalde bir-iki kişi gelip seni alırdı.”

Onu anlaması birkaç saniyesini aldı ve anladığı zaman şaşkınlıkla bir kahkaha attı. “Sanırım aynı şey değil, değil mi?”

“Çok sayılmaz.”

Luc ayağa kalktı ve parmaklarını iç çamaşırının lastiğine geçirdi. “Şimdi git ve başkasını taciz et.” Kadın hareket etmeyince ekledi. “Tabii kendini daha fazla utandırmak istemiyorsan.”

“Utanmıyorum.”

“Sanki yüzün yanıyormuş gibi kızarıyor.”

“Burası çok sıcak,” diye yalan söyledi. Onun utandığını fark

eden sadece o muydu? Büyük ihtimalle değildi. “Çok sıcak.”

“Daha da sıcak olmak üzere. Burada durmaya devam edersen sana iyi aletimden bir parça göstereceğim.”

Jane döndü ve geri adım attı. Luc ona böyle söylediği için değil ya da onun aletinden bir parça görme korkusundan da değil, çünkü yetiştirmesi gereken bir haberi vardı. “Evet, haberi yetiştirmeliyim,” dedi soyunma odasından çıkarken, bir yandan da daha fazla çıplak erkek uzvuyla karşılaşmamak için gözlerini kaçırıyordu.

Otele geri döndüğünde saat ondu. Yatmadan önce, yazması gereken bir köşe ve bir zaman sınırlaması vardı. Laptopunu fişe taktı ve ilk önce spor köşesini yazmaya başladı. Times’taki muhabirlerin haberi beğenmeyeceklerini ve her satırında hata arayacaklarını biliyordu ama bu konuda onlara koz vermemek konusunda azimliydi. Bir erkekten daha iyi yazmakta kararlıydı.

Chinooks, Coyotes ile berabere kaldı. Takımın tek golünü Lynch attı, diye yazdı ama sonra hemen spor haberi yazmanın tahmin ettiği kadar kolay olmadığını farkına vardı. Sıkıcıydı. Kelimeleri doğru şekilde yerleştirmek ve sıkıcı telefonları cevaplamakla geçen birkaç saatten sonra telefonun fişini çıkardı, yazdıklarını sildi ve tekrar yazmaya başladı.

Bu akşam topun America West Arena’ya düşmesiyle beraber Chinooks ve Coyotes taraftarlarını adeta sert çarpışmalar ve itişmelerle dolu bir hızlı trene soktular. İki takım da maçın sonuna kadar, kaleci Luc Martineau Coyotelerden gelen golün mavi çizgiyi aşmasına izin verene kadar coşkularını kaybetmediler. Final zili çaldığında, skor berabere...

Luc’un birçok kurtarışına rağmen Lynch’in golünden ve Çekiç’in sert vuruşlarından bahsetmişti. Ertesi sabah yazıyı gönderene kadar Luc’un soyunma odasında onu izlediğini fark etmemişti. O etrafta bir pinpon topu gibi sekerken etrafta onu önemseyen biri vardı. Yine göğsünde rahatsız edici bir yakalanma hissetti ve kafasında alarm zilleri çalmaya başladı; bu bela demekti. Bebek mavisi gözleri

ve efsanevi elleri olan bir bela.

Adamın ondan hoşlanmıyor olması iyi bir şeydi. Ve o da kesinlikle onunla ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

Pekâlâ, dövmesi dışında. Çok güzel bir dövmesi vardı.

Ertesi sabah erkenden Chinooks takımı, takım elbiselerini giydiler, kravatlarını taktılar ve havaalanına doğru yola koyuldular. Dallas'a gittikleri yarım saatlik yolculukta Luc kravatını gevşetti ve bir deste oyun kâğıdı çıkardı. İki takım arkadaşı ve kaleci koçu Don Bocclair ile birlikte poker oynamaya başladılar. Uzun uçuşlar sırasında poker oynadığı zamanlar Luc kendini gerçekten de takımın bir parçası gibi hissediyordu.

Kartları dağıtırken Luc koridorun karşısında duran bir çift ufak çizmenin topuklarına bakıyordu. Jane koltuklar arasındaki koluğu kaldırmış ve uykuya dalmıştı. Yan yatıyordu ve ilk kez saçları arkadan toplanmamıştı. Yanaklarının ve hafifçe ayrılmış dudaklarının üstüne açık kahverengi bukleleri dökülüyordu. Bir elini çenesine koymuştu.

“Sizce dün gece ona çok mu sert davrandık?”

Luc koltuğuna yaslanıp Bressler'a baktı. “Hayır.” Başını iki yana salladıktan sonra desteyi önündeki küçük tepsiye yaydı. Kartlarına baktı ve sonra yanındaki adam Nick “Ayı” Grizzel pas diyene kadar bir çift sekizliye oynadı. “O buraya ait değil,” diye ekledi Luc. “Eğer Duffy illa üstümüze bir muhabir salacaksa, en azından hokey hakkında bir şeyler bilen birini seçebilirdi.”

“Dün gece nasıl sürekli kızarıp durduğunu gördünüz mü?”

Geri kalan oyuncuların ellerindeki kartlar bitene kadar kıkırdadılar.

“Vlad'ın aletinin tamamını gördü.” Bressler kartlarını indirdi. “Bir.”

“Delici'yi mi gördü?”

“Evet.”

“Gözleri az kalsın yerinden fırlayacaktı.” Luc Don Baclair'e iki kart verirken kendisi de üç kart aldı. “Bir daha kendine gelebileceğini sanmıyorum,” dedi. Vlad'ın çirkin bir penisi

olduğu bütün takım tarafından bilinen bir gerçektir. Böyle düşünmeyen tek kişi Vlad'ın kendisiydi ama geri kalan herkes Rus'un kafasına ne çok darbe aldığını biliyordu.

Luc üç sekize oynadı ve kazanınca Don'un defterine skoru yazıldı. "Dün onu arayarak ne kadar rahatsız ettiniz?" diye sordu Luc.

"Geceyarısı en sonunda telefonu fişinden çekti."

"İlk gece hepimiz dışarı çıktığımızda o lobide tek başına kalınca çok üzuldüm," diye itiraf etti Don.

Hepsi sanki çıldırmış gibi ona baktılar. Onlar rahatlayıp gevşerken istedikleri en son şey etrafta bir muhabir olmasıydı - özellikle de bir kadın. İster striptiz kulüpte olsunlar, ister otelin barında karşı takımdan bahsetsinler, her şey takımın içinde kalmalıydı.

"Şey," diye geri vitese taktı Don kâğıtları dağıtırken, "yalnız oturan kadınları görmekten nefret ediyorum."

"Biraz acınası bir durumdu," diye ekledi Grizzell.

Luc kartlarına baktı ve oyununu söyledi. "Sakın sen de kendini kötü hissettiğini söyleme Ayı?"

"Kesinlikle hayır. Gitmesi gerekiyor." Kartlarını bıraktı. "Ben çekiliyorum."

"Senin için çok mu fazla?"

"Hayır, sadece biraz arkama yaslanıp yolculuğun geri kalanında bir şeyler okumak istiyorum." Herkes Ayı'nın, içinde resim olmayan şeyleri okumadığını bilirdi. "Okumak çok önemlidir."

"Playboy'un var mı?" diye sordu Don.

"Dün akşam maçtan sonra bir Him aldım ama onu bir türlü Sormster'dan uzak tutamadım," dedi çaylak Daniel Holstrom'u kastederek. "Honey Pie'in Hayatı'nı okuyarak İngilizce öğreniyor."

Don, Bressler'in kazandığını deftere yazarken hep beraber güldüler. Özellikle de Seattle'da yaşadıkları için birçoğu Honey Pie hayranıydılar. Her ay yine kimi komaya sokacak derecede

becerip cesedini nereye bıraktığını öğrenmek için onun köşesini okuyorlardı.

Luc kartları karıştırdı ve huzurlu bir şekilde uyuyan Jane'e baktı. Porno okuyan bir erkek gördüğü zaman eli ayağına dolanacak bir kadın olduğuna şüphe yoktu.

Sonra konu birden bir gece önceki maça geldi. Kimse beraberlikten memnun değildi, özellikle de Luc. Phoenix tam yirmi iki kere gol atağında bulunmuştu ve o yirmi birini kurtarmıştı. Kötü bir gece sayılmazdı ama o yediği golü geri alabilmeyi çok isterdi. Ağlara kavuştuğu için değil, ama gol çok yetenekli bir atış sonucu değil de şans eseri olduğu için. Luc çok yarışçı bir insandı ve kaybetmekten nefret ederdi ama şans eseri yenilen gollerden daha da çok nefret ederdi.

Luc tekrar bir ölü gibi uyumakta olan kadına baktı. Hafifçe ayrılmış dudaklarından nefes alırken göğsü de hareket ediyordu. Dün geceki beraberlik şans eseri miydi? Sezonda gerçekleşen normal kayıplardan biri iniydi? Büyük ihtimalle öyleydi ama son zamanlarda Luc'un aklında birçok şey vardı ve o golü kurtarmak aslında çok kolaydı. Özel hayatı maçlarını mı etkiliyordu? Hâlâ menajeriyle konuşmamıştı ve Marie durumu da bir türlü çözülmemişti.

Jane, uyurken yüzüne gelen saçını itti. Yoksa bu kadın muhabirin getirdiği lanetin bir başlangıcı mıydı? Elbette bir beraberlik lanetin sonucu olamazdı. Ama eğer cuma gecesi Dallas'ta kaybederlerse bu lanetin başlangıcı olabilirdi.

Bressler sanki Luc'un düşüncelerini okumuş gibi, "Bir kadının korsan gemisinde olması şanssızlık sayılır biliyorsun değil mi?" dedi.

Luc bunu bilmiyordu ama bu ona çok mantıklı gelmişti. İstenmeyen bir kadından başka hiç kimse bir erkeğin hayatını daha hızlı mahvedemezdi.

* *

Cuma gecesi Chinooks Dallas'ta 4-3 yenildi. Cumartesi sabah Luc otobüsün gelip onları almasını beklerken Dallas

Morning News'in spor bölümünü okuyordu.

Başlıkta şöyle yazıyordu: "Chinooks Kan Kaybediyor" ve bunun büyük bir sebebi de ikinci yarının başında Chinooks çaylağı Daniel Holstrom'un yanına yediğı top olmalıydı. Top adeta Dallas'tan gelen bir kaya gibi yüzüne çarpmıştı. Holstrom'a buzda müdahale etmişlerdi ve sonra sahaya dönmemişti. Herkesin sinirleri gerilmiş ve tansiyon artmıştı. Çekiç üçüncü yarıda Dallas'taki oyuncuların biriyle kavgaya girişmişti.

Daha sonra her şey iyice çirkinleşmişti. Chinooks köşedeki mücadeleleri kazanmış olsa da nihayetinde savaşı kaybetmişti. Dallas'ın hücum oyuncuları her fırsattan yararlanmış ve Luc'e tam otuz iki şut çekmişlerdi.

Bu sabah kimse çok fazla konuşmuyordu; özellikle de soyunma odasında Koç Nystrom'dan yedikleri azardan sonra. Koç kapıyı muhabirlerin üzerine kapatmış ve bağırmasıyla adeta duvarları titretmişti. Ama hak etmedikleri tek bir şey bile söylememişti. Çok aptal penaltılara sebep olmuş ve bedelini ödemişlerdi.

Luc gazeteyi katladı ve kolunun altına koydu. Dönen kapıdan çıkan Bayan Alcott yanına gelip durduğu sırada ceketinin düğmelerini çözüyordu. Teksas'ın sabah güneşi kadının yüzünü aydınlatıyor, hafif rüzgâr atkuyruğunu oynatıyordu. Dizlerine gelen siyah bir etek, siyah bir ceket ve boğazlı kazak giymişti. Ayakkabıları topuksuzdu. O ağır çantasını taşıyordu ve elinde de bir bardak kahve vardı. Burun ucuna kadar inen çirkin güneş gözlükleriyle hiç hoş görünmüyordu. Gözlükler yuvarlak ve yeşil renkti. Kahretsin, öyle cinsiyetsiz görünüyordu ki.

"İlginç bir maçtı." Çantasını aralarına, yere koydu ve onun yüzüne baktı.

"Hoşuna mı gitti?"

"Söylediğim gibi ilginçti. Takımın felsefesi neydi? Eğer onları yellemezseniz onları bir güzel benzetin mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Luc bir kahkaha atarak. "Neden

sürekli siyah ve gri giyiyorsun?”

Jane kıyafetine baktı. “Siyah bana yakışıyor.”

“Hayır tatlım, felaket meleği gibi görünüyorsun.”

Jane kahvesinden bir yudum aldı ve kibarca, sanki hiç siniri bozulmamış gibi, “Hayatımın geri kalanını Şanslı Luc’un moda yorumları olmadan geçirebilirim,” dedi.

Ya da en azından nazik olmayı denemişti. Yanaklarındaki kızarıklık ve çirkin gözlüklerinin ardındaki kısılmış gözleri onu ele veriyordu. “Tamam ama...” Luc durdu ve kafasını iki yana salladı. Yukarı baktı ve onun ağına düşmesini bekledi.

Çok fazla beklemesi gerekmedi. “Bundan pişman olacağımı biliyorum,” diye iç çekti, “ama söyle.”

“Sadece, bir kadın eğer kendini göstererek giyinmezse erkek bulmakta zorluk çeker diye düşünüyorum. Çirkin gözlükler takarsa...”

“Gözlüklerim çirkin değil ve kendimi gösteriş tarzım da seni ilgilendirmez,” dedi kahvesini dudaklarına götürürken.

“Yani benim söyleyeceklerim sınırlı ama sen limit tanımıyorsun, öyle mi?”

“Doğru.”

“Seni küçük ikiyüzlü.”

“Evet, hadi beni davet et.”

Luc onun yüzüne baktı ve, “Bu sabah kahven nasıl?” diye sordu.

“Güzel.”

“Hâlâ sütsüz mü içiyorsun?”

Jane göz ucuyla ona baktı ve kahvesinin üstünü kapadı. “Evet.”

Sopanln Dipcigiyle Vurmak

Jane neredeyse etrafına bakmaya bile korkuyordu. Bu sabah bazı Chinooks oyuncularına bakmak adeta bir tren enkazına bakmak gibiydi. Korkutucuydu ama bu ortamdan kaçmasına imkân yoktu. Uçakta Genel Müdür Yardımcısı Darby Hogue'un hizasındaki koltuğa oturdu ve kucağında duran Dallas Morning News'ın spor bölümünü açtı. Bir önceki geceyle ilgili yazısını göndermişti ama şu an daha çok Dallaslı gazetecilerin ne yazdığını merak ediyordu.

Dün gece, o ve yerel spor muhabirleri Chinooks'un soyunma odasına girebilmek için basın odasında toplanıp beklemişlerdi. Kahve ve kola içip, bir çeşit Meksika karışımı yemişlerdi ama Koç Nystrom en sonunda dışarı çıkmış ve onlara maç sonrası röportaj yapılamayacağını söylemişti.

Beklerken Dallaslı gazeteciler onunla espriler yapmışlar ve onunla savaş hikâyelerini paylaşmışlardı. Hatta ona hangi sporcuların onlara özellikle vakit ayırıp sorularına cevap verdiklerini bile söylemişlerdi. Ona ayrıca hangi oyuncuların asla cevap vermediğini de söylemişlerdi. Luc Martineau ukala baş belası listesinde bir numaraydı.

Jane gazeteyi katladı ve çantasına koydu. Belki de Dallaslı gazetecilerin ona iyi davranmalarının sebebi onu bir tehdit olarak görmemeleri ve bir kadından korkmamalarıydı. Belki de soyunma odasında röportaj yapmak için birbirleriyle yarışıyor olsalardı ona daha farklı davranabilirlerdi. Bunu bilmiyordu ve gerçekten umurunda da değildi. Bütün erkek muhabirlerin ondan tiksinimediğini bilmek rahatlatıcıydı. Deneyimlerini yazdığı son köşe yazısında, bazı erkeklerin normal olduğunu ve onu egolarına bir tehdit olarak görmediklerini yazabilirdi.

Şimdiye kadar Seattle Times'a iki yazı göndermişti. Editörden bununla ilgili tek kelime yorum duymamıştı. Ne bir övgü ne de bir eleştiri, iyiye işaret olabilecek hiçbir şey

duymamıştı. Son yazısının oyuncular arasında gezindiğini görmüştü ama hiçbir yorum yapmamıştı.

“İlk yazını okudum,” dedi koridorun diğer tarafında oturan Darby Hogue. Jane Darb Hogue’un ayakkabısız bir metre seksen santim olduğunu tahmin ediyordu. Kovboy çizmelerini giydiğinde ise daha da uzun oluyordu. Lacivert takım elbisesinin kesiminden el yapımı olduğunu tahmin etmişti, her halde çoğu insanın bir aylık maaşı değerinde olmalıydı. Jöleli saçları havuç rengindeydi ve cildi kendisinininkinden daha da beyazdı. Onun yirmi sekiz yaşında olduğunu bilmesine rağmen adam on yedi yaşında gibi görünüyordu. Kahverengi gözlerinde zeki ve cin gibi bir ışıltı vardı ve oldukça uzun kıvrık kirpikleri vardı. “İyi iş çıkarmışsın,” diye ekledi.

En sonunda birisi yazısı hakkında bir yorum yapmıştı. “Teşekkürler.”

Ona birkaç ipucu vermek için yaklaştı. “Bir dahaki sefere yaklaştığımız gollerden de bahsedebilirsin.” Darby, Ulusal Hokey Ligi’ndeki en genç müdür yardımcısıydı ve Jane ayrıca biyografisinde onun bir Mensa üyesi olduğunu okumuştı. Bundan hiç şüphesi yoktu. İnekliğini saklamak için çok acı çekmiş gibi görünüyor olsa da beyaz gömleğine yapışmış cep koruyucusundan bir türlü kurtulamamıştı.

“Bakın size ne söyleyeceğim Bay Hogue,” dedi etkileyici bir gülümseyişle ona baktığını umarak, “Ben size işinizi nasıl yapmanız gerektiğini söylemeyeceğim, tabii eğer siz de bana söylemezseniz.”

Adam göz kırptı. “Bu adil.”

“Evet, bence de.”

Adam doğruldu ve kucağına deri çantasını koydu. “Genellikle arka tarafta oyuncularla oturuyorsun.”

Genelde arka tarafta oturuyordu çünkü uçağa bindikleri an ön koltuklar koçlar ve yönetimdeki kişilerle doluyordu. “Arka tarafta çok seilmeyen biri olduğumu fark ettim,” diye itiraf etti. Bir gece önce yaşananlar bu düşüncelerinin doğru olduğunu iyice ortaya çıkarmıştı.

Adam bakışlarını ona çevirdi. “Bilmem gereken bir şey mi oldu?”

Onu rahatsız eden telefonlardan sonra bu seferde dün gece kapısının önünde ölü bir fare bulmuştu. Uzun süredir ölüymüş gibi iyice kanı çekilmişti. Açıkça belli oluyordu ki biri onu başka bir yerde bulmuş ve onun kapısının önüne bırakmıştı. Tam olarak yatağına bırakılmış bir at başı sayılmazdı ama bunun bir tesadüf olduğunu da sanmıyordu. Ama ihtiyacı olan son şey oyuncuların onun koşarak yöneticilere gidip bu hikâyeleri anlattığını öğrenmeleri idi. “Baş edemeyeceğim bir şey değil.”

“Bu gece yemek yiyip bunu konuşalım.”

Jane gözlerini dikip ona baktı. Bir an için onun şu kendisi kısa olduğu için onunla çıkmayı kabul edecek şu kısa erkeklerden biri olup olmadığını merak etti. Eski erkek arkadaşı da kısaydı ve tüm Napolyon komplekslerine sahipti. Son ihtiyacı olan şey kısa bir erkeğin ona çıkma teklif etmesiydi. Özellikle de Chinooks yönetiminde olan kısa bir adamın. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü oyuncuların senin ve benim arasında bir şey olduğunu düşünmelerini istemem.”

“Erkek spor muhabirleriyle sürekli yemek yiyorum. Mesela Chris Evans.”

Aynı şey değildi. Onun tamamen dedikodunun dışında kalması gerekiyordu. Erkeklerden daha profesyonel olmalıydı. Kadınlar son otuz yıldır soyunma odalarına girebiliyor olmalarına rağmen kadınların kaynaklara giden yoldaki kişilerle yatması hâlâ konuşulan bir iftiraydı. Gerçi oyuncularla arasındaki ilişkinin daha da aşağı bir seviyeye gelebileceğini sanmıyordu ama yine de bunu öğrenmek istemiyordu.

“Tek başına yemek yemekten sıkılmış olabileceğini düşünmüştüm,” diye ekledi Darby.

Tek başına yemek yemekten sıkılmıştı. Bir otel odasının duvarlarına ya da bir takım uçağının içine bakmaktan sıkılmıştı. Belki çok insan olan bir yerde bir şeyler yemek sorun olmazdı.

“Sadece iş mi?”

“Kesinlikle.”

“Neden otel restoranında buluşmuyoruz?” diye teklif etti Jane.

“Yedi iyi mi?”

“Harika.” Çantasının ön gözüne elini soktu ve seyahat programına baktı. “Bu gece nerede kalıyoruz?”

“LAX Doubletree,” dedi Darby. “Ne zaman uçak kalksa otel sallanır.”

“Mükemmel.”

“Bir sporcunun ısıltılı hayatına hoş geldin,” dedi ve başını arkaya yasladı.

Jane çoktan bütün bu angaryanın farkına varmıştı. Daha önce onlarca kez bakmış olmasına rağmen tekrar programa göz gezdirdi. Los Angeles ve sonra San Jose. Daha yolun başında olmalarına rağmen eve dönmeyi dört gözle bekler olmuştu. Kendi yatağında yatmak, otobüse binmek yerine kendi arabasını kullanmak ve otelin minibarı yerine kendi buzdolabını açmak istiyordu. Chinooks’un dört maç sekiz günlük sürececek bir süreç için Seattle’a dönmelerine daha dört gün vardı. Sonra yine Denver ve Minnesota’ya gideceklerdi. Daha fazla otel ve kendi başına yiyeceği daha fazla yemek.

Belki de Darby Hogue ile yemek yemek o kadar da kötü bir fikir değildi. Çok aydınlatıcı olabilir hem de monotonluğu biraz da olsa kırabilirdi.

Saat yedide Jane asansörden indi ve Seasons Restoranı’na doğru ilerledi. Saçını açmıştı, bukleleri omzuna yumuşakça düşmüştü. Siyah yün bir pantolon ve gri bir kazak giymişti. Kazağın boynu açıktı ve kolları omzundan aşağı doğru genişleyerek gidiyordu. Ve Luc ona felaket meleşti benzetmesini yaptığından beri bu kıyafeti çok hoşuna gitmeye başlamıştı.

Artık renkleri karıştırma korkusunun dışında, onu siyah renklere iten başka gizli bir sebep de mi var diye merak etmeye başlamıştı. Caroline’in söylediği gibi depresyondaydı da bunu

bilmiyor muydu? Teşhisi konulmamış ruhsal bir rahatsızlığı mı vardı? Gerçekten de bir felaket meleş miydi yoksa Caroline çok hayalci ve Luc de ukala bir baş belasının teki miydi? İkincisini düşünmek daha çok hoşuna gidiyordu.

Darby onu restoranın girişinde bekliyordu, haki pantolonu, kırmızı-turuncu Hawai gömleğı ve saçındaki jöleyle çok genç görünüyordu. Pencerenin yakınındaki bir masaya oturdular ve Jane birkaç saatliğine de olsa yorgunluğunu üzerinden atmak için limonlu bir martini istedi. Darby bir bira istedi ve garson kimliğini görmek istedi.

“Ne? Yirmi sekiz yaşımdayım,” diye itiraz etti.

Jane bir kahkaha attı ve menüyü açtı. “İnsanlar senin oğlum olduğunu sanacaklar,” diye takıldı ona.

Genç adamın dudağının kenarları aşağı doğru büzüldü ve cebinden cüzdanını çıkardı. “Sen benden daha genç görünüyorsun,” diye homurdandı kimliğini garsona uzatırken.

İçkileri geldikten sonra Jane somon balığı ve pilav istedi; Darby ise biftek ve patates püresi sipariş etti.

“Odan nasıl?” diye sordu.

Her oda gibiydi. “İyi.”

“Güzel.” Birasından bir yudum aldı. “Oyuncularla ilgili bir sorun var mı?”

“Hayır, ellerinden geldiğince beni görmezden geliyorlar.”

“Seni burada istemiyorlar.”

“Evet, biliyorum.” Martinisinden bir yudum aldı. Kadehin etrafındaki şeker, üstünde yüzen limon dilimi ve absolut Citrón votka ve Triple Sec’in mükemmel karışımı az kalsın onun bir alkolik gibi iç çekmesine sebep olacaktı. Ama alkolik olmak Jane’in dert etmemesi gereken bir şeydi. İçki içtiğinin ertesi günleri öyle ağırlı geçerdi ki, asla bu konuda bir profesyonel olamazdı.

Jane ve Darby’nin sohbeti hokeyden uzaklaşıp başka alanlara kayd. Genç adamın yirmi üç yaşında, Harvard’dan yüksek onurla mezun olduğunu öğrendi. Ayrıca Darby, Mensa’daki

üyeliğinden tam üç kez bahsetti ve Mercer Adası'nda beş bin metre karelik bir evi, bir teknesi ve vişne kırmızısı bir Porsche arabası olduğunu söyledi.

Darby'nin tam bir inek olduğuna hiç şüphe yoktu. Bu kötü bir şey olduğundan değil, bazen o da bir düzenbaz olmanın yanı sıra tam bir inek olduğunu düşünüyordu. Sohbetin ilerlemesi için Jane de ona Gazetecilik ve İngiliz Dili Edebiyatı bölümlerindeki başarılarından bahsetti. Ama Darby o kadar çok etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Yemekleri geldi ve genç adam patates püresine tereyağı sürerken başını kaldırıp ona baktı. "Bekâr Kız köşende benimle ilgili bir şeyler de yazacak mısın?"

Jane tam peçetesini kucağına koyuyordu ki birden durdu. Çoğu erkek bu köşede yer almaktan korkardı. "Seni rahatsız eder mi?"

Birden gözleri ışıldadı. "Kesinlikle hayır." Bir an için düşündü. "Ama iyi olmalı. Yani, kimsenin kötü bir randevu eşi olduğumu düşünmesini istemem."

"Yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum," diye yalan söyledi. Köşesinde yazanların yarısı yalandı.

"Böyle yazmaman için elimden geleni yapacağım."

Eğer anlamaya varmak istiyorsa en azından onu dinleyebilirdi. "Nasıl?"

"Takımdaki çocuklara buraya gelme sebebinin onların alet büyüklükleri ya da tuhaf seks alışkanlıkları olduğunu düşünmediğimi söyleyebilirim," dedi ve bu birden Jane'in acaba kimin tuhaf seks alışkanlıkları var diye meraklanmasına yol açtı. Belki de Vlad... "Ve onları bu işi almak için Bay Duffy ile yatmadığına da ikna edebilirim."

Birden dehşetle çenesi aşağı düştü ve elini ağzına götürdü. Gazetede onun genel yayın yönetmeni Leonard Callaway'le arasında bir şeyler geçtiğini düşünen gerzekler olduğunu tahmin ediyordu; sonuçta o şehirde bekar olmakla ilgili o aptal köşeyi yazan kadındı ve böyle bir işi almış olması şaşırtıcıydı. O gerçek bir gazeteci değildi.

Ama kimsenin, onun Virgil Duffy ile yattığını düşünüyör olabileceğini aklından geçirmemişti. Yüce Tanrım, adam onun büyükbabası olacak kadar yaşlıydı. Tamam, genç kadınlara olan düşkünlüğünü biliyordu ve onun hayatında da gerçekten standartlarının çok düştüğü zamanlar olmuştu ve unutmak isteyeceği adamlarla ilişki yaşamıştı ama asla kendinden kırk yaş büyük olan bir adamla birlikte olmamıştı.

Darby bir kahkaha attı ve bifteğine gömüldü. “Yüzündeki ifadeden bu dedikodunun doğru olmadığını anlayabiliyorum.”

“Elbette değil.” Martinisine uzandı ve bir dikişte bitirdi. Votka ve Triple Sec midesine doğru sıcak bir şekilde ilerlemişti. “Soyunma odasındaki ilk güne kadar Bay Duffy ile tanışmamıştım bile.” Bu adaletsiz durum onu çok üzmüş ve bir martini daha istemesine sebep olmuştu. Jane genelde, ‘ama bu haksızlık’ diye ağlamaktan nefret ederdi. Hayatın adil olmadığına inanıyordu ve ağlamak sadece durumu daha da kötü bir hale getirirdi. O artık ‘bu üzüntüden kurtul’ ve ‘hayatına devam et’ tarzında bir kızdı ama bu durumda hayat gerçekten de adil değildi çünkü bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer büyük bir olay yaratır ve durumu inkâr ederse kimsenin ona inanmayacağından emindi.

“Eğer köşende benden bahsedersen ve benden iyi bahsedersen, her şeyin senin için daha kolaylaşmasını sağlarım.”

Jane çatalını aldı ve pilavından biraz yedi. “Ne o, yoksa çıkacak birini bulmakta güçlük mü çekiyorsun?” Şaka yapıyordu ama genç adamın yanaklarının kızardığını görünce hassas bir noktaya değindiğini anlamıştı.

“Kadınlar benimle ilk tanıştıklarında benim bir ahmak olduğumu düşünüyorlar.”

“Hımm, ben böyle düşünmedim,” diye yalan söyledi, kötü karmanın onu ele geçirmemesi için.

Genç adam gülümsedi, risk almak buna değerdı. “Bana asla bir şans vermiyorlar.”

“Şey, belki de Mensa’dan ve yüksek başarılarından bahsetmemelisin, o zaman daha çok şansın olabilir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” İkinci içkisi geldiğinde somon balığını yarılamıştı.

“Belki bana birkaç ipucu verebilirsin.”

Doğru, o bir uzmandı. “Belki.”

Genç adam cin gibi bakışlarıyla ona bakarken patatesinden bir lokma aldı. “Karşılığını öderim,” dedi tekrar.

“Rahatsız edici telefonlar alıyorum. Onları durdur.”

Şaşkın görünmüyordu. “Bir bakayım bununla ilgili ne yapabilirim.”

“Güzel, çünkü bu resmen taciz.”

“Buna daha çok başlangıç olarak bakmalısın.”

“Dün gece kapımın önünde ölü bir fare vardı.”

Birasından bir yudum aldı. “Belki de oraya kendi gelmiştir.”

Elbette. “Luc Martineau ile bir röportaj yapmak istiyorum.”

“Bunu isteyen tek kişi sen değilsin. Luc çok özel bir adam.”

“Sor ona.”

“Ona bunu soracak kişi ben değilim. Benden hiç hoşlanmaz.”

İçkisini dudağına götürdü. Luc ondan da hoşlanmıyordu. “Neden?”

“Onu transfer etme konusunda olumsuz oy kullandığımı biliyor. Bu konuda oldukça kararlıydım.”

İşte bu şaşırtıcıydı. “Neden?”

“Bu eski bir olay ama o sakatlandığında Detroit'teydi. Onun yaşında bir oyuncunun iki dizinden de böyle bir ameliyat geçirdikten sonra eskisi gibi iyi oynayabileceğini düşünmüyorum. Zamanında Martineau çok iyiydi, belki de en iyilerden biriydi ama yılda on bir milyon, dizleri sorunlu otuz iki yaşında bir adamın üstüne bahis oynamak için çok yüksek bir meblağ. Hep sol kanata yatırım yaptık ve sağ tarafta zayıf kaldık. Martineau'nun buna değdiğini sanmıyorum.”

“Sezona iyi başladı,” dedi Jane.

“Şimdiye kadar öyleydi. Peki ya tekrar sakatlanırsa? Bütün

bir takımı tek bir oyuncuya göre ayarlayamazsın.”

Jane hokey hakkında çok şey bilmiyordu ve Darby haklı mı diye merak ediyordu. Bütün takım, kalecilerine göre mi ayarlanmıştı? Ve o kadar soğukkanlı görünen Luc, üzerindeki bu büyük beklenti yüzünden bir baskı altında mıydı?

Luc Seattle’den ayrıldığından beri Marie’nin okula gitmediğini onu çılgınca bir halde arayan Bayan Jackson’dan öğrenmişti. Bayan Jackson ona her sabah Marie’yi okula bıraktığını ve onun da binaya girdiğini söylemişti. Daha sonra Luc onun aynı şekilde okuldan geri çıktığını keşfetmişti.

Marie’ye bütün vaktini nerede geçirdiğini sorduğunda genç kız, “Alışveriş merkezinde,” diye cevap vermişti. Ona neden diye sorduğunda ise, “Okuldaki herkes benden nefret ediyor. Hiç arkadaşım yok. Hepsi aptal,” diye karşılık vermişti.

“Hadi ama,” dedi Luc. “Arkadaş edineceksin ve her şey yoluna girecek.”

Genç kız ağlamaya başladı ve Luc her zaman olduğu gibi kendini kötü ve yetersiz hissetti. “Annemi özlüyorum. Eve gitmek istiyorum.”

Marie ve Bayan Jackson’la konuşmayı bitirdikten sonra menajerini, Howie Stiller’ı aradı. Luc salı günü eve döndüğünde posta kutusunda onu bekleyen bir sürü özel okul broşürü vardı.

Piyanodan gelen müzik sesi lobideki barın bir köşesinde oturan Luc’un kulağına da geliyordu. Bir Molson şişesini ağzına götürdü ve uzun bir yudum aldı. Marie için eve gitmek gibi bir seçenek yoktu. Artık evi onun yanıydı ama o açıkça Luc’le yaşamaktan memnun değildi.

Şişeyi masanın üzerine bıraktı ve sandalyeye yaslandı. Marie’yle yatılı okul hakkında konuşması gerekiyordu ve buna nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu fikri sevip sevmeyeceğinden ya da mantıklı bulup faydalanacağından emin değildi. Tek istediği, bu konuda aşırı tepki vermemesiydi.

Annesinin cenazesinin olduğu gün sinirleri inanılmaz

derecede bozuktı ve Luc bu konuda ne yapacağını bilememiştir. Tuhaf bir şekilde sarılmış ve ona, onunla ilgileneceğini söylemişti. Ve ilgilenecekti de. Onun, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu görecekti, oysaki kendisi annesi için sadece beceriksiz biri olmuştu.

Hâyatı nasıl olmuş da bu kadar karmaşık bir hale gelmişti? Elleriyle yüzünü ovdu ve ellerini indirdiğinde Jane Alcott'un kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Onun yanından yürüyüp geçeceğini ummak çok zayıf bir ihtimaldi.

“Bir arkadaşını mı bekliyorsun?” diye sordu gelip onun yanındaki sandalyede durduğunda.

Bekliyordu ama daha sonra arayıp iptal etmişti. Marie'yle konuştuktan sonra böyle bir randevu geçirecek havada değildi. Takım arkadaşlarıyla şehir merkezindeki bir spor barına gidip vakit geçirebileceğini düşünmüştü. Şişesine uzandı ve içkisinden bir yudum alırken ona baktı. Onu izleyen kadına baktı ve acaba ağrı kesicilere olan bağımlılığı yüzünden kadının onun hakkında doğal olarak bir alkolik olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Aslında onun durumunda, ikisinin birbiriyle hiç alakası yoktu.

“Hayır, sadece öyle tek başıma oturuyorum,” diye cevap verdi şişesini indirirken. Bu gece genç kadında bir değişiklik vardı. Yine koyu renk giyinmiş olmasına rağmen daha yumuşak ve daha az ciddi görünüyordu. Şirin bile sayılırdı. Her zaman atkuyruğu şeklinde kontrol altına alınmış saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Yeşil gözleri ıslak yapraklar gibi nemliydi ve alt dudağı her zaman olduğundan daha şişkin görünüyordu, çizgileri daha belirgindi.

“Az önce Darby Hogue ile bir akşam yemeği yedim,” dedi sanki Luc ona sormuş gibi.

“Nerede?” Odasında mı?” Bu saçını, gözlerini ve yüzündeki gülümsemeyi açıklardı. Luc, Darby'nin bir kadınla ne yapması gerektiğini bildiğini asla tahmin etmezdi; onun yüzünde bu yumuşak ifadenin oluşmasını nasıl sağlamış olabilirdi. Ve asla Jane Alcott'un, felaket meleşinin, bu kadar sıcak ve seksi

görünebileceğini tahmin etmezdi. *Kahretsin.*

“Otel restoranında elbette.” Gülümsemesi kayboldu. “Nerede diye düşünmüştün?”

“Otel restoranında,” diye yalan söyledi.

Jane buna inanmamıştı ve birbirlerini tanıyalı kısa bir süre olmuş olmasına rağmen Luc onun, bunun intikamını alacağını biliyordu. “Sakin sen de bu işi almak için Virgil Duffy ile yattığımı düşünenlerden biri olduğunu söyleme.”

“Hayır, kesinlikle,” diye biraz daha yalan söyledi. Hepsini merak ediyordu ama kaçınılanıyordu, bilmiyordu.

“Harika, ve şimdi de Darby Hogue ile yatıyorum.”

Luc elini havaya kaldırdı. “Beni ilgilendirmez.”

Piyanonun son melodileri çalarken Jane onun yanındaki sandalyeye oturdu ve derin bir nefes verdi. Kahretsin, tek istediği biraz huzurdu.

“Neden kadınlar sürekli bu pislikle uğraşmak zorundalar?” dedi Jane. “Eğer erkek olsaydım kimse bu işe gelmek için cinselliğimi kullandığımı söylemezdi. Eğer erkek olsaydım kimse hikâyeye ulaşmak için bazı kaynaklarla yatıp kalktığımı düşünmezdi. Sadece sırtıma vururlar, bir beşlik alır ve..Durdu, sesi ve kaşları aynı anda düşmeye başlamıştı. “İyi iş çıkardın. Büyük adamsın. Tam bir aygırınsın derlerdi.” Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve yüzünün önünden çekti. Bluzunun kolları aşağı indi ve ince mavi damarlarını göz önüne serdi. “Kimse seni işi almak için Virgil’le yattın diye suçlamadı.”

Adam bakışlarını onun yüzüne doğrulttu. “Çünkü ben aygırım.” Herkesin kendine göre sorunları vardı ve böyle bir günün sonunda bir başkasına hoşgörü ve sempati gösterecek halde değildi. Luc Martineau’nun baş belası bir gazeteci için harcayacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Zaten kendi lanet olası problemleri vardı ve bunlardan biri de oydu.

Jane masanın üstünden Luc’e baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Kafasının üstündeki ışık Luc’un saçlarının rengini

iyice ortaya çıkarıyor Ve mavi gömleğinin altındaki geniş omuzlarını gözler önüne seriyordu. Gömleğinin mavisi gözlerini de iyice ortaya çıkarmıştı. Akşam yemeğinde içtiği iki martiniden sonra her şey hoş bir ışıkla kaplanmış gibi görünüyordu. Ya da en azından Luc, o ve Darby'nin yattığını ima edene kadar öyleydi.

“Eğer bir penisim olsaydı,” dedi, “kimse Darby ile yattığımı düşünmezdi.”

“Bundan çok emin olma. O küçük çakalın cinsel tercihindan hiçbirimiz emin değiliz.” Luc birasına uzandı ve Jane'in ciğerleri hafifçe sıkışır gibi oldu. Adam gömleğinin ilk iki düğmesini açık bırakmıştı; kaslı omuzlarını ve boynunu bu açıklıktan görmek mümkündü.

Luc'u bu konuda bilgilendirebilirdi ama Darby'nin ondan randevu ipuçları istediğini söyleyerek onu rahatsız etmek istemiyordu. “Dizlerin nasıl?” diye sordu kollarını masanın üstüne doğru uzatırken.

Luc birasını dudaklarına götürdü ve, “Yüzde yüz,” dedi.

“Hiç ağrın yok mu?”

Şişeyi indirdi ve alt dudağındaki bira damlasını yaladı. “Ne? Bilmiyor musun? Geçmişimi iyice araştırdığımı sanıyordum.”

Fikirleri acımasızca olsa da gerçeğe çok yakındı. Nedense bir türlü kendisini Luc'e anlatamıyordu; o diğer Chinooks oyuncularından farklıydı. “Gerçekten de hayatımda seni düşünmekten daha iyi bir işim olmadığını mı sanıyorsun? Luc Martineau'nun hayatını eşelemekten başka işim yok mu?”

Luc'un gözlerinin çevresindeki çizgiler keskinleşti ve bir kahkaha attı. “Tatlım, Luc'un hayatı herkesi ilgilendirir.”

Bekâr Kız köşesini yazan Jane ona bilmiş bir cevap verir ve onu zekâsıyla şaşırtırdı. Honey Pie ise onu çeker ve bir dolaba yaslardı. Gömleğinin geri kalan düğmelerini çözer ve dudaklarını onu sıcak göğsüne yapıştırırdı. Teninin kokusunu içine çeker; sıcak ve sert vücudunun arasında eriyip giderdi. Jane ona bir cevap verebilirdi ama iki kadın gibi de davranmak istemedi. Gerçek Jane çok bilinçli ve çekingendi; ve nefesinin

kesilmesine sebep olan adamın ona, onu yetersiz bulan gözlerle bakmasından nefret ediyordu.

“Jane?”

Jane gözleri kırıştırdı. “Ne?”

Masanın diğer tarafına uzandı ve uzun parmaklarının uçlarıyla onun parmaklarına dokundu. “İyi misin?”

“Evet.” Bu çok hafif bir dokunuştı hatta belki dokunuş bile sayılmazdı ama yine de avucunun içinden bileğine doğru bir karıncalanma hissetmişti. Öyle hızlı ayağa kalktı ki masa sallandı. “Hayır. Odama gidiyorum.”

Jane asansörlere doğru giderken alkol, Luc’un cinsel cazibesi ve son beş günün angaryasının karışımı beyinde çalkalanıyordu. Birkaç saniye için yönünü belirleyemedi. Beş gün içinde üç farklı otelde kalmışlardı ve birden asansörlerin nerede olduğunu hatırlayamadı. Resepsiyon masasına doğru baktı ve sonra da gizlice masanın sağ tarafını kontrol etti. Tek kelime etmeden lobinin barından uzaklaştı. Lobide ilerlerken, bu hiç iyi değil, diyordu kendi kendine. Luc öyle büyük ve erkeksiydi ki Jane’in bileğinin karıncalanmasına, beyninin uyuşmasına sebep oluyordu. Asansör kapılarının önünde durdu, yanakları adeta yanıyordu. Neden o? Ondan hoşlanmıyordu. Evet, onu ayartmıştı ama bu hoşlanmakla aynı şey değildi.

Luc onun arkasından uzandı ve asansörün düğmesine bastı. “Yukarı mı çıkıyorsun?” diye sordu kulağına doğru.

“Ah, evet.” Bir düğmeye basmadan orada aptal gibi ne kadar beklemiş olduğunu merak ediyordu.

“İçki mi içtin?”

“Neden?”

“Votka kokuyorsun.”

“Akşam yemeğinde birkaç tane martini içmiştim.”

“Ah,” dedi asansörün kapıları açılırken ve boş asansöre girdiler. “Kaçınca kat?”

“Üç.” Jane çizmelerinin topuklarına baktı ve sonra bakışını Luc’un mavi-gri koşu ayakkabılarına çevirdi. Kapılar

kapanırken, Luc arkasına yaslandı ve bir ayağını diğerinin üstüne attı. Levi's kotunun paçası ayakkabılarının beyaz bağcıklarına sürtünüyordu. Jane bakışlarını onun uzun bacaklarına ve baldırlarına, oradan pantolonunun fermuarına, gömleğinin düğmelerine ve en sonunda yüzüne doğrulttu. Asansörün hafif sallantılarının arasında onun mavi gözlerinin de kendisine baktığını gördü.

“Saçın böyle güzel olmuş.”

Saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. “Saçımdan nefret ediyorum. Onunla ne yapacağımı bilemiyorum ve hep yüzüme geliyor.”

“Bence kötü değil.”

Kötü değil mi? Bu, popon o kadar da büyük değil, gibi bir iltifat olmalıydı. Peki o zaman neden bileğindeki karıncalanma midesine doğru gidiyordu? Kapılar açıldı ve onu cevap vermekten kurtardı. İlk önce Jane dışarı çıktı ve o da peşinden geldi.

“Odan nerede?”

“Üç yüz yirmi beş. Seninki?”

“Beşinci katta.”

Jane durdu. “Yanlış katta indin.”

“Hayır, inmedim.” Genç kadının dirseğini büyük eliyle tuttu ve onu koridor boyunca çekti. Jane kazağına rağmen onun avucunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Lobideyken az kalsın düşecekmışsin gibi görünüyordun.”

“O kadar da çok içmedim.” Eğer adam onu mavi-sarı desenli halının üzerinde yürütmeye devam etmeseydi tekrar dururdu. “Beni odama mı götürüyorsun?”

“Evet.”

Onun çantasını taşıdığı ilk sabahı düşündü ve sonra bunu nazik olmak için yapmadığını söylediğini hatırladı. “Bu sefer nazik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Birazdan çocuklarla buluşacağım ve acaba yolda bayıldın mı diye endişelenmeden seni odana götürmek

istiyorum.”

“Ne yani? Bu bütün eğlenceni bitirir mi?”

“Hayır ama birkaç saniye için de olsa dikkatimin Candy Peeks ve onun yaramaz amigo dansından kaymasına sebep olur. Candy ponponlarıyla çok çalıştı ve eğer dikkatim dağınık bir şekilde onu izlersem çok ayıp olur.”

“Striptizci mi?”

“Kendilerine dansçı demeyi tercih ediyorlar.”

“Ah.”

Jane’in kolunu sıktı. “Bunu da gazeteye yazacak mısın?”

“Hayır. Özel hayatın beni ilgilendirmiyor.” Cebinden plastik oda anahtarını çıkardı. Luc anahtarı ondan aldı ve onun itiraz etmesine fırsat vermeden kapıyı açtı.

“Güzel, çünkü seninle dalga geçiyorum. Gerçekten de çocuklarla buluşacağım ama çok yakındaki bir spor barında.”

Onun karanlık odada yüzüne düşen gölgelere baktı. Hangi hikâyeye inanacağını bilmiyordu. “Neden böyle yapıyorsun?”

“Kaşlarının arasındaki kırışmayı görmek için.”

Jane adam ona anahtarı geri verirken başını iki yana salladı.

“Görüşürüz,” dedi ve dönüp gitti.

Jane onun arkasından baktı ve onun geniş omuzlarının gidişini izledi. “Yarın gece görüşürüz Martineau.”

Adam durdu ve omzunun üstünden ona baktı. “Soyunma odasına gelmeyi mi planlıyorsun?”

“Elbette. Ben bir spor muhabiriyim ve bu da işimin bir parçası. Erkek olsaydım da aynı şeyi yapacaktım.”

“Ama sen erkek değilsin.”

“Bir erkek gibi davranılmayı bekliyorum.”

“O zaman tavsiyeme uy ve bakışlarını hep yukarıda tut,” dedi arkasını dönüp gitmeden önce. “Böylece yüzün kızarmaz ve çenen de bir kadın gibi yere düşmez.”

* *

Ertesi gece Jane basın tribününde oturup Chinooks'un Los Angeles Kings ile olan mücadelesini izledi. Chinooks güçlü oynamış ve ilk iki yarıda üç gol atmıştı. Eğer Jack Lynch'in ellerinden kurtulan o çılgın adam olmasaydı Luc de bu sezonki altıncı hiç gol yemeden bitirdiği maçını yapacaktı. Üçüncü setin sonunda skor üçe birdi ve Jane rahatlamış bir şekilde nefesini verdi. Chinooks kazanmıştı. O uğursuz değildi. En azından bugün değildi. Sabah kalktığına hâlâ bir işi olacaktı.

Soyunma odasına doğru ilerlerken, soyunma odasına gittiği ilk günü hatırladı ve adeta midesi düğümlendi. Diğer muhabirler çoktan takım kaptanı Mark Bressler'a sorular sormaya başlamışlardı.

"Sonuna kadar iyi oynadık," dedi formasını çıkarırken. "Güç oyunlarını avantajımıza kullandık ve topu filelere gönderdik. Bu gece buz yumuşaktı ama bunun oyunumuzu engellenmesine müsaade etmedik. Ne yapmamız gerektiğini biliyorduk ve yaptık da."

Jane bakışlarını ondan ayırmazken bir yandan da çantasında kayıt cihazını arıyordu. Oyun boyunca tuttuğu notları da beraberinde getirmişti. "Defansınız otuz iki şutun gol sahasına girmesine izin verdi," demeyi başardı en sonunda diğerlerini bastırarak. "Chinooks artık iyi bir defans oyuncusu almayı planlıyor mu?" Sorunun oldukça mükemmel olduğunu düşünüyordu, tabii eğer kendi kendine söyleseydi. Bilinçli ve zekâ dolu bir soru.

Mark diğer muhabirlerin arasından ona baktı ve, "Bu ancak Koç Nystrom'un cevaplayabileceği bir soru," dedi.

Parlak sorusu için ancak böyle bir cevap alabilmişti.

"Bu gece kariyerinizdeki üç yüz doksan sekizinci golünüzü attınız. Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu sonra. Bu golü bilmesinin tek sebebi basın tribünündeki muhabirlerin bundan bahsetmiş olmasıydı. Bunun kaptanın gururunu okşayacağını düşünmüştü.

“İyi.”

Ancak böyle bir cevap vermişti.

Jane döndü ve bir kule gibi önünde duran adamlara doğru ilerledi. İlk golü atan forvet Nick Grizzel’in yanından geçti. O yanından geçerken adam da şortunu çıkartıyordu. Jane bakışlarını yukarıda tuttu ve kayıt cihazını çıkarıp diğer muhabirlerin aldıkları cevapları kaydetmeye başladı. Times’daki genel yayın yönetmeni soruları onun sorup sormadığını bilemezdi. Ama o biliyordu ve tabii oyuncular da.

Grizzel sakatlıktan daha geçen hafta çıkmıştı ve Jane ona sordu. “Oyuna geri dönmek ve ilk golü atmak nasıl bir duygu?”

“Genç adam omzunun üstünden ona baktı ve suspansuvarını çıkardı. “Güzel.”

Jane artık bu durumdan çok sıkılmıştı. “Harika,” dedi. “Aynen böyle söylediğini yazacağım.”

Kendisinde birkaç metre ötede duran ve kahkahalarla gülen Luc Martineau’ya baktı. Kesinlikle oraya gidip de ona neye güldüğünü sormayacaktı.

Zaten neye güldüğünü bilmek istemiyordu.

Top Oyunculardan Birine Carparsa

Jane koltuğuna yaslandı gözlüğünü düzeltti ve önünde duran laptopunda yazdıklarına baktı. Şimdiye kadar yazmış olduklarını okudu.

Seattle Kings'i Mat Etti

Seattle Chinooks Los Angeles'in bütün şanslarını bir bir yok etti ve kaleci Luc Martineau'nın yirmi üç şutu kurtarmasıyla Los Angeles Kings'i 3-1 bir zaferle yenilgiye uğrattı. Seattle oyuncusu Jack Lynch'in eldiveninden kaçan topun filelerle buluşması sebebiyle Kings son anda bir golü hanesine yazdırdı.

Buz üstünde Chinooks oyuncuları hızlı ve korkusuz bir maç çıkardılar yetenekleri ve inanılmaz güçleriyle harikalar yarattılar. Soyunma odasında şortlarını indirerek gazetecileri de öfkeliendirdiler. En azından bir muhabirin onlara nasıl büyük bir acı vermek istediğini biliyorum.

İleri uzandı ve son paragrafı sildi. Henüz altı gün oldu diye hatırlattı kendine. Oyuncular temkinliydiler ve batıl inançları da kuvvetliydi. Kendisinin onlara zorla gönderildiğini düşünüyorlardı ve haklıydılar. Artık bunun üstesinden gelebilmeliydiler ki Jane de işini yapsın.

Takım uçağına toplanmış, horlayarak uyuyan oyunculara baktı. Eğer onunla konuşmazlarsa nasıl onların saygısını ya da güvenini kazanabilirdi ki? Bu sorunu nasıl çözmeliydi ki, işi ve hayatı daha kolay bir hale gelsin.

Cevap Darby Hogvre şeklinde gelmişti. San Jose'ye vardıkları gece adam bazı oyuncuların şehir merkezinde bir

barda bir araya geldiklerini söylemek için telefon açmıştı.

“Neden sen de gelmiyorsun?” diye sordu.

“Seninle mi?”

“Evet ve belki kadınsı bir şeyler giyersin.” Gerçi öyle giyinse bile, oyuncuların onu kadınsı bir halde görmelerini istemiyordu. Kendisinin onların özel hayatlarına saygı duyduğunu bilmelerini ve de kendisine, herhangi bir profesyonel gazeteciye davrandıkları gibi saygıyla davranmalarını istiyordu. “Bana on beş dakika müsaade et, lobide buluşalım,” dedi oyuncularla maç dışında bir yerde iletişim kurmanın yardımcı olabileceğini ve hiçbir şeye zarar vermeyeceğini düşünerek.

Jane önünde bir denizci gibi iki düğmesi olan streç bir pantolon, kazak ve çizme giydi. Hepsi siyahtı. Siyah rengini çok seviyordu.

Banyoya gitti ve saçlarını arkada topladı. Saçının yüzüne gelmesinden hoşlanmıyordu ve Luc’e onun fikrini önemseydiğini göstermek istemiyordu. Aynaya baktı ve elini tezgâhın üstüne koydu. Saçları koyu parlak dalgalar halinde omuzlarına düşmüştü.

Onunla odasına kadar yürümüştü. Onun hasta ya da sarhoş olduğunu düşünmüştü ve odasına vardığını görmek için ona eşlik etmişti. Bu hiç beklenmeyen nazikliği, Jane’i olması gerekenden daha fazla etkilemişti; özellikle de striptiz barında içi rahat bir şekilde eğlenebilmek için onu odasına bıraktığını söyleyerek onunla dalga geçtikten sonra. Bu tek hareketi içini ısıtmaya yetmişti, ısıtılmasını istese de istemese de. Ve o istemiyordu.

Luc gibi bir adama âşık olacak kadar aptal olsaydı bile bütün duygusal ve profesyonel sebepler göz önüne alınacak olursa o asla Jane gibi bir kadına âşık olmazdı. Ve bunun sebebi onun kendisini ilginç ya da da çekici bulmamasından değildi. Öyle değildi evet. O gerçekçi birisiydi. Ken Barbie ile birlikte olmuştu. Brad Jennifer’la evlenmiş ve Mick de süpermodellerle çıkmıştı. Hayat böyleydi işte. Gerçek hayat böyleydi ve o, asla kalbini bile bile kırmak istemiyordu. Asla bir ilişki bittiği zaman arkada kalan kişi olmak istememişti. Bir ilişkiyi ilk bitiren hep o

olurdu. Bu yolla daha az acı çekiyordu. Belki de Caroline onunla ilgili söyledikleri konusunda haklıydı. Bir an için bunu düşündü ama sonra kafasını iki yana salladı. Caroline çok fazla Dr. Phil seyrediyordu.

Jane tekrar tarağa uzandı ve saçını arkaya doğru topladı. Dudağına ruj sürdü, çantasını aldı ve lobide Darby ile buluştu. Onu gördüğü an bir an oradan kaçıp gitmek istedi. Jane kendisinin de bir moda kraliçesi olmadığını biliyordu ve asla böyle biri olmayı denememişti. Oysaki Darby bir moda tanrısı değildi ama denemişti. Tek sorun, sonuçlarının çok talihsiz olmasıydı.

Bu akşam siyah deri pantolon ve üzerinde kırmızı çizgiler ve mor kuru kafalar olan ipek bir gömlek giymişti. Eğer Lenny Kriavitz giyiyorsa deri pantolon giymek erkekler için büyük bir hataydı, ama Lenny'nin bile bu gömlekle hoş görüneceğinden şüphe ediyordu. Ona bakınca Jane, Chinooks oyuncularının neden onun cinsel tercihini sorguladıklarını anlamıştı.

Otelden taksiye binip şehir merkezinin dışında küçük bir bar olan Big Buddy'ye gittiler. Güneş bulutsuz gökyüzünde batmak üzereydi ve rüzgârda bir yağmur ve sis kokusu vardı. Taksiden inerlerken soğuk bir rüzgâr Jane'in yanaklarını okşadı. Kapının üstündeki soluk tabelada "En iyi kaburgalar burada" yazıyordu. Jane az kalsın kaldırımında sendeleyip düşecekti, Chinooks oyuncularının neden böyle bir yer seçtiğini merak ediyordu.

Binanın içinde köşelerde bir sürü televizyon vardı ve barın arkasında kocaman bir mavi-kırmızı renklerde Budweiser logosu ışıldıyordu. Noelden kalma ışıklar hâlâ aynaya bantlanmış bir halde duruyordu. Yanık ve içki kokusu vardı; barbekü sosu ve kavrulmuş et. Eğer Jane yemek yememiş olsaydı karnı mutlaka guruldardı.

Jane, Darby ile beraber görülerek sevgili oldukları dedikodularına tuz biber ektiğinin farkındaydı ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını da farkındaydı. Ve hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordu; bir pezevenk gibi giyinmiş birisinin sevgilisi gibi görünmek mi yoksa

büyükbabası olacak kadar yaşlı Virgil Duffy'nin metresi olmak mı?

Langırt masalarından çıkan sesler eşliğinde iki Chinooks oyuncusunun köşede uzay hokeyi oynadığını gördü. Beş Seattle oyuncusu da barda oturmuş Rangers ve Devils arasındaki maçı seyrediyordu. Başka bir beşli de üstünde bira, boş salata kapları ve kaburga kemikleri olan bir masada oturuyordu.

“Merhaba çocuklar,” diye seslendi Darby. Onun sesini duyunca hepsi birden dikkatlerini Darby ve Jane'e çevirdiler. Hokey oyuncularını kocaman bir mamutu yemeyi yeni bitirmiş mağara adamları gibi görünüyorlardı; tok, memnun ve miskin, ama hiçbiri de Darby'yi gördüğü için mutlu görünmüyordu, hele Jane'i gördükleri için hiç.

“Jane ve ben birer bira içelim dedik,” diye devam etti onların tavrını fark etmemiş gibi. Jane'e bir sandalye çekti ve genç kadın sarışın çaylak Mohawk'ın karşısında oturan Bruce Fish'in yanına oturdu. Darby de masanın başına geçti. Gömleğinin üstündeki kırmızı alevler ve mor kuru kafalar loş ışıktaki çok belli olmuyordu.

Dar bir Big Buddy's tişörtü giymiş bir garson kız masaya iki kokteyl peçetesi koydu ve Darby'nin siparişini aldı. Ağzından Corona kelimesi çıktığı anda fişlenmişti. Ehliyetini cüzdanından çıkarırken yüzünde bir utanç ifadesi vardı.

“Bu sahte,” dedi masanın sonundaki biri. “O daha on iki yaşında.”

“Senden daha büyüğüm Peluso,” diye homurdandı Darby ve ehliyetini cüzdanına geri koydu.

Garson Jane'e döndü.

“Margarita isteyeceğine bahse girerim,” dedi Fishy alçak bir sesle.

“Ya da şu köpüklü şaraplardan,” diye ekledi biri.

“Meyveli bir şey.”

Jane garsonun gölgede kalmış yüzüne baktı. “Bombay Safir cininiz var mı?”

“Elbette.”

“Harika. Üç zeytinli bir kirli martini lütfen.” Etrafındaki şaşkına dönmüş yüzlere baktı ve gülümsedi. “Bir kız günlük sebze ihtiyacını karşılamayı unutmamalı.”

Bruce Fish bir kahkaha attı. “Belki de biraz kereviz için de Bloody Mary içmelisin.”

Jane gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Domates suyunu sevmem.” Karşısında oturan Daniel Holstrom’a baktı. Bardan gelen ışıklar platin sarısı Mohawk saçlarında pembemsi bir parıltı oluşmasına sebep oluyordu. Acaba bu genç çaylak yirmi bir yaşını geçti mi diye merak etti. Bu konuda şüpheliydi.

Buddy tişörtlü iki garson kız daha geldi ve masayı toplayıp temizlediler. Jane kadınlara laf atmalarını, onlarla flört etmelerini ya da onlarla ilgili bir-iki espri yapmalarını bekledi ama birkaç nazik teşekkür dışında bir şey duymadı. Masadaki sohbet, izledikleri son film ya da havaların durumundan öteye gitmiyordu. Onu sıkıntıdan öldürmeye mi çalışıyorlar diye merak ediyordu. Böyle bir şey olduğunu sanmıyordu ve dürüstçe söyleyebilirdi ki o an onun en çok ilgisi çeken Daniel’in kafasına yansıyan ışıklardı.

Bruce Jane’in, İsveçlinin kafasına nasıl baktığını görmüş olmalıydı ki, “Stromster’in saçı hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Daniel’in yanaklarının, kafasındaki ışığa uyumlu bir şekilde hafifçe kızardığını fark etti. “Erkekliğine güven duyan ve değişik olmaya cesaret edebilen erkekleri severim.”

“Başka bir seçeneği yoktu,” diye açıkladı Darby masaya içkileri geldiğinde. “Bu sene takıma yeni geldi ve herkesin bu başlangıç evresinden geçmesi gerekiyor.”

Sanki bu söylenen çok mantıklı bir açıklamaymış gibi Stromster başını salladı.

“İlk yılımda,” diye devam etti Darby, “kirli çamaşırlarını arabama yığmışlardı.”

Masadaki çocukların hepsi kahkaha attılar.

Ben ilk sezonum da Rangers'daydım ve kafamı tıraş edip suspansuvarımı da buz makinesine koymuşlardı,” diye itiraf etti Peter Peluso.

Bruce birden nefesini tuttu ve Jane, herhalde orada olmasaydı koruyucu bir şekilde aletini de tutardı diye düşündü. “Bu çok ağır,” dedi. “Benim çaylak sezonum Toronto'daydı ve iç çamaşırla dışarı atılmışım. Bir kuyu kazıcısının kışından daha soğuk bir havadan bahsediyorum.” Birden titredi.

“Vay,” dedi Jane ve içkisinden bir yudum aldı. “Şimdi sadece kapıma bir fare bırakıp gece boyu beni telefonla işlettiğiniz için minnettarım.”

Birkaç suçlu göz ona baktıktan sonra hemen bakışlarını kaçırdılar.

“Taylor Lee nasıl?” diye sordu Jane Fishy'ye; şimdilik bu konuda onlarla tartışmaktan vazgeçerek. Tam tahmin ettiği gibi adam kızının tuvalet eğitimiyle başlayıp o akşam iki yaşındaki kızıyla aralarında geçen konuşmalarla biten bir konuşmaya başladı.

O gün uçakta Bruce ile tanıştığından bu yana onunla ilgili biraz araştırma yapmıştı. Gerçekten çok kötü bir boşanma atlattığını okumuş ve buna hiç de şaşırmamıştı. Şimdi onların hayatlarının küçük bir örneğini yaşarken, sürekli yoldayken bir aileyi bir arada tutmanın zor olabileceğini tahmin ediyordu. Özellikle de barlardaki kızlara bakılacak olursa.

Jane ilk başta onları fark etmemişti ama kim olduklarını anlaması çok uzun sürmedi; kolayca hatırlamıştı. Dar elbiseler giymiş, vücutlarını gözler önüne sermişlerdi ve hepsinin yüzünde o erkek avcısı ifade vardı.

“Dart oynamak isteyen var mı?” diye sordu masaya yaklaşan Rob Sutter.

Daha kimse tek kelime etmeden Jane ayağa kalkmıştı bile. “Ben,” dedi ama Çekiç'in yüzündeki ifadeden o dışında herkesi kastettiği belli oluyordu.

“Kazanmana izin vermeme bekleme.” Dart Jane'in kolejde kendisini göstermesini sağlamıştı. Kimsenin onun kazanmasına

izin vermesini beklemiyordu. İçkisine uzanırken gözlerini devirdi. “Kız olduğum için hafif oynamayacak mısın?”

“Kızlara metelik vermem.”

Jane boş eliyle dart oklarını aldı ve bara yöneldi. Kafası adamın omzuna bile yetişmiyordu. Çekiç bilmiyordu ama hak ettiği cezayı almak üzereydi. “En azından bana kuralları söyleyecek misin?”

Ona hızlıca nasıl 501 oynanacağını anlattı ama zaten o bunu çoktan biliyordu. Ama daha önce hiç oynamamış gibi sorular sordu ve adam ilk önce onun başlamasına izin verecek kadar kendine güveniyordu.

“Teşekkürler,” dedi martinisini masanın üstüne bırakırken ve çizgili yere geçti. Dart tahtası, üstünden bir ışıkla aydınlatılmıştı. Ucuz dart okunu parmaklarının arasında döndürdü ve ağırlığını ölçtü. Yüzde doksan sekiz volframdan yapılmış alüminyum uçlu ve Ribtex kanatları olan bir oku tercih ederdi. Aynı kendi setindeki gibi. El yapımı kutusunda sakladığı okları ve buradakiler arasındaki fark bir Ford Taurus ve Ferrari arasındaki fark kadar büyüktü.

Çizginin ilerisine doğru uzandı, oku yanlış tuttu ve sanki bir tüfek tutar gibi davrandı. Atmadan hemen önce durdu. “Genelde böyle şeylerde iddiaya girmez misiniz?”

“Evet ama parayı almak istemiyorum.” Adam ona baktı ve sanki aklına çok komik bir şey gelmiş gibi gülümsedi. “Ama içki parasına oynayabiliriz. Kim kaybederse herkese bir bira almak zorunda.”

Üzgünmüş gibi görünmeye çalıştı. “Ah. Hımm. Şey, sadece bir elliliğim var. Sizce bu para karşılar mı?”

“Yeterli olur sanırım,” dedi başarısından emin bir erkeğin ukalalığıyla. Ve sonraki yarım saat boyunca Jane onun kazandığını düşünmesini sağladı. Diğer oyuncular da izlemek ve sıkıştırmak için etraflarını sarmışlardı ama tam iki yüz puanın altına düştüğünde ve Rob onun için üzölmeye başladığında onu yenmeye başlaması gerektiğini fark etti. Dart ciddi bir işti ve Çekiç’i bozguna uğratmak ona ciddi bir zevk veriyordu.

“Böyle oynamayı nereden öğrendin?” diye sordu.

“Acemi şansı.” İçkisini dikip bitirdi. “Sıra kimde?”

“Ben seni yenerim.” Luc Martineau karanlığın içinden çıktı ve okları Rob’un elinden aldı. Bardan gelen ışıklar adamın geniş omuzlarında ve yüzünde değişik gölgeler oluşturuyordu. Saçında yağmur damlaları parlıyordu ve üstündeki serin gecenin kokusunu alabiliyordunuz.

“Dikkat et Luc, tam bir numaracı,” diye uyardı onu Rob.

“Bu doğru mu?” Luc’un dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Numaracı mısın?”

“Çekiç’i yendiğim için otomatik olarak hemen numaracı mı oluyorum?”

“Hayır. Rob’un kazandığını düşünmesine sebep oldun ve sonra onu hazırlıksız yakaladın. Ve bu da seni numaracı yapar.”

Gülümsememeye çalıştı ama başaramadı. “Korkuyor musun?”

“Çok değil.” Başını iki yana salladı ve bir tutam sarı saç alnına düştü. “Oynamaya hazır mısın?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Gerçekten de kötü bir sporcusun.”

“Ben mi?” Büyük elini lacivert kazağının üstüne koydu, ilgiyi adeta geniş göğsüne çekiyordu.

“Gol yediğin zaman kale direklerini devirmeye çalıştığını görmüştüm.”

“Rekabeti severim.” Eli yanına düştü. “Kötü bir sporcu değilim.”

“Doğru.” Başını yana eğdi ve karanlık barda güçlkle seçilen mavi gözlerine baktı. “Kaybetmeye dayanabileceğini düşünüyor musun?”

“Kaybetmeyi planlamıyorum.” Atış çizgisine doğru ilerledi. “Önce bayanlar.”

Konu dart olduğu zaman kimseyi affetmezdi; hem rekabetçiydi hem de kötü bir sporcu. Eğer Luc ilk önce onun oynamasını istiyorsa bu konuda tartışmayacaktı. “Ne kadarına

bahse girmek istiyorsun?”

“Senin elliliğine karşılık ben de bir ellilik koyacağım.”

“Anlaştık.” Jane ilk atışında altmış puan kazandı.

Luc’un ilk atışı geri tepti ve üçüncü atışına kadar isabet ettirmeyi beceremedi. “Bu kötü oldu.” Kaşları aşağı düşmüş bir halde dart tahtasına doğru ilerledi ve okları aldı. Işık altında dururken okları iyice inceledi. “Bunlar körelmiş,” dedi sonra omzunun üzerinden ona baktı. “Seninkilere bakayım.”

Jane’inkilerin daha keskin olduğundan şüpheliydi, yanına gitti. Luc onun açık avucundan okları aldı, kafası onunkine doğru eğilmiş bir halde başparmağıyla okların ucunu kontrol etti. “Seninkiler benimkiler kadar kötü değil”

Ona öyle yakındı ki Jane biraz daha öne eğilse alını onunkine değebilirdi. “Peki,” dedi sesinin normal çıkmasına gayret ederek, sanki Luc’un kokusu boğazının düğümlenmesine sebep olmuyormuş gibi. “Hangilerini istersen seç, ben de diğerlerini alırım.”

“Hayır. Aynı okları kullanacağız.” Bakışlarını ona yöneltti. “Böylece seni yendiğim zaman ağlamayacaksın.”

Jane onun gözlerine baktı, onunkilere o kadar yakındı ki kalbi sanki göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. “İlk atışta geri tepen atış yapan ve okları suçlayan ben değilim.” Ve onun kalbi hızla atarken, Luc hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Jane geriye doğru bir adım attı; o ve kendisinin aptal tepkisinin arasına bir mesafe koydu. “Bütün gece konuşacak mısın Martineua yoksa işimize koyulacak mıyız ve ben de senin kıcını tekmeleyecek miyim?”

“Bu kadar kısa olmana rağmen çok kendini beğenmişsin,” dedi ve seçtiği en keskin okları onun avucuna bıraktı. “Sanırım sen de şu kısa kız sendromlarından birini yaşıyorsun,” diye ekledi ve sonra birkaç metre ötede duran arkadaşlarının yanına ilerledi.

Jane “Ne olmuş yani?” der gibi omuz silkti ve atış çizgisine gitti. Ağırılığı iki ayağının üstünde mükemmel bir halde dengelenmiş şekilde dururken, bileğini gevşetip rahatlattı ve

arka arkaya inanılmaz atışlar yaptı. Jane okları dart tahtasından çıkarırken Luc da onun yanına geldi. “Haklısın,” dedi Jane ona doğru yürürken, “bunlar çok daha iyi.” Ve okları onun uzattığı eline bıraktı. “Teşekkürler.”

Luc onun elini tuttu ve okları genç kadının avucuna bastırdı. “Böyle atmayı nerede öğrendin?”

“Washington Üniversitesine yakın bir barda.” Adamın elinin sıcaklığı onunkini ısıtmıştı. “Okuldan mezun olabilmek için orada gecelerce çalışmıştım.” Elini geri çekmeye çalıştı ama adamın elini daha da sıktı ve okların ucu eline battı.

“Oralarda bir Hooters yok mu?” En sonunda elini bırakmıştı ve Jane geriye doğru bir adım attı.

“Hayır, orası taa üniversitenin oradaki gölün karşı tarafında,” diye cevap verdi Luc’un Hooters’ın nerede olduğunu bildiğinden emin olmasına rağmen. Arabasıyla oraya tek başına gidebilirdi. Sadece onu sinirlendirmek istiyordu.

Ve adam yanına yaklaşıp kulağına, “Sen de bir Hooters kızı mıydın?” diye sorana kadar bunu başaramamıştı.

Boynuna kadar yükselen sıcaklığa rağmen Jane sakin olmayı ve kendini kaybetmemeyi başardı; tam olarak Honey Pie tarzında olmasa da ona cevap verdi. “Hooters malı olmamam sanırım oldukça güvenli olur.”

Luc sesini alçalttı ve ona, “Nedenmiş o?” diye sorarken sıcak nefesi onun yanağına dokundu.

“İkimiz de neden olduğunu biliyoruz.”

Luc geri çekildi ve bakışlarını onun gözlerine çevirmeden önce dudaklarına baktı. “Tişört rengini mi beğenmedin?”

“Hayır.”

“Yoksa şortu mu?”

“Aradıkları tipte bir kız değildim.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Özellikle kısa kızları işe aldıklarını çok iyi biliyorum. Orada onlardan çok görmüştüm.” Sonra bir an için durdu ve ekledi. “Tabii bu Singapur’daydı.”

İkisi de onun boyundan bahsetmediklerini biliyordu. “Beni sinirlendirerek yeneceğini düşünüyorsun, değil mi?”

Mavi gözlerinin köşelerinde hafif kırışıklıklar oluştu. “İşe yarıyor mu?”

“Hayır,” diye yalan söyledi ve diğerlerinin yanına doğru ilerledi. “Biraların parasını hallettin mi Rob?”

Rob onun kafasına hafifçe dokundu. “Elbette, küçük dolandırıcı.”

Küçük dolandırıcı mı? Tamam, bir lakap kazanmıştı ve o yokken arkasından söyledikleri isimden daha iyi olduğuna şüphe yoktu. Ve sanki bir köpekmiş gibi onun kafasını okşamıştı. Gelişme, diye düşündü Luc atış için gerilirken ve sonra Luc oku atıp tam on ikiden bir atış yaptı.

“Luc kaybetmekten tanıdığım herkesten daha çok nefret eder,” dedi Bruce Jane’e.

“Belki de onu yenmemelisin,” diye uyardı Peter. “Bu oyunun tadını kaçırabilir.”

“Unutun bunu çocuklar,” dedi Luc ikinci atışını karavana yapıp bir hokey oyuncusu gibi küfrederken. “Kimsenin kazanmasına izin vermeyeceğim.”

“Kaybederse bu onun yarın gece Compac Center’daki maçta delice oynamasına sebep olabilir.”

“Evet, tek puanla bowlingte kaybettiği günü hatırlıyorum, ertesi gece acısını Roy’dan çıkarmıştı,” diye hatırlattı Darby herkese.

“Sanırım bu bowling maçının skorundan çok, Luc ve Patrick’in girdiği ağız dalaşı yüzündendi.”

“Kalecinin kin maçı.”

“O gece eski tarzda hokey oynamışlardı.”

“Sebebi ne olursa olsun, buzu karıştırmışlardı, çok güzeldi.”

“Bu ne zamandı?” Jane öğrenmek istemişti.

“Geçen ay.”

Geçen ay önünde daha yarım sezondan fazlası vardı. Birkaç

uzun saniye boyunca Luc çizgide durdu ve sanki vasiyet paylaşıyormuş gibi dikkatle dart tahtasına baktı. Ucuz kırmızı halıya düşen ışık onun deri ayakkabılarını ve siyah pantolonunu aydınlatıyordu. Sonra sanki bir füze atıyormuş gibi hızla bir atış yaptı ve altmış beş puan kazandı. Jane'e okları uzatırken gördüğü çatılmış kaşları yetmiş beş puanın altında bir puan yapmaktan memnun olmadığını gösteriyordu.

"Eğer oku tahtaya gömme üzerinden puan veriyor olsalardı, kazanma şansın olurdu," dedi Jane. "Bir dahaki sefere kas gücünü kullanmak yerine ustalığını kullanmayı deneyebilirsin."

"Ben ustalıkla iş bitiren bir adam değilim."

Şaka yapmıyordu. Jane yerine geçti ve tam oku kaldırırken kenarda duran Luc konuştu. "Nasıl saçını bu kadar sıkı toplayabiliyorsun?" Diğer oyuncular sanki Luc çok komikmiş gibi kahkahalar attılar.

Jane kolunu indirdi ve ona baktı. "Bu hokey değil. Dart oynarken böyle pislik konuşmalar yapılmaz."

Genç kadına gülümsedi. "Artık konuşuluyor."

Peki. Onu yine de yenecekti. O kenardan onu sinir etmeye uğraşınca üç atışının toplamı ancak elli puana ulaşmıştı. Şimdiye kadarki en düşük skoru. "Yüz altmış puan geridesin," diye hatırlattı Jane ona.

"Çok sürmeyecek," dedi ukalalıkla ve sonra atış çizgisine gidip iki kere merkez ve bir de tek yirmi atışı yaptı.

Artık onun pislik konuşmalar yapma vakti gelmişti. "Hey, Martineau omzunun üstündeki bir balkabağı mı yoksa o boş kafan mı?"

Luc ona bir bakış attı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Diğer oyuncular da bu laftan çok etkilenmemiş gibi görünüyorlardı.

Darby öne eğildi ve fısıldadı. "Bu çok vasattı."

"Ne demek istedin?" diye sordu Rob.

Darby onun yerine cevap verdi. "Aptal demek istedi."

"O zaman neden sadece aptal demedin ki küçük do-

landırıcı?”

“Evet böyle kelimeler kullanarak pislikleşemezsin.”

Jane kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Balkabağı benzetmesi oldukça iyiydi. “Beğenmediniz çünkü küfür içermiyor.”

Luc üçüncü okunu attı ve seksen puan kazandı. Dalga geçmeyi bırakıp ciddileşmeye başlamanın vakti gelmişti. Jane çizgiye yürüdü, kolunu kaldırdı ve onun sinirlerini bozmaya başlamasını bekledi. Ama Luc sessiz kaldı, bu aşağılamalarından daha sinir bozucu bir durumdu. Üçlü yirmilik atışından sonra tekrar atış yapmak için kolunu gerdiğinde Luc, “Siyah ve gri dışında herhangi bir renk giydiğin oldu mu hiç?” diye sordu.

“Elbette,” dedi ona hiç bakmadan.

“Doğru.” Sonra tam Jane atış yapacaktı ki bir şey daha söyledi. “İnekli pijamaların mavi.”

“Sen onun inekli pijamalarını nereden biliyorsun?” diye sordu çocuklardan biri.

Bay Bilgi buna nasıl cevap vereceğini bilememişti. Jane ona baktı; Luc elleri belinde yüzünde bir gülümsemeyle takım arkadaşları tarafından çevrilmiş bir halde duruyordu.

“Geçen gece çikolata almak için odamdan çıkmıştım,” dedi Jane. “Hepinizin uyuyor olduğunu düşünmüştüm; bu yüzden de pijamalarımınla çıkmıştım. Luc beni sinsice yakaladı.”

“Sinsice yapmadım.”

“Tabii ya.” Jane atışını yaptı ve çift onluk isabet ettirdi. Sonra üçüncü okunu kaldıracağı ana kadar bekledi ve Luc tekrar konuştu. “Lezbiyen gözlüğü takıyor.” Jane karavana atış yapmıştı. Bu yıllardır başına gelmemişti.

“Hiç de bile!” Ancak itiraz ettikten sonra çok şiddetli bir şekilde itiraz ettiğini fark etmişti.

Luc bir kahkaha attı. “Şu şimdiki kızların takmaya bayıldığı korkunç siyah gözlüklerden.”

Takımın geri kalan oyuncularını da güldüler, hatta Darby bile, “Ah evet, lezbiyen, doğru ya,” dedi.

Jane okları tahtadan çıkarttı. “Öyle değiller. Oldukça heteroseksüeller.” Tanrım neden bahsediyordu? Heteroseksüel gözlük mü? Bu adamlar onu deli ediyorlardı. Rahatlamak için derin bir nefes aldı ve okları Luc’e uzattı. Bir daha bu aptal şakaların onu sinirlendirmesine izin vermeyecekti. “Ben eşcinsel değilim. Tabii bu yanlış bir şey olduğundan söylemiyorum. Eğer eşcinsel olsaydım bunu gururla açıklardım.”

“Bu ayakkabılarının sebebini açıklardı,” diye araya girdi Rob.

Jane çizmelerine baktı. “Botlarımın nesi var?”

O gece Stormster ilk defa konuşmaya karar vermişti. “Erkek ayakkabısı,” dedi.

“Erkek ayakkabısı mı?” Onun genç yüzüne baktı. “Daha önce senin saç tarzını savunduğumu hatırlarsak bu konuda bana destek çıkmanı beklerdim Daniel.” Genç adamın bakışları başka yöne kaydı ve birden ilgisini odanın diğer tarafındaki bir şeye yöneltti.

Luc çizgiye doğru ilerleri ve kırk sekiz puan yaptı. Tekrar Jane’in sırası geldiğinde kenarda duran çocuklar tekrar onu sinir etme çalışmalarına başladılar. Siyah giymesinin sebebini eşcinsel olduğu için depresyonda olduğunu söylemeleriyle konuşma giderek hiç de etik olmayan bir hal almaya başlamıştı.

“Ben eşcinsel değilim,” dedi ısrarla. Tek çocuktu ve babası dışında çevresinde hiç erkek olmamıştı, elbette bunu saymamıştı. Babası asla şaka yapmayan ciddi bir adamdı. Bu yüzden bu şekilde alaya alınmaya hiç alışık değildi:

“Sorun değil tatlım,” diye güven verdi Luc ona. “Eğer bir kız olsaydım ben de lezbiyen olurum.”

Jane iki seçeneğinin olduğunun farkına vardı. Ya üzülüp sinirlenecekti ya da rahatlayacaktı. O bir gazeteciydi, profesyonel bir kadındı. Onlarla arkadaş olmak için takımla birlikte dolaşmıyordu ve tabii sanki lisedeymiş gibi dalga geçilmek için de. Ama profesyonel yaklaşım şimdiye kadar hiç işe yaramamıştı ve alay edilmeyi göz ardı edilmekten daha çok sevdiğini de inkâr etmemeliydi. Ayrıca bu adamlar büyük

ihtimalle erkek gazetecilerle de uğraşıyorlardı. “Luc sen zaten bir primadonnasın,” dedi Jane.

Luc kıkırdadı ve Jane nihayet diğerlerinin onun bir lafına kahkahalarla güldüğünü duydu. Oyunun geri kalanında da elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ama adamlar yıllardır bu konuda pratik yaptıkları için ondan çok daha iyiydiler. Oyunun sonunda iki yüz puan farkla yenmişti ama laf savaşında büyük bir yenilgiye uğramıştı.

Nasıl olduysa bütün bu alay etmeler sırasında Jane onların kendilerine olan güvenlerine birkaç diş geçirmeyi başarmıştı. Onların onun kıyafetleri, ayakkabıları ve saçıyla ilgili yorumları olmasa daha iyi olurdu ama hiç değilse havadan sudan bahsetmiyor, tek kelimelik cevaplar vermiyor ya da onu görmezden gelmiyorlardı. Evet, bu kesinlikle bir gelişmeydi.

Yarın geceki oyundan sonra onunla gerçekten de konuşabilirlerdi. Hepsinin onunla iyi arkadaş olmasını beklemiyordu ama belki de soyunma odasında artık ona bu kadar çok zorluk çıkarmazlardı. Belki de ona da röportaj verir ve yanındayken iç çamaşırlarını çıkarmazlardı.

Telli bir kafesi andıran maskesinin ardında Luc topun yere düşüşünü ve kendi tarafına gelişini izledi. Bressler topu sopasıyla ele geçirdi; böylece Seattle ve San Jose arasındaki maç başladı.

Luc şans getirmesi için haç çıkardı ama ilk sete gireli on dakika olmuştu ki şansı onu tamamen yalnız bıraktı. Sharks takımının sağ kanadı Teemu Selanne topu kaptı ve filelere fırlattı. Çok kolay bir goldü. Luc’un durdurması gereken ve tam bir fiyasko olan bir gol. Sadece Luc için değil, tüm takım için.

İlk devre bittiğinde iki Chinooks oyuncusuna dikiş atılmış ve Luc dört gol yemişti. İkinci devrenin başında Grizzel vahşi bir şekilde elden geçirilmişti. Çok kötü yere düşmüş ve tekrar ayağa kalkamamıştı. Onu gelip buzdan almak zorunda kalmışlardı ve on dakika sonra da Luc’un bir hatası yüzünden beşinci gollerini yemişlerdi. Koç Nystrom işareti verip Luc’u kaleden almış ve

yerine yedek kaleciyi göndermişti.

Sahadan banklara yapılan kayış bir oyuncunun hayatındaki en uzun andır. Maçtan alınmış her kaleci için, özellikle de Luc Martineau için daha da kötü bir andı bu. Detroit'teki son sezonunda bunu birçok kez yaşamıştı ve bunun idam sehpasına yürümekten hiçbir farkı yoktu. Kalede nedense bütünü dikkatini kaybetmişti. Olacakları tahmin etmeyi bırak, olanların hep bir saniye arkasındaydı. Bu muydu? Bir düşüşe mi geçmişti? Bu bir rastlantı mıydı yoksa olacakların habercisi mi? Sonun başlangıcı mıydı?

Bu duygunun göğsünün sıkışmasına, boynunun uyuşmasına sebep olduğunu kabullenmek bile istemiyordu. Demirlerin arkasından maçı izlerken farkına varmıştı bu göğsündeki sıkışmanın.

“Herkesin oyun dışı bırakıldığı bir gece olur,” dedi Koç Nystrom ona soyunma odasında. “Roy da geçen ay çıkarılmıştı. Endişelenme Luc.”

“Bu gece hiçbirimiz iyi bir oyun çıkarmadık,” dedi Sutter ona.

“Seni savunmak için daha iyi oynamalıydık,” diye ekledi Bressler. “Gol pozisyonu olduğu zaman senin alanına girip seni korumayı unutuyoruz.”

Luc bu olayı bu kadar kolay atlatamazdı. Asla çevresindekileri suçlayan biri olmamıştı ve en nihayetinde kendi oyunundan kendisi sorumluydu.

Uçak San Fransisco'dan havalanırken karanlıkta oturmuş geçmişindeki kötülükleri düşünüyordu. Dizine aldığı korkunç darbeyi, geçirdiği ameliyatları ve fizik terapileri. Ağrı kesicilere olan bağımlılığını, vücudundaki inanılmaz ağrıları ve midesindeki o korkunç bulantıları. Ve en nihayetinde o çok sevdiği oyunu oynamasının imkânsızlaşmasını.

Eve doğru giderken biri adeta kulağına başarısızlık diye fısıldıyordu, ona artık her şeyi kaybettiğini söylüyordu. Jane Alcott'un laptopunun ekran ışığı ve tik tik sesleri bunu ondan başka herkesin de bildiğini söylüyordu. Gazetenin spor

bölümüne yazdığı gece felaketini okuyacaktı.

Seattle'daki havaalanına gelince Luc otoparka yöneldi ve orada Jane'i eşyalarını arabasına yerleştirmeye çalışırken gördü. Luc yanından geçerken genç kadın ona bakmıştı ama ikisi de birbirleriyle konuşmadılar. Elinde bavuluyla sanki onun yardımına ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu ve onun da felaket meleşine söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Seattle şehir merkezine yaptığı kırk beş dakikalık yolculuk boyunca hafif yağmur camlarını ıslatmıştı. Daha önce eve geldiğine hiç bu kadar sevinmemişti.

Luc binaya doğru yürürken ay ışığı oturma odasının geniş pencerelerinden içeri sızıyordu. Aspiratörün ışığı açıktı ve tezgâhtaki FedEx zarfını aydınlatıyordu. Yatak odasına girdi ve ışığı açtı. Kapıyı hafif aralık bıraktı ve çantasını yatağının yanına savurdu. Ceketini çıkardı ve dolabına astı. Bavulunu yarın açardı. Şimdi yorgundu ve evde olduğu için rahatlamıştı; yatağa girmekten başka bir şey istemiyordu.

Marie kapısına vurup sonra da itip sonuna kadar açarken Luc kravatını gevşetiyordu. Çizgili bir pijama altı ve üstünde Britney Spears resmi olan bir tişört giymişti. On yaşında gibi görünüyordu.

“Bil bakalım ne oldu Luc?”

“Merhaba.” Luc saatine baktı. Gece yarısını geçmişti ve Marie'nin istediği her neyse yarın sabaha kadar bekleyemez gibi görünüyordu. Luc acaba son konuşmalarından bu yana kendini okuldan attırmayı başardı mı diye merak etti. Neredeyse sormaya korkuyordu. “Ne oldu?”

Genç kızın büyük mavi gözleri aydınlandı ve gülümsedi. “Biri beni dansa davet etti.”

“Ne dansına?”

“Okulumdaki dans.”

Luc kravatı boynundan çıkardı ve tezgâhta duran kargo mektubunu düşündü. Kargoyla yarın ilgilenirdi. “Ne zaman?”

“Birkaç hafta sonra.”

****edbella****

Bölüm 6

Buharlaşmak:

Takımdan Kopmak

Jane nihayet kendini yataktan kaldırabildiği sonraki sabah, iç çamaşırlarını ve eşofmanlarını çıkarıp, kirli çamaşırlarıyla birlikte çamaşır makinasına tıktırdı. Makine yıkar ve sabunlarken, bir *People* dergisi açtı ve okumaya daldı.

Bugün hiçbir yere yetişmesi gerekmiyordu. Boğazına çöken teslim tarihi yakın değildi. Yarın akşamki maç ile ilgili çalışması gereken hiçbir şey yoktu. İçecek makinasından bir kola aldı, plastik sandalyeye sırtını dayadı ve çamaşırlarının dönüşünü izlemenin zevkine daldı.

Yerel gazetenin emlak bölümünü açtı ve satılık mülklere baktı. Hokey makalelerinden gelecek ek gelirle birlikte, yaza kendine ait olacak bir evin yüzde yirmisini karşılamaya yetecek kadar biriktireceğini öngörüyordu, ama inceledikçe hayal kırıklığı arttı. *İki yüz bin* bugünlerde iyi bir ev almaya yetmiyordu.

Eve giderken, haftalık yiyeceğini almak için bir marketin önünde durdu. Bugün izinliydi, ama yarın Chinooks, Key Arena’da Chicago Blackhawks’a karşı oynayacaktı. Perşembe, Cumartesi, Pazartesi ve Çarşamba gecelerinde kendi evinde oynayacaklardı. Ondan üç gün sonra ise tekrar yollara düşeceklerdi. Uçağa, sonra otobüse ve otel odalarına geri döneceklerdi.

Chinooks’un, Sharks’lara karşı altı-dört yenilmesi şimdiye kadar hazırladığı en zor raporlardan biriydi. Oyuncularla havadan sudan konuşup dart oynadıktan sonra kendini biraz hain gibi hissetmişti ama bu onun yapmak zorunda olduğu mesleğiydi. Ve Luc... sayıyı kaybettiklerinde ortaya çıkan korkuyu izlemek, Luc’u bankın üzerinde otururken izlemek kadar kötüydü. Ona baktığınızda, yakışıklı suratındaki ifadeler ıssızlığını görüyordunuz. Jane, onun için üzülyordu. Detayları raporlamak zorunda olduğu için tekrar üzüldü ama yapmak zorunda olduğu bir mesleği vardı, bunu yapmak zorundaydı.

Eve geri döndüğünde, Leonard Callaway’in ertesi sabah Times’daki ofisinde Jane ile buluşmak istediğinden bahseden bir mesaj vardı telesekreterinde. Spor yazarlığının geleceği için hayırlı olmayan bir mesaj olduğunu düşündü.

* * *

Ve haklıydı. İşten çıkarılmıştı. “Chinooks oyunlarına senin bakmamanın daha iyi olacağına karar verdik. Jeff Noonan, Chris’in yerine bakacak,” demişti Leonard.

Gazete, Jane’i gönderip işini Nooner’a verecekti. “Neden? Ne oldu?”

“Bu konuyu konuşmasak daha iyi.”

Chinooks geçtiğimiz hafta iyi oynayamadı ve Luc’un dikkat çekici çıkışı son damla oldu.

“Onlara kötü şans getirdiğimi düşünüyorlar. Değil mi?”

“Bunun olabileceğini biliyordum.”

****edbella****

Önemli bir makale yazma ihtimali kalmamıştı artık. Evinin yüzde yirmisini biriktirme şansı da yoktu. Tüm bunlar aptal hokey oyuncularının Jane'in kendilerine kötü şans getirdiğine inanmaları yüzündendi. Peki, bu konuda uyarılmadığını ya da aslında biraz da olsa bunu beklemediğini söyleyemezdi. Ama yine de bu, durumu kaldırabilmesini kolaylaştırmıyordu. “Hangi oyuncular uğursuz olduğumu düşünüyor? Luc Martineau?”

“Bu konuya girmeyelim,” dedi Leonard, ama inkâr da etmedi.

Sessizliği, olması gerekenden daha da çok acı verdi. Luc, Jane için bir şey ifade etmiyordu ve Jane de Luc için. Luc daha en baştan Jane'in takımla seyahat etmesini istememişti ve Jane, ayağını kaydıran kişinin Luc olduğuna emindi. Jane, çılgılığı basmadan, küfretmeden ve cinsiyet ayrımcılığına, tacize ya da başka bir şeye uğradığı için dava açacağını söyleyen tehditler savurmadan önce ağzını sıkıca kapadı. Gerçekten de dava açabilirdi. Ama öfkesiyle köprüleri yakmaması gerektiğini çok önceden öğrenmişti.

“Peki, spor köşesinde yazmama fırsat verdiğiniz için teşekkürler,” dedi ve Leonard ile tokalaştı.

“Chinooks'la seyahat etmek unutamayacağım bir tecrübe oldu.”

Binadan ayrılana kadar suratındaki gülümsemeyi devam ettirdi Jane. Aslında o kadar öfkeliydi ki, birini dövmek istiyordu.

Mavi gözlü ve mahrem yerine doğru inen at nalı dövmesi olan birini.

İhanete uğramıştı. İlerleme kaydettiğini düşünmüştü, ama oyuncular ona düşman olmuşlardı. Belki dart oyununda onları yenmeseydi, sohbet etmeselerdi, ve ona “Sharky” diye seslenmeselerdi, bu kadar aldatılmış hissetmeyecekti kendini. Ama hissetti. Son maçın gerçeklerini yazmaktan ve mesleğini yapıyor olmaktan dolayı bile kötü hissediyordu kendini. Karşılığı bu muydu yani?

Sonraki iki gün, dairesinden hiç çıkmadı. O kadar keyifsizdi ki, tüm mutfak dolaplarını sildi. Banyoyu temizlerken, televizyonun sesini açtı ve ancak Chinooks'un Blackhawks'a karşı dört-üç yenildiğini duyunca biraz olsun rahatlayabildi.

“Şimdi kimi suçlayacaklar?”

Üçüncü gün, öfkesi yok olmamıştı ve öfkesinden kurtulmanın tek bir yolu olduğunu biliyordu. Saygınlığını geri istiyorsa oyuncularla yüzleşmek zorundaydı.

Oyun öncesi Key Arena'da olacaklarını biliyordu, kot pantolonunu ve siyah kazağını giyip Seattle'a doğru sürmeye başladı.

Asma kattan içeri girdi, boş sahaya baktı. Buzun üstüne sadece birkaç oyuncu ısınıyordu, midesine kramplar girerken, merdivenleri indi ve soyunma odasına doğru ilerledi.

“Selam Fishy,” dedi tünelde ona doğru yürürken, elindeki hokey sopasını pürmüzle ısıtıyordu.

Kafasını kaldırdı ve pürmüzü kapadı.

“Hepiniz soyunma odasında mısınız?” diye sordu Jane.

“Çoğumuz.”

“Luc içeride mi?”

****edbella****

“Bilmiyorum, ama bu aralar oyunlarla ilgili konuşmayı sevmiyor.”

Çok kötü. Koridorun plastik matları üzerinde botları ses çıkardıkça içerideki kafalar ona dönüyordu. Elini kaldırdı. “Pantolonlarınızı çekin beyler,” dedi yarı çıplak oyuncuların arasında yürürken. “Çok az zamanınızı alacağım ve hep bir ağızdan konuşmanızı istemiyorum.”

Kafasını kaldırdı omuzlarını dik tuttu. Luc’u göremiyordu. Pis sıçan saklanıyordu muhtemelen. “Eminim Chinooks oyunlarını artık benim yazmayacağımı hepiniz çoktan öğrenmişsinizdir ve bilmenizi isterim ki, birlikte geçirdiğimiz zamanı unutmayacağım. Sizlerle seyahat etmek... ilginçti.” Kaptan Mark Bressler’in yanına gitti ve elini uzattı “Bu geceki maç için bol şans Vurucu.”

Mark bir an baktı, Jane öfkeli görünüyordu. “Ah, teşekkürler,” dedi ve sonunda Jane’in elini sıktı. “Bu akşam salonda olacak mısınız?”

Jane elini indirdi. “Hayır başka planlarım var.”

Son kez kafasını odaya çevirdi. “Hoşça kalın beyler, iyi şanslar, umarım bu sene Stanley Kupası sizin olur.” Arkasını dönmeden önce gülümseyebilmeyi başardı. *İşte yaptım*, diye düşündü yürürken. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçmasını sağlayamamışlardı. Onlara düzeyini ve saygınlığını göstermişti ve tabii bağışlayıcı olduğunu da.

Tünelde yürürken, yerdeki plastik, mat zemine bakıyordu, ama çok geçmeden geniş kaslı çıplak göğüsleri ve hokey şortunun kenarından gözüken at nalı dövmesiyle karşılaşınca durdu. Luc Martineau. Bakışlarını göğsünden çenesine ve ağzına, üst dudağının derin kıvrımına, burnunu geçip, ona dik dik bakan güzel bebek mavisini gözlerine çıkardı.

“Sen!” dedi Jane.

Bir kaşı yavaşça havaya kalktı ve öfkesi kabardı.

“Bunu bana sen yaptın. Senin yaptığını biliyorum. Bu işe ihtiyacım oluşunun senin umurunda olmadığını tahmin ediyorum. Sen sayı yapamadın ama ben işten atıldım.” Gözlerinin dolduğunu hissetti ve bu onu daha da delirtti. “Dün geceki başarısızlığınız için kimi suçladın? Ve eğer bu gece de kaybederseniz, kimi suçlayacaksınız?”

“... sen...” diye söylenmeye devam etti Jane. Aklının mantıklı bir bölümü ona susmasını söylüyordu. Ve de saygınlığı hâlâ varken sessizce yanından geçip gitmesini.

* * *

Ne yazık ki aklının sesini dinlemek için çok geç kalmıştı.

“Ona koca sağır Dodo mu dedin?” diye sormuştu sonraki Caroline, ertesi gece Jane’in kanepesinde şöminenin yalancı alevini izlerken.

“Neden daha ileri gidip salak kafalı demedin?”

Jane homurdandı. Üzerinden saatler geçmesine rağmen hâlâ utanıyordu. “Yapma,” dedi ve burun kemiği üzerindeki gözlüklerini çıkardı. “Tek tesellim, Luc Martineau ile bir daha karşılaşmayacak olmak.” Ama Luc’un suratını unutacağını düşünmemişti. Buz kesmiş bir şaşkınlık arkasından kahkahalar. Tam oracıkta ölmek isterdi Jane ama Luc’u güldüğü için suçlayamazdı. Liseden beri kimse onu koca sağır Dodo diye çağırmamış olmalıydı.

****edbella****

“Serseri,” dedi Caroline şarap kadehini dudaklarına doğru görürken. Parlak sarı saçlarını harika bir atkuyruğuna çevirdi ve her zamanki gibi harika görünüyordu. “Beni Rob Sutter ile tanıştırabileceğini düşünmüştüm.”

“O dev mi?” Jane kafasını salladı ve cin toniğinden içti. “Her zaman burnu kırıktır ve mor gözle gezer o.”

Caroline gülümsedi ve dalgın gözlerle baktı. “Biliyorum.”

“O evli ve bir bebeği var.”

“Hmm, o zaman bekâr biri olsun.”

“Yeni bir erkek arkadaşın var sanıyordum.”

“Var ama iyi gitmiyor.”

“Neden?”

“Bilmiyorum,” dedi iç çekerek ve şarap kadehini kiraz ağacından yapılmış ahşap kahve masasına koydu. “Lenny yakışıklı ve zengin ama çok sıkıcı.”

Bu muhtemelen şu demek oluyordu; Lenny normaldi ve düzeltilmeye ihtiyacı yoktu. Caroline doğuştan düzelticiydi.

“Maçı izlemek ister misin?” diye sordu Caroline.

Jane kafasını iki yana salladı. “Ah.” Aklına girmişti, kumandayı alıp kimin önde olduğunu görmek istiyordu. Ama bu sadece işleri daha kötü hale getirirdi.

“Belki Chinooks kaybediyordur. Bu seni daha iyi hissettirir.”

Hissettirmezdi. “Hayır.” Jane kafasını çiçek desenli koltuğuna yasladı. “Bir daha hokey maçı görmek istemiyorum.” Ama istiyordu. Basın bölümünde, sahaya yakın olmak istiyordu. Enerjinin bedeninde akmasını, nefessiz bırakan bir oyun izlemeyi, köşelerde çıkan ani kavgaları, ya da Luc’un netleri çıkarmasını görmek istiyordu.

“Takımla anlaştığımı düşünürken, battım. Dart oynarken Rob ve Luc’u yendim ve hepsi benimle lezbiyen olduğumla ilgili dalga geçti. Ve o gece hiçbiri bana taciz telefonu açmadı.”

“Arkadaş olmadığımı biliyordum, ama bana güvenmeye başladıklarını ve aralarına aldıklarını düşünmüştüm.” Bir an düşündü ve ekledi, “Vahşi yaban köpekleri gibi.” Caroline saatine baktı. “On beş dakikadır buradayım ve iyi haberlere geçmedin.”

Jane, arkadaşının neden bahsettiğini sormak zorunda değildi. Caroline’i iyi tanıyordu. “Buraya beni keyiflendirmeye geldiğini sanmıştım ama sen sadece soyunma odasıyla ilgileniyorsun.”

“Evet seni keyiflendirmeye geldim.” Jane’e döndü ve kolunu kanepenin sırtına uzattı.

“Daha sonra?”

Hiçbirine karşı bir sadakat borcu yoktu. Olan biteni haber yapmayacaktı. “Peki,” dedi, “ama düşündüğün gibi değil. Gerçekten taş gibi vücutlar arasında tek kadın olmak değil tüm hikâye. Pekâlâ, güzeldi, ama kafamı yukarıda tutmak zorundaydım ve oyuncuların yanından her geçtiğimde soyunuk oluyorlardı.”

****edbella****

“Haklısın,” dedi Caroline kadehini almak için masaya uzanırken. “Benim düşündüğüm gibi değilmiş. Çok daha iyisiymiş.”

“Sen giyinikken çıplak bir adamla konuşmak çok zor. Her zaman terli ve ıslaklar, konuşmak istemiyorlar. Sen onlara bir soru soruyorsun onların ağzından cevap yerine homurtu çıkıyor.”

“Son üç sevgilimin seks esnasında yaptığına benziyor.”

“İnan bana seks kadar zevkli değil.” Kafasını salladı. “Bazıları benimle hiç konuşmuyordu bile ve bu işimi yapmamı gerçekten zora soktu.”

“Evet, o kısmı biliyorum,” dedi Caroline eliyle havada dalgalar çizerken. “Peki en güzel vücutlu olan kimdi?”

Jane bir an düşündü. “Aslında hepsinin inanılmaz vücut yapıları var. Güçlü bacaklar ve geniş kaslar, ama Luc Martineau’nun abdominal kası üzerinde dizlerinin üzerine çöküp ona şans öpücüğü vermeyi arzulatan bir at nalı dövmesi var. Ve kalçaları... kusursuz.” Kadehi alnına dayadı. “Ama maalesef o bir serseri.”

“Onu beğenmiş gibi konuşuyorsun.”

Jane kadehi indirdi ve Caroline’e baktı. Beğenmek? Luc’u beğenmek? İşten atılmasına sebep olan adam? Tüm diğer oyuncularını toplamından daha fazla acıtmıştı Luc’un ihaneti. Ki düşününce pek de mantıklı gelmiyordu olanlar, Jane ve Luc birbirlerini acıtacak kadar yakın değillerdi. Sadece geçici bir arkadaşlık kurduklarını düşünmüştü ve dürüst olması gerekirse Luc’a karşı belli belirsiz bir hayranlık da yeşertmişti. Hayır, *hayranlık* çok güçlü bir kelime. *İlgi* kelimesi hissettiklerini daha iyi tarif ediyor. “Onu beğenmiyorum,” dedi, “ama sadece bazı kelimeler üzerinde seçilebilen Kanada aksanı var.”

“A-ha.”

“A-ha ne? Onu beğenmediğimi söyledim.”

“Ne söylediğinin farkındayım, ama aksanlı adamlara karşı hep zaafın olmuştur.”

“Ne zamandan beri?”

“*Perfect Strangers*’taki Balki’den beri.”

“Sitkom dizisi mi?”

“Evet, aksanlı konuştuğu için Balki’ye bayılırdın. Kuzeniyle yaşayan bir ezik olmasına rağmen.”

“Hayır ben Bronson Pinchot’u beğenirdim Balki’yi değil.”

Güldü. “Ve aynı sene Tom Cruise’a da bayılıyordun. *Top Gun*’u kaç kez izlediğimizi hatırlıyor musun sen?”

“En az yirmi.” Caroline şarabından bir yudum aldı.

“O zaman bile eziklerden hoşlanıyordun.”

“Buna gerçekçi beklentileri olmak diyelim.”

“Tipik abdominal işler için kısa oluşunu pazarlıyorsun.”

****edbella****

“Sen uzun musun?”

Caroline kafasını salladı ve atkuyruğu omuzlarını yaladı. “Hayır, geçen hafta jinekologumun ofisinde tüm dergileri okudum. Anneni kaybettiğin için herkesin seni terk edeceğinden korkuyorsun.”

“Bunlar saçmalık, dergilerde bir sürü kafadan uydurma şey yazar.” Bunu biliyor olmalıydı. “Daha geçen hafta, kendimi çöp gibi hissetmekten korktuğum için ilişkileri bitirme sorunum olduğunu söylemiştin. Kafanı topla.”

Caroline omuz silkti. “Hepsi aynı kapıya çıkıyor.”

“Evet.”

Birkaç dakika daha şömine alevini izlediler; sonra Caroline, “Hadi dışarı çıkalım,” dedi.

“Perşembe akşamı mı?”

“Biliyorum, ama yarın ikimizin de çalışması gerekmiyor.”

Belki de kafasını meşgul eden hokey oyununu unutmak için ihtiyacı olan şey kulakları patlatan bir garaj orkestrası müziğiyle geçecek bir geceydi; ama hayır değildi. Apartmandan çıkarsa televizyonu açamaz ve oyunu izleyemezdi. Yeşil tişörtüne, siyah kazağına ve kot pantolonuna baktı. *Bekâr Kız* makalesi için yeni olaylara ihtiyacı vardı. “Tamam ama üzerimi değiştirmem.”

Daracık pantolonun üzerine, göğsünde bayrak olan Tommy kazağını gitmiş olan Caroline, Jane’e bakıp gözlerini devirdi. “En azından lenslerini tak.”

“Neden?”

“Seni sevdiğim için bir şey söylemek istemiyorum, sürekli sana ne giymen gerektiğini söyleyerek seni kendine güvensiz hissettirmek istemiyorum ama o gözlük mağazasındaki görevliler sana yalan söylediler.”

Jane gözlüklerinin çirkin olduğunu düşünmüyordu. Lisa Loeb’in de onunkine benzer çerçeveleri vardı. “Bana yakışmadığına emin misin?”

“Evet ve bunu sadece dışarıdaki insanların benim pasif, seninse aktif olduğunu düşünmemeleri için söylüyorum.”

Caroline de mi? “İnsanların neden böyle düşüneceklerini sanıyorsun?” diye sordu ayağa kalkıp banyoya doğru ilerlerken.

“İnsanlar senin de aktif olduğunu düşünebilir,” dedi Jane. Caroline’in olduğu odadan ses gelmedi ve Jane kafasını koridora doğru uzattı, “Yani?”

Caroline şöminenin üzerindeki aynada kırmızı rujunu sürüyordu.

“Yani, ne?” Rujunu küçük şirin çantasına geri koydu.

“İnsanlar neden senin pasif benim aktif olduğumu düşüneceklermiş?” diye sordu tekrar.

“Oh ciddi bir soru mu bu? Şaka yapıyorsun sanmıştım.”

****edbella****

Sonraki sabah saat dokuzda, Jane'in telefonu çaldı. Arayan Leonard'dı, Virgil ve Chinooks yönetiminin verdikleri "çabuk karar"la ilgili tekrar düşündüklerini söyledi. İşine devam etmesini istiyorlardı. Bu şu demekti, St.Louis'e karşı oynanacak yarın geceki maçta basın bölümünde oturmasını istiyorlardı. Jane o kadar şaşırmıştı ki, sadece yatağında uzanıp, Leonard'ın geri dön emrini dinleyebiliyordu. Görünen oydu ki, takımla yaptığı konuşma zeki oyuncuların tümünde etkili olmuştu. Bressler, Jane'in elini sıktıktan sonra hat trick yapmıştı ve Luc çizgiyi iyi korumuştı. Skoru altı-sıfırda tutmayı başarmıştı ve rakibi Patrick Roy'a üstünlük sağlamıştı.

Jane Alcott aniden iyi şans getirmişti.

"Bilmiyorum, Leonard," dedi, sarı atletini savurdu ve yatağının kenarına oturdu. Kafasının içini ve ağzını dün geceki geç biten eğlencenin sonunda pamukla dolmuş gibi hissediyordu ve düşüncelerini düzenlemek konusunda zorlanıyordu. "Chinooks her maç kaybettiğinde işten atılacaksam bu işi kabul edemem."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok artık."

Ona inanmıyordu, eğer işi tekrar kabul edecekse geçen sefer yaptığı gibi hemen kabul etmeyecekti. "Bu konuyu düşünmem gerekecek."

Telefonu kapadıktan sonra içindeki boşluk hissinden kurtulmak için bir fincan kahve aldı ve küçük bir çörek yedi. Önceki gece saat 2'den beri yatağa girmemişti ve dışarıda geçirdiği geceye harcadığı para ve zaman için üzgündü. Kovulmuş olmaktan başka bir şey düşünebilecek halde değildi ve kötü arkadaşlarına uymuştu.

Çöreği yerken, Leonard'ın yeni teklifini düşündü. Chinooks, Jane'e cüzzamlı muamesesi yapmıştı ve kaybettiği maçların cezasını ona kesmişlerdi. Şimdi aniden Jane'in iyi şans getirdiğini mi düşünmüşlerdi? Jane, onların doğaüstü çılgınlıklarının öznesi olmak istiyor muydu gerçekten?

Çöreği bitince kendini duşa attı ve ılık su üzerinden akarken gözlerini kapadı. Ona önem vermeyen bir forvet oyuncusuyla seyahat etmek istiyor muydu gerçekten? Hele ki o adam Jane'in kalbini çarptırırken? Kalbinin çarpmasını mı istiyordu çarpmamasını mı? Çarpmasını istemiyordu tabii ki. Luc ve Jane birbirlerinden hoşlansalar bile, ki elbette hoşlanmıyorlardı, Luc sadece uzun boylu harika kadınlara bakıyor olmalıydı.

Saçlarını havluya sardı ve vücudunu kuruladıktan sonra gözlüklerini taktı. Sütyenini, üzerinde Washington University yazan beyaz tişörtünü ve dizleri yırtık eski kot pantolonunu giydi. Kapı zili çaldı, kapı deliğinden baktı, gri Oakley güneş gözlüğü takmış, Luc Martineau'ya benzeyen harika bir adam duruyordu küçük kapı girişinde.

Tam da onu düşünüyordu bu yüzden kapıyı açtı, çünkü bunun hayal gücünün yarattığı bir görüntü olmadığından emin değildi.

"Merhaba, Jane," dedi Luc. "Girebilir miyim?"

Vay canına, nazik Luc. Şimdi hayal gücünün ona oyun oynadığından emindi. "Neden?"

"Olanlar hakkında konuşabileceğimizi umuyordum."

"Beni kovdurmandan mı bahsediyorsun?"

****edbella****

Gözlüklerine uzandı ve onları deri ceketinin cebine astı. Yanakları kızarmıştı, saçları karışık ve arkasındaki pervazın altına motosikletini park etmişti. “Ben seni kovdurmam. En azından direkt olarak.” Jane cevap vermeyince Luc sordu, “Beni içeri davet edecek misin?”

Saçları havlunun içindeydi ve soğuk hava tüylerini diken diken etmişti. Onu içeri almaya karar verdi. “Oturmaz mısın?” dedi dairesinin salonuna doğru ilerlerken. Havluyu çıkarıp saçlarını taramak için onu bir dakika yalnız bıraktı. Luc, salonunda oturduğunu düşüneceği dünya üzerindeki tüm erkeklerin sonuncusuydu.

Saçlarını taradı ve havluyla kurutabileceği kadar kuruttu, bir an rimel ve dudak parlaticısı kullanmayı düşündü. Ama bu fikirden çabuk kurtuldu. Ama nedense gözlüklerini çıkarıp lenslerini taktı.

Uçları kuruyarak kıvrılmaya başlayan nemli saçlarıyla salona geri döndü. Luc’un sırtı dönüktü, raftaki fotoğrafları inceliyordu. Ceketini koltuğa koymuştu, beyaz bir gömlek giymişti ve kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Gömleğinin geniş pilesi sırtından başlayıp pantolonuna kadar iniyordu. Cüzdanı pantolon cebini şişirmiş ve kalçasını sarmıştı. Omzunun üzerinden Jane’e baktı, mavi gözleri Jane’in çıplak ayaklarından pantolonuna, oradan tişörtüne ve yüzüne doğru ilerledi.

“Bu kim?” diye sordu Tacoma’da babasının evinin girişinde kep ve cüppelerini giymiş Jane ile Caroline’in resmini göstererek.

“O benim en yakın arkadaşım Caroline, Tahoma Lisesi’nden mezun olduğumuz gece çekilmişti.”

“Yani hayatın boyunca buralarda mı yaşadın?”

“Evet.”

“Çok değişmemişsin.”

Jane, Luc’un yanında durdu. “Bugünlerde daha yaşlıyım.” Luc omzunun üzerinden baktı. “Kaç yaşındasın?”

“Otuz.”

Luc’un beyaz gülümsemesi, Jane’in savunmasını yıktı, içini ısıttı ve bej halının üzerindeki ayak parmakları kıvrıldı. “O kadar yaşlı mısın?” diye sordu Luc. “Yaşına göre iyi görünüyorsun.”

Oh, Tanrım. Söylediklerinin altından anlamlar çıkarmak istemiyordu, hiçbir şey ima etmediğinden emindi. Ilık kramplar, titremeler ya da günahkâr düşüncelere sahip olmak istemiyordu. “Neden buradasın Luc?”

“Darby Hogue’dan bir telefon aldım.” Pantolonun cebine elini koydu ve ağırlığını bir bacağının üzerine verdi. “İşi tekrar sana teklif ettiklerini ama kabul etmediğini söyledi.”

Kabul etmedim dememişti. Düşüneceğini söylemişti. “Bunun seninle ne ilgisi var?”

“Darby gelip seninle bu konuda konuşabileceğimi düşündü.”

“Sen mi? Kötü şansın baş meleği olduğumu sanıyorsun.”

“Tatlı bir baş meleksin.”

****edbella****

Oh, çocuk. “Yanlış seçim. İstemiyorum-” durdu çünkü ondan hoşlanmadığı yalanını söyleyemeyecekti. Söyledi. Onu beğenmek istememesine rağmen. Bu yüzden yarım yalana dayadı kendini. “Senden hazzedip etmediğimden bile emin değilim.”

Yalan söylediğini anlamış gibi kıkırdadı. “Ben de Darby’ye aynısını söyledim.” Dudak kenarlarında etkileyici bir gülümse belirdi ve topuklarının üzerine bastı. “Ama fikrini değiştirebileceğimi düşündü.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.” Kanepeye doğru ilerledi ve deri ceketinin cebinden bir şey çıkardı. “Bu yüzden sana barış teklifi getirdim.” Pembe fiyonkla sarılmış ince bir cilt kitap uzattı. *Hokey Sohbetleri: Jargon, başka hiçbir yerde öğrenemeyecekleriniz.*

Jane kalakalmıştı, kitabı aldı. “Bunu sen mi yaptın?”

“Evet, kitapçada çalışan bir kız var, ona paketlettim.”

Ona bir hediye vermişti. Bir barış teklifi. İşine yarayacak bir şey. Onun türündeki erkeklerin kadınlara verdiği çiçek, çikolata ya da ucuz iç çamaşırı gibi tipik hediyelerden değildi. Kafa yormuştu. Dikkatini vermişti. Jane’e.

“Siyah kurdeleleri yoktu, o yüzden pembe kullandı.”

Jane’in kalbi göğsüne sığmıyordu ve başının derde girdiğini biliyordu. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Kafasını kaldırıp gülümsemesini geçip mavi gözlerine baktı.

Kocaman kötü bir bela. Beyaz gömleğine ve pantolona sarılmış bir bela. Barbie görünümlü kadınlarla çıkan, çünkü o kadınlara rahatça ulaşabilen bir bela.

Bölüm 7

Deke:

Düşmanı Alt Eden Manevra

Luc, Jane’in gözlerine baktı, hediyesinin işe yaradığını anladı. Onu yumuşatmış ve istediğini almıştı. Ama Jane’i tamamen ele geçirmeden önce Jane kitabı cennetten düşen bir buz hokeyi topu gibi Luc’un eline bıraktı, bakışları şüpheliydi.

****edbella****

Bir adım geri attı ve şüphe, kaşlarını tek çizgi haline getirdi.

“Bunu getirmeni sana Darby mi söyledi?” diye sordu.

Kahretsin. “Hayır.” Darby ona çiçek almasını önermişti, ama kitap Luc’un fikriydi.

“Benim fikrimdi, ama herkes geri gelmeni ve maçları yazmanı istiyor.”

“Herkesin geri gelmemi istemesine inanmak bana zor geliyor. Özellikle de koçların.”

Haklıydı. Geri dönmesini herkes istemiyordu, özellikle de yönetim. San Jose’deki yenilgiden sonra, takım suçlayacak birini arıyordu. Hava durumu ya da yıldızların konumu gibi bir şey. Zavallı performanslarından başka herhangi bir şey. O şey Jane olmuştu. Soyunma odasında arkasından konuşmuşlar ve onu suçlamışlardı ama hiçbiri Jane’in kovulacağını düşünmemişti. Özellikle de Luc. Jane, Luc’a bu işe ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra, kendi söyledikleri yüzünden Jane’in zor durumda kaldığını düşünmüştü. Dairesinin küçüklüğüne bakılırsa, paraya ihtiyacı olmalıydı. Temiz ve beklediği kadar siyah değildi, ama bu dairenin tümü Luc’un kendi salonuna sığabilirdi. Buraya geldiği için mutluydu.

“Yönetime, senin bizim iyi şans meleğimiz olduğunu söyledim,” dedi, bu doğruduydu. Luc’a, ‘koca sağır Dodo’ dedikten sonra, hayatının en iyi maçını çıkarmıştı. Ve Bressler, Jane’in elini sıktıktan sonra bu sezonun ilk hat trick’ini yapmıştı.

Jane’in dudaklarına öfke yayıldı. “Sen buna gerçekten inanıyor musun?”

Luc, iyi şans kaynağını hiç sorgulamamıştı. “Tabii ki, ama burada olmamın daha büyük sebebi şu, işe ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum ve bu fırsatı kullanmanı istiyorum.”

Jane çıplak ayaklarına baktı; Luc da onun ıslak saçlarına. Saç uçlarını parmaklarının arasında kıvrıyor ve omuzlarına bukleler düşüyordu. Luc bu saçların kendi parmakları arasında kıvrıldığını düşündü. Bu kadar yakın dururken, Jane’in ne kadar kısa olduğunu hatırladı. Omuzları ne kadar küçüktü, Washington University tişörtüyle ne kadar da küçük görünüyordu. Tişörtünü dürten göğüs uçlarını ilk kez fark etmiyordu, şu an tahrik mi olmuştu merak ediyordu. Damarlarına sıcaklık yayıldı ve nefesine oturdu. Sertleştiğini hissetti ve vücudunun Jane Alcott’a verdiği bu tepkiye şaşıtı. Kısa boylu küçük göğüslü ve çok zekiydi. Tüm bunlara rağmen, kendini şunu derken duydu, “Belki her şeye yeniden başlarız. Kahvene işlemeyi teklif ederek yaptığımız ilk tanışmayı unutalım.”

Tekrar kafasını kaldırdı. Cildi pürüzsüz ve yumuşaktı, dudakları dolgun ve pembe. Yanaklarının göründükleri kadar yumuşak olup olmadığını merak etti ve gözlerini dudaklarına indirdi. Hayır, o bu tarz kadınlardan değildi, ama yine de onu kışkırtan bir şeyler vardı. Belki de zekâsı ve cesaretiydi. Belki de dikleşmiş göğüs uçlarından ve lülelerine aniden duyduğu ilgiden başka bir şey değildi.

“Aslında o bizim ilk tanışmamız değildi,” dedi Jane.

Gözlerini Jane’inkilerle birleştirdi Luc. *Kahretsin.* Hayatında hiç hatırlamadığı bir sürü zaman vardı. Ne yaptığını başkalarından duyduğu ya da yazılanlardan okuduğu zamanlar. O zamanlar Seattle’da yaşamıyordu, ama buraya Detroit ile seyahat etmişti. Cevaplamaktan korkmuştu ve sormak zorundaydı. “Ne zaman tanışmıştık?”

“Geçen yaz bir basın partisinde.”

****edbella****

İçine rahatlama yayılmıştı neredeyse kahkaha atacaktı. Geçen yaz Jane ile yatmış olsa bunu hatırlardı. Çünkü hafızasının belirsiz olduğu zamanlar ondan bir önceki yaza denk geliyordu. “Four Seasons’taki basın partisi mi?”

“Hayır, Key Arena’da.”

Kafasını geri atıp Jane’e baktı. “O gece birçok insan vardı ama seni hatırlayamama şaşırdım,” dedi aslında şaşırmamasına rağmen. Jane, ilk tanışmadan sonra hatırlayacak kadınlardan değildi. Ve evet, hakkında söylenenler umrunda bile değildi. O hayatını istediği gibi yaşıyor, olaylara istediği gibi bakıyordu. Buna alışmıştı artık. “Aslında belki de o kadar da şaşırtıcı değil, ne de olsa muhtemelen o gün de siyah giymişsiniz,” diye takıldı.

“Senin ne giydiğini çok iyi hatırlıyorum,” dedi Jane mutfağa doğru geçerken.

“Koyu renk bir takım, kırmızı kravat, altın saat ve sarışın bir kadın.”

Bakışları Jane’in sırtından kalçalarına indi. Jane ile ilgili her şey ufaktı ama güzeldi. “Kıskanmış mıydın?”

Jane omzunun üzerinden baktı. “Saatini mi?”

“Tabii onu da.”

Cevap vermek yerine, mutfağa girdi ve sordu, “Kahve ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Kafein kullanmıyorum.” Jane’i takip etti ama dar mutfak kapısında durdu. “İşini geri alacak mısın?”

Luc’un verdiği kitabı tezgahın üzerine koydu ve uzun Starbucks kupasına kahvesini döktü. “Alabilirim.” Buzdolabını açtı ve süt şişesini çıkardı. Kapı, kürdandan balığa kadar alması gereken her şeyin yazıldığı yapışkan notlarla doluydu. “Dönmem ne kadar değerli?” diye sordu süt şişesini geri koyduğu kapağı kapatırken.

“Benim için mi, takım için mi?”

Kupasını dudaklarına doğru kaldırdı ve Luc’a baktı. “Senin için.”

Şartların lehine dönmesinin avantajını kullanacaktı. Ne kadar değer ediyorsa hepsini kullanacaktı. Şartlar Luc’un lehine olsaydı, aynısını kendisinin yapmayacağını söyleyemezdi. “Sana bir barış teklifi yaptım.”

“Biliyorum, nezaketine teşekkür ederim.”

Jane iyiydi. Belki de Howie’yi kovup, bir sonraki kontratın pazarlığını yapmak için Jane’i işe almalıydı. “Ne istiyorsun?”

“Röportaj.”

Kollarını göğsünde bağladı. “Benimle mi?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Araştırmanı yaptıktan ve sorularımı hazırladıktan sonra.”

****edbella****

“Röportajlardan nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum ama ben canını sıkmayacağım.”

Topuklarının üzerinde yükseldi ve Jane’in tişörtünün önüne baktı. “Ne kadar sıkmayacaksın?”

“Kişisel sorular sormayacağım.”

Hâlâ üşüyordu ve üzerine kalın bir şey giymeliydi. “*Kişisel*’i tanımla.”

“Merak etme, kadınların hakkında soru sormam.”

Bakışlarını, boynuna, oradan dudaklarına ve sonra gözlerine dikti. “Benim hakkımda muhtemelen okumuş olduğun bazı şeyler doğru değil,” dedi ve neden kendini ona karşı savunduğuna anlam veremedi. Jane kahve kupasına gömüldü, “Bazı şeyler?”

Luc ellerini iki yanına bıraktı ve omuz silkti. “Yazılanların en az yüzde ellisinin yalan olduğunu söyleyebilirim.”

Kahvesini içerken dudağının bir kenarı kıvrıldı. “Hangi yüzde ellisi doğru?”

Jane o kadar tatlı bakıyor ve gülümsüyordu ki, Luc neredeyse tahrik olmuştu. “Bunlar aramızda mı kalacak?”

“Tabii ki.”

Olabildiği kadar. “Bunlar seni ilgilendirmiyor. Geçmişimdeki ya da rehabilitasyon sürecimdeki kadınlarla ilgili konuşmam.” Jane kupasını indirdi. “Sana kötü günlerin ya da seks hayatıyla ilgili bir şey sormayacağım. Bunlar hakkında yeterince yazıldı, artık sıkıcı olur bunlar.”

Sıkıcı mı? Seks hayatı sıkıcı değildi. Son zamanlarda çok hareketli değildi ama sayı az olsa da sıkıcı değildi. Peki... belki biraz sıkıcıydı. Ya da, hayır, sıkıcı kelimesi yanlış. Çok güçlüydü. Son zamanlarda seks hayatında bir şeyler eksikti sadece. Seksin kendisi dışında tabii ki. Bu eksikliğin ne olduğunu bilmiyordu ama Marie ile olan sorunu çözülünce bunu bulmak için daha çok vakti olacaktı.

“Ve bununla birlikte,” diye ekledi, “kafamda kurduğum seni yok edecek hiçbir şey söylemeni istemiyorum.”

“Kafandaki ben?” omuzunu kapı aralığına dayadı. “Her gece üçlü seks yaptığım gibi şeyler mi?”

“Yapmıyor musun?”

“Hayır.” Orada durmuş seks hayatının sıkıcı olduğunu söyleyen Jane’e baktı ve onu biraz şaşırtmaya karar verdi. Muhtemelen şimdiye kadar magazinlerden okumuş olduğu bir şeyi kullanarak. “Bir kez denedim, ama kızlar benden ziyade birbirleriyle ilgileniyorlardı. Özgüvenime iyi gelmedi.”

Jane gülmeye başladı ve Luc en son ne zaman bir kadının dairesinde onu yatağa götürmenin yollarını aramadan, kahkahalar atıp sohbet ettiğini düşündü. Böylesi çok güzeldi.

****edbella****

Luc'un ziyaretinden sonraki akşam Jane, Chinooks-Vancouver maçını izlemek için basın bölümünde Darby'nin yanında oturuyordu. Dört ekranlı sekizgen bir skor tahtası, piramit şekilli çatının ortasında asılıydı.

Işıklar kapandı ve buz sahasının ortasındaki yeşil Chinooks logosu görüldü, maç öncesi lazer şovu başlıyordu. Maçın başlamasına yarım saat vardı ama Jane elindeki kâğıt kalemi, çantasındaki kayıt cihazıyla şimdiden hazır bekliyordu. Geri gelmişti ve artık daha heyecanlıydı. Darby dışında, yönetimden kimse gelmemişti henüz ve ona nasıl davranacaklarını merak ediyordu.

Darby'ye baktı. "İşimi geri almamı sağladığın için teşekkür ederim." Sahayı incelerken ellerini dizlerine dayamıştı Darby. Bu akşam her zamankinden daha az saç jölesi kullanmıştı, ama mavi takım elbisesinin cebinde cep boy jöle kutusu hazır bekliyordu.

"Sadece ben değil. Soyunma odasına gelip oyunculara iyi şans dilemen hepsini kötü hissettirdi. Buna sebep olan kimse, işe geri dönmeni sağlamalı diye düşündüler."

"Artık iyi şans getirdiğimi düşündükleri için beni geri istediler."

"O da var tabi," dedi gülümseyerek. "Haftaya cumartesi ne yapıyorsun?"

"Yola çıkmış olmayacak mıyız?"

"Hayır, sonraki gün gideceğiz."

"O zaman işim yok." Omuz silkti. "Neden?"

"Hugh Miner, Space Needle'daki akşam yemeğinde jübile formasını giyecek."

İsim tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çözemedi.

"Hugh Miner kimdi?"

"96'dan geçen seneye kadar Chinooks'un forvetiydi. Sen de gelmek ister misin diye soracaktım."

"Seninle mi? Çıkmak mı?" Ona deli olup olmadığını sorar gibiydi.

Renksiz yanakları kızardı ve Jane'in yanlış anladığını fark etti. "Çıkmak zorunda değiliz," dedi.

"Hey, düşündüğün gibi söylemedim." Darby'nin omzuna vurdu. "Chinooks yapısı içinden kimseyle çıkamam biliyorsun. Daha fazla dedikodu ve spekülasyona yol açar bu sadece."

"Evet, biliyorum."

Şimdi gerçekten kendini kötü hissediyordu Jane. Muhtemelen onunla birlikte gidecek bir kız arkadaşı yoktu ve Jane onun yarasını acıtmıştı. "Sanırım hazırlanmalıyım."

"Evet, siyah kravat." Sonunda Jane'e baktı. "Seni arabamla alırdım böylece oraya kadar direksiyon sallamana gerek kalmazdı."

Nasıl hayır diyebilirdi ki artık? "Saat kaçta?"

****edbella****

“Yedi.” Darby’nin kemerine asılı cep telefonu çalmaya başlandı ve dikkatini gelen aramaya verdi. “Evet,” dedi. “Tam burada.” Jane’e baktı. “Şimdi mi? Tamam.” Kapadı ve telefonu kemerine geri yerleştirdi. “Koç Nystrom seni soyunma odasında bekliyor.”

“Beni mi? Neden?”

“Bir şey söylemedi.”

Jane defterini çantasına koydu ve basın bölümünden çıktı. Asansörle zemin kata indi ve soyunma odasına giden koridora girdi, tüm yol boyunca işini tekrar kaybetmiş olabileceğini düşündü; eğer kovulmuşsa bu sefer onları vurabileceğinden korktu.

Odaya girdiğinde, Chinooks oyuncularının hepsi giyinmiş, savaşa hazırdılar. Hepsi oturmuş koçlarının konuşmasını dinliyordu ve koç Larry Nystrom, Vancouver’ın ikinci hattının zayıflığından, nasıl sayı kazanabileceklerinden bahsederken Jane kapı ağzında durdu. Odanın ilerisine, Luc’a baktı. Geniş forvet koruyucularını, önünde mavi yeşil Chinooks yazısı olan beyaz formasını giymişti. Eldivenleri ve kaskı hemen yanında patenlerinin önünde duruyorlardı. Birkaç kalp atışı süresince Jane’e baktı, sonra mavi bakışları gri kazağına, siyah eteğine ve taytına, en son siyah ayakkabılarına indi. Luc’un ilgisi cinsellikten öte meraktı. Ama Luc’un bakışları Jane’in içine işledi ve kalbini ağırlaştırdı.

“Jane,” diye seslendi Larry Nystrom. Dikkatini Luc’dan koça çevirdi. Onu kendisine doğru çağırdı ve yan yana durdular. “Şimdi konuş ve oyunculara geçen sefer söylediklerini tekrar et.”

Yutkundu. “Ne söylediğimi hatırlamıyorum koç.”

“Bizimle ilgili, pantolonlarımızı sıkı tutmamız gibi bir şey,” dedi Fish. “Bizimle seyahat etmenin tecrübesi...”

O kadar ciddiydiler ki Jane neredeyse gülecekti. Şimdiye dek bu kadar doğaüstü inançları olduğuna tam olarak inanmamıştı. “Peki,” dedi ve tekrar etmeye başladı, “pantolonlarınızı sıkı tutun beyler, söyleyeceklerim var sadece bir dakikanızı alacağım. Sizinle birlikte seyahat etmeyeceğim artık, ama bilmenizi isterim ki sizinle seyahat etmek unutamayacağım bir tecrübe oldu.” Hepsi gülümsedi ve Peter Peluso hariç hepsi kafa salladı.

“Hep bir ağızdan konuşmamakla ilgili bir şey söylemiştin diye hatırlıyorum.”

“Evet, Sharky,” dedi Rob Sutter. “Ben de hatırlıyorum.”

“Ve bu sene kupayı kazanmamızı umduğunu söylemiştin,” diye ekledi Jack Lych.

“Evet, bu önemli.”

Ne önemi vardı? Şşşş!. “En baştan başlamamı ister misiniz?”

Hepsi kafa salladı ve Jane gözlerini devirdi. “Pantolonlarınızı sıkı tutun beyler. Söyleyeceklerim var ve sadece bir dakikanızı alacağım, hep bir ağızdan tepki vermenizi istemiyorum.” Ya da buna benzer bir şeylerdi söyledikleri. “Artık sizinle seyahat etmeyeceğim ve bilmenizi isterim ki sizinle yolculuk etmek hiç unutamayacağım bir tecrübeydi. Umarım bu sene Stanley Kupası sizin olur.”

Hepsi memnun görünüyordu ve Jane çıldırmadan buradan çıkmaya karar verdi. “Şimdi gelip elimi sıkmalısın,” dedi kaptan Mark Bressler.

****edbella****

“Oh, evet.” Ona doğru yürüdü ve elini sıktı. “İyi şanslar Mark.”

“Hayır, Vurucu demiştin.”

Bunlar saçmalıktı. “İyi şanslar Vurucu.”

Gülümsedi. “Teşekkürler, Jane.”

“Rica ederim.” Dışarıdan gelen seslere bakılırsa oyun öncesi eğlenceler başlamıştı; tekrar kapıya doğru ilerledi.

“Henüz bitmedi Jane.”

Döndü ve Luc’a baktı. Ayağa kalktı ve onu parmağıyla çağırdı. “Gel.”

Asla. Diğer oyuncuların arasında ona sağır Dodo diyemezdi.

“Hadi.”

Diğer oyuncuların yüzlerine baktı. Eğer Luc kötü oynarsa Jane’i suçlayacaklardı. Ortasında Chinooks logosu olan halıda ayakları geri geri gidiyordu. “Ne oldu?” diye sordu Luc’un yanına gelince. Patenlerinin üzerinde olduğundan daha uzun görünüyordu.

“Bana geçen gün söylediklerini tekrar etmelisin. İyi şans için.”

Bunu tahmin etmişti ama başından savacaktı. “Çok iyisin, şansa ihtiyacın yok.”

Jane’in kolunu tuttu ve nazikçe kendine doğru çekti. “Hadi ama, şimdi.”

Luc’un kaslarının ısısı Jane’in kazağından içeri akıyordu.

“Bunu yaptırma bana Luc,” ancak onun duyabileceği kadar yüksekti sesi. Yüzünü ateş bastığını hissedebiliyordu. “Bu utanç verici.”

“Kulağıma fısılda.”

Jane’e doğru eğilince aralarındaki ince boşluğu Luc’un kıyafetindeki deri pedler doldurdu. Şampuanının kokusu ve traş losyonu, deri koruyucu pedlerin kokusuyla birlikte burnuna doldu. “Seni sağır Dodo.”

“Hayır böyle değil.” Kafasını salladı ve yanakları birkaç saniye Jane’in yanaklarına değdi. “Koca demeyi unuttun.”

Oh, Tanrım. Bu iş hallolmadan önce ya utançtan ölecek ya da şehvetten bayılacaktı. İkisini de yapmak istemiyordu. Özellikle de sonuncusunu, ama Luc’un testosteron seviyesinin öyle güçlü bir etkisi vardı ki, Jane’i isteği dışında kendini çekiyordu. Bu yüzden gözlerini kapadı ve dizlerini sıktı, kendini bırakmayacaktı. “Seni koca sağır Dodo.”

“Teşekkürler tatlım. Memnun oldum.”

Tatlım. Gözlerini açtı. Dudakları Jane’inkilerden birkaç santim uzaktaydı. Gülümsedi. “Bunu her maçtan önce yapmak zorunda mıyım?” diyebildi sesi istemediği kadar nefes nefese çıkmıştı.

Luc, sesindeki durumu fark etmiş görünmüyordu. Gözlerinin kenarlarında ince çizgiler göründü. “Korkarım evet.”

****edbella****

Sonunda Jane tekrar nefes alabileceğini hissetti. “İtiraz etmek istiyorum.”

Büyük ve sıcak elini önce koluna oradan omzuna doğru götürdü. Yanağına ufak bir tokat attı, sonra elini kenara, yanına bıraktı. “Daha büyük bir harcama bütçesi de iste. Yola tekrar çıktığımızda, dartta kaybettiğim elliliği geri alacağım.”

Jane kafasını iki yana salladı ve gitmek için arkasını döndü. Omzunun üzerinden “Bu olmayacak Luc,” dedi.

Medya alanına geri döndü ve Darby’nin yanına oturdu. Chinooks’un Vancouver maçını yayınlamak için King-5 ve ESPN de oradaydı. Luc Martineau’nun kendi bölgesindeki başarısı takıma maçı kazandırdı.

Görünen oydu ki, havadaki diski yakalayışıyla öncü golcünün kim olduğunu herkese hatırlatmak istiyordu.

Maç sonrası soyunma odasında oyuncular Jane’in sorularına cevap vermediler. Pantolonlarını sıkı tutmamış olsalar da çıplaklıkları eskisi kadar göze batmıyordu.

* * *

O gece, Jane yazısını gazeteğe gönderir göndermez Caroline’i aradı, arkadaşının gününü, haftasını hatta senesini üç basit kelimeyle şenlendirdi. “Makyaja ihtiyacım var,” dedi Caroline telefonu açar açmaz.

“Kimsiniz?”

“Çok komik. Haftaya gitmem gereken bir organizasyon var ve iyi görünmeliyim.”

“Tanrım yakında alacağım hediye için sana şükürler olsun,” diye fısıldadı Caroline. “bunun için senelerdir bekledim. İlk yapmamız gereken Vonda’dan randevu almak.”

“Vonda kim?”

“Seni tamamen boyayacak ve vahşi saçlarını düzeltecek kadın.”

Jane elindeki telefona baktı. “Boyamak mı?”

“Ve saçın.”

“Son kez saçıma müdahale etmene izin verdiğimde, Buckwheat gibi görünmüştüm.”

“O zaman onuncu sınıftaydık ve bir aynısını bir daha yapmayacağım. Saçtan sonra benim çalıştığım yerdeki MAC stüdyosundaki Sara ile seni buluşturacağım. Bu kadın gerçek bir sanatçı.”

“Ben sadece biraz rimel ve dudak parlatıcısı düşünmüştüm. Hoş, siyah bir kokteyl elbisesi ve ucuz topuklu ayakkabılar.”

“Günümüzde harika Ferragamo’lar bulunabiliyor.”

Caroline, Jane ne istediğinden bahsetmemiş gibi konuşuyordu. “Kırmızı olacak. Ufak bir BetseyJohnson ile harika görünecekler.”

****edbella****

Bölüm 8

Vurucu:

Bir el atış

Luc, bileklerindeki manşetleri çevirdi ve damarlı akik düğmeleri taktı. O sabahki antrenmanda, Jane'in bu akşamki yemeğe Darby ile katılacağını duymuştu. Ne giyeceğini merak ediyordu -şüphesiz siyah bir şey olacaktı. Ellerini kaldırdı ve beyaz gömleğinin son düğmesini de ilikledi. Vancouver maçından beri Jane ile konuşmamıştı.

İkinci forvet son iki maç iyi oynamıştı ve Luc'a ihtiyacı olan molayı alma şansını vermişti ama Jane ile konuşma şansını o molalar da dahil olmak üzere elde edememişti. Bu konuşma isteği bir şeyler söylemek istediğinden değildi. Ama onunla konuşmaktan hoşlanmıştı, tepkilerini görmek için onu provoke etmeyi seviyordu. Gülecek mi, yüzü mü düşecek yoksa dudakları mı gerilecek... Yoksa yanakları mı kızaracak?

Pantolon askısını pantolonunun kemerine tutturdu ve Jane ile Darby'nin çıkıp çıkmadıklarını merak etti. Birlikte olmadıklarını düşündü. En azından öyle olduklarını düşünmeyi sevmedi. Jane azimliydı, akıllıydı, boş konuşan biri onun için uygun değildi. Darby'nin, Luc'un Chinooks'a transferini onaylamadığı bir sır değildi ve iki adam mecbur oldukları için birbirlerine tahammül gösteriyorlardı. Luc'un bildiği kadarıyla, Darby Hogue çok aktif değildi oysa Jane cesaretliydi. Jane'in bu yönünü beğendiğini düşündü. Zorluklardan kaçmıyordu. Onlarla yüzleşiyordu. Her zerresiyle.

Luc siyah kravatını aldı ve dolabının aynalı kapısına doğru ilerledi. Yakasına geçirdi ve bir ucunu diğerinin altından geçirdi. İki tarafın uzunluklarından memnun olmayınca çıkarıp baştan başladı. Boynundan kusursuz şekilde sarkana kadar üç kez bağladı. Normalde partilere katılmaya özen göstermezdi -özellikle de eski golcülere düzenlenen onur yemeklerine- ama bu akşam hiçbir şey sıradan değildi. Bu akşam kız kardeşi burnu piercingli olan bir herifle lisenin dans gecesine gidecekti.

Luc, yatak kenarındaki komidinden saatini aldı ve Marie'nin odasına doğru ilerlerken bileğine taktı. Bu akşam çıkacağı çocuk gelip onu almadan önce evi terk etmeye niyeti yoktu. Genç çocukların aklında neler olduğunu iyi bilirdi, o yüzden Zack denen çocuğun Marie'yi eve getirdiğinde onları bekliyor olacağını bilmesini istiyordu. Bu yüzden Zack'in elini biraz sıkacak, ona *kardeşimle oynaşma* bakışı atacak ve içine biraz korku salacaktı. Luc harika bir ağabey olmayabilirdi -aslında, harikaya yakın bile sayılmazdı- ama onunla birlikte olduğu sürece Marie'yi koruyacaktı.

Danstan sonra kaçta döneceğiyle ilgili Marie'yle konuşmaktan vazgeçti Luc. Elbise ve ayakkabılarını giyerken o kadar hevesliydi ki, bu konuda konuşmak için doğru zaman olmadığına karar verdi. Marie'nin kapısını çaldı ve içeriden bir mırıldanma duyunca kapıyı açtı. Onu kare yakalı siyah kadife bir elbise, üzerinde pembe güllerin olduğu tüylü

****edbella****

eldivenlerle görmeyi bekliyordu. Elbisesini önceki gün göstermişti ve onun yaşındaki bir kız için uygun olduğuna karar vermişti. Giyinmek yerine, yatağın üzerinde pijamalarıyla yatıyordu. Saçını atkuyruğu yapmış ağlıyordu.

“Neden hazırlanmıyorsun, arkadaşın birkaç dakika sonra burada olur.”

“Hayır, olmayacak. Dün gece aradı ve iptal etti.”

“Hasta mıymış?”

“Ailesiyle önceden yaptığı bir planı unuttuğunu ve beni alamayacağını söyledi. Ama bu bir yalan. Başka bir kız arkadaşı var ve onunla dışarı çıkıyor.”

Luc’un gözlerinde beyaz ve öfkeli bir ışık belirdi.

Boyun kaslarını geren ve ellerini yumruk haline getiren bir his... Kimse kardeşini ekemez ve ağlatamazdı.”Bunu yapamaz.” Luc odanın içine doğru ilerledi ve Marie’ye baktı. “Nerede yaşıyor? Gidip onunla konuşacağım. Gelip seni alacak.”

“Hayır!” dedi Marie, yatağının kenarında oturmuş, şişmiş gözleriyle Luc’a bakıyordu.

“Bu çok utanç verici!”

“Tamam, seni gelip almasını söylemeyeceğim.” Haklıydı.

Zorlamak Marie’yi utandıracaktı. “Oraya gidip onun kıcını tekmeleyeceğim.”

Koyu renk kaşları neredeyse alnına değecekti. “O bir ezik,” dedi Marie

“Doğru bir nokta. Ben gidip babasının da kıcını tekmeleyeceğim. Bir kızı eken adamı yetiştiren herkes prensipte kıcına tekme yemeyi hak eder.” Luc ciddiydi, ama niyeyse Marie gülümsedi.

“Bay Anderson’un kıcını benim için tekmeler miydin?”

“Yani arkasını demek istedim. Kıcını değil. Tabii ki yapardım.” Kardeşinin yanına oturdu Luc. “Ve eğer işi beceremezsem, ona öğle yemeğini elleriyle yedirecek birkaç hokeyci tanıyorum.”

“Bu doğru.”

Marie’nin elini tuttu ve kısa parmaklarını inceledi.

“Neden bana onun aradığını ve geceyi iptal ettiğini söylemedin?”

Marie uzaklara baktı. “Bunu önemseyeceğini düşünmedim.”

Diğer eliyle Marie’nin yüzünü kendine doğru çevirdi.

Marie omuz silkti. “Dans etmemi umursayacağını düşünmedim.”

“Evet haklı olabilirsin. Dans etmeyi önemsemiyorum. Ben okuldayken dansa asla gitmezdim çünkü...” Durdu ve Marie’nin koluna vurdu. “Ben dans edemem. Ama seni önemsiyorum.”

Luc’a inanmıyordu, dudağının kenarı aşağı doğru kıvrıldı.

****edbella****

“Sen benim kardeşimsin,” dedi Luc tekrar, başka anlatacak bir şey yokmuş gibi. “Sana her zaman seni koruyacağımı söyledim.”

“Biliyorum.” Kucağına baktı. “Ama korumak ve endişelenmek aynı şeyler değil.”

“Benim için aynı şey Marie. Ben umursamadığım insanları korumam.

Marie elini çekti ve durdu. Odanın şifonyer olan köşesine gitti ve bileklikler, süslü başlıklarla dolu çekmeceyi açtı, en üstte dört tane kurumuş gül vardı.

Luc bu beyaz güllerin annesinin cenazesinden geldiğini biliyordu. Onları neden aldığını ve sakladığını anlamıyordu.

“Beni göndermek istediğini biliyorum,” dedi Marie Luc’a arkası dönükken.

Ah, çocuk. Bunu nasıl anladığını bilmiyordu ama önemli olan bu değildi. “Benim yerime kendi yaşındaki kadınlarla birlikte yaşasan daha mutlu bir hayatın olacağını düşünüyorum.”

“Yalan söyleme Luc, benden kurtulmak istiyorsun.”

İstiyor muydu? Ondan kurtulmak, eski hayatına geri dönmek mi istiyordu? Belki kendine itiraf edebileceğinden biraz daha fazla istiyordu. Ayağa kalkıp kardeşine doğru yürürken, suçluluk duygusu ensesinin arkasına yerleşti. “Sana yalan söylemeyeceğim.” Ellerini Marie’nin omzuna koydu ve onu kendine doğru çevirdi.

“Gerçek şu ki, seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Genç kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama mutsuz olduğunu biliyorum. Seni daha iyi etmek istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Mutsuzum çünkü annem öldü,” dedi Marie kısık sesle. “Ve başka hiçbir şey ya da hiç kimse beni daha iyi edemez.”

“Biliyorum.”

“Ve beni kimse istemiyor.”

“Hey.” Omuzlarını sıktı. “Seni istiyorum ve Jenny halanın da seni istediğini biliyorsun. “Aslında, Jenny, Marie’nin sadece yazları gelmesini istiyordu ama Marie’nin bundan haberi yoktu. “Aile mahkemesinden gözetim kararı çıkartmakla tehdit etti beni. Sanırım siz ikinizin aynı tarz sabahlık giydiğini öngörüyor.”

Marie’nin burnu kaşındı. “Bundan nasıl haberim olmadı?”

“Senin kafanı yoran başka bir sürü şey vardı,” dedi Luc.

“Jenny haladan çok daha fazla para kazanıyorum; bu yüzden davadan geri çekildi.”

Marie öfkelenildi. “Jenny emekli, evinde yaşıyor.”

“Evet ama iyi tarafından bak. Sana her gece özel erikli pudinginden yapacaktı.”

“İğrenç!”

Luc gülümsedi ve saatine bakmak için gömlek manşetini kaldırdı. Parti başlamak üzereydi.

****edbella****

“Gitmem lazım,” dedi ama onu yalnız bırakmaya hazır değildi. “Neden yeni elbiseni giyip benimle gelmiyorsun?”

“Nereye?”

“Space Needle’deki partiye.”

“Yaşlı insanlarla mı?”

“O kadar yaşlı değiller. Eğlenceli olacak.”

“Hemen çıkman gerekmiyor mu?”

“Seni beklerim.”

Omuz silkti. “Ah, bilmiyorum.”

“Hadi. Basın orada olacak, belki gazeteye çıkacaksın, böylece Zack kıcını yalamış olur.”

Güldü. “Arkasını demek istedin.”

“Haklısın. Arkasını.” Marie’yi giysi dolabına doğru itti. Arkasını döndü ve kapıyı kapattı. Ceketini aldı ve beklemek için salona geçti. Dört düğmeli ceketini üzerine geçirdi ve Marie’nin hızlı olmasını diledi, ama tanıdığı tüm kadınlar gibi hazırlanması uzun sürecekti.

Geniş pencereleri önünde durdu ve şehri izledi. Yağmur durmuştu ama damlalar pencerelerde asılı kalmıştı ve Seattle’ın parlak gecesini, yüksek binaları ve ilerideki Elliot körfezinin görüntüsünü lekeliyordu. Bu daireyi sadece manzarası için almıştı, mutfığa, yatak odasına, dairenin arkasına bile gitse, Space Needle ve kuzey Seattle’ın muhteşem manzarasına karşı hep balkonda yaşıyor gibiydi.

Sayısız pencereye sahip olmak harikaydı ama Luc kabul etmeliydi ki, burası gerçek ev hissi yaşatmıyordu ona. Belki modern mimarisinden ya da belki daha önce hiç şehir tepesinde yaşamadığından, burası bir otel gibi geliyordu ona. Pencereleri açar ya da balkona çıkarsa, araba gürültüsü on dokuzuncu kata hücum ediyor ve ona oteli andırıyordu. Seattle’ı ve içindekileri sevmeye başlamışken bile, aniden, belirsiz bir eve dönme isteği duyuyordu.

Marie sonunda odasından çıktığında, taşlı bir kolye ve onunla uyumlu buklelerini geriye iten bir saç bandı takmıştı. Saçı güzeldi ama giysisi iki beden küçük gelmiş gibiydi. Siyah kadife göğüslerini çok sıkmış ve elbisenin dar kolları Marie’nin kollarını boğum boğum göstermişti. Marie genelde geniş tişört ve kazaklar giymesine rağmen, Luc, onun bu kadar kilolu olduğunu bilmiyordu. Bu elbise onu tıknaz göstermişti.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu etrafında dönerken.

“Güzel görünüyorsun.”

Omuzlarından yukarısı güzeldi. Gri göz farı ilginçti, Luc’un lisede kullandığı jöle gibi pırıltılıydı.

“Bu elbise kaç beden?” diye sordu Luc ve Marie’nin bakışından yaptığı hatayı anladı.

Bir kadına bedeninin sorulmaması gerektiğini her şeyden iyi bilirdi.

Ama Marie kadın değildi. O bir genç kızdı ve onun kardeşiydi.

****edbella****

“Neden?”

Yün paltosunu giymesine yardımcı oldu. “Çünkü genelde geniş tişört ve pantolonlar giyiyorsun, kaç beden kullandığını bilmiyorum,” diye uydurdu.

“Oh, sıfır bedenim. Sıfır bedene sığabileceğime inanır mısın?”

“Hayır. Sıfır, bir beden bile değil. Ve eğer sıfır bedensen, kilo almalısın, patates ve yağlı peynir yiyebilirsin. Bu ikisini kremayla karıştır.” Marie güldü, ama Luc şaka yapmıyordu.

Spaca Needle’a yapacakları kısa yolculuk için evden çıktılar; Luc, Land Crusier’ın anahtarını çevirirken, bir saat geç kalmışlardı bile.

Gözlem kulesi bin adım yükseklikteydi. Ve üç yüz altmış beş derece panoramik şehir manzarasına sahipti, Luc ve Marie partinin açılış kısmına tam zamanında gelmişlerdi. Asansörden inip, gürültü duvarına çarptılar; yüzlerce insan sesi, değiştirilen temiz tabakların şangırtısı ve enstrümanlarını çalan üçlü orkestranın müziği duyuluyordu. Siyah takımlar ve parlak elbiseler loş ışıklı salonda birbirlerinin arasına karışmıştı. Luc buraya daha önce gelmişti. Mekân burası değildi, etkinlik bu değildi, ama NHL’de oynamak için şarkı söylemek üzere geldiği yüzlerce parti olmuştu.

Luc, Marie’nin kabanını çıkarırken, Sutter, Fish ve Grizzel’i gördü; Marie’yi takım arkadaşlarıyla tanıştırdı. Marie’ye okuluyla ilgili sorular sordular, ne kadar çok ilgilenirlerse, Marie o kadar Luc’un arkasına saklanıyordu. Luc, Marie’nin utandığından ya da korktuğundan emin olamıyordu.

“Sharky’yi gördün mü?” diye sordu Fish.

“Jane’i mi? Hayır, görmedim. Neden?”

Birasını kaldırdı ve omuz silkti.

“Nerede o?”

Fish, kadehinin üzerindeki parmağını kaldırdı ve Luc’un arkasında kalan uzaktaki birçok kadını gösterdi. Koyu ve kısa bukleleri vardı. Koyu kırmızı askılı bir elbise gitmişti. Ve omuzlarının arkasından beyaz teninin parıltısını yakalayan altın rengi ince bir zincir iniyordu.

Elbise kalçalarına oturuyor ve bacaklarını sarıyordu. Ayaklarında parıltılı ve topuklu kırmızı ayakkabılar vardı. İki kadınla konuşuyordu. Biri Hugh Miner’in karısı, Mae’ydi. Onu son gördüğünde aylardan Eylül’dü ve dokuz aylık hamileydi.

Diğer kadın tanıdık görünüyordu, onu Playboy dergilerinde mi görmüştü acaba? Hiçbir kadın Jane gibi görünmüyordu.

“Siyahlı kadın kim?” diye sordu ortaya.

“Kowalsky’in eşi.”

Dikkatini takım arkadaşlarına geri çevirdi. O kadının şimdi neden tanıdık geldiğini anlamıştı. Koç Nymstrom’un ofis duvarındaki fotoğrafta görmüştü. “Kowalsky burada mı?” John Kowalsky, emekli olana kadar Chinooks’un kaptanlığını yapmıştı. Kowalsky sadece cüssesiyle ün yapmamıştı, onun vuruşu saatte yüz mil hızla ölçülmüştü. Yaşayan hiçbir forvet kendisine doğru gelen “duvarı” görmek istemezdi.

****edbella****

Luc, yönetim ofisi önünde Hugh ve John'u görene kadar salonu inceledi. Orada bir şeye gülüyorlardı ve Luc'un dikkati kırmızılı kadına döndü. Bakışlarını pürüzsüz sırtında, boynunda ve koyu buklelerinde gezdirdi. Fish yanılmıştı. Jane siyah ya da gri giyerdi ve saçları omuz hizasındaydı.

Luc, ceketinin üst düğmesine doğru uzanırken, Darby Hogue o kadına yaklaştı ve kulağına bir şey fısıldadı. Kadın döndü ve yüzü yandan görününce Luc donakaldı. Karamsarlığın baş meleği bu akşam siyah giymiyordu ve saçını kestirmişti. "Tanışmanı istediğim biri daha var," dedi Marie'ye. Davetliler arasından yollarını bulmaya çalışırken, güzellik kraliçesi seçilmiş eski bir arkadaş Bekah Brummet'in yanında durdular. Onunla geçen yaz tanışmıştı ve saatler içinde onunla ilgili üç şeyi keşfetmişti. Beyaz şarabı, paralı adamları severdi ve doğal sarışındı. Marie yanına geldiğinden beri Bekah'ı görmemişti.

Hızlıca Bekah ile Marie'yi tanıştırdı ve gözlerini Jane'e çevirdi. Darby'nin söylediği bir şeye güldü ve Luc bu salağın gülünecek bir şey söylemesini hayal edemiyordu.

"Seni ne zamandır göremiyorum," dedi Bekah ve dikkatini kendi üzerine çekti. Mini ipek elbisesi ve derin göğüs çizgisiyle her zamanki gibi harika görünüyordu. Luc'un hayatında birçok Bekah olmuştu.

Luc Martineau olduğu için onunla birlikte olmak isteyen güzel kadınlar... Bazıları arkadaşı olmuştu. Luc'a vererek mutlu olacakları şeyleri değerlendirirken Luc asla vicdan muhasebesi yapmazdı. Ama yanında kız kardeşi vardı, üzerinde kendisine yakışmayan bir elbise ile Luc'un arkasına saklanmaya çalışıyordu ve Luc onun, hayatının bu kısmını bilmesini istemiyordu.

"Sürekli şehir dışındayım." Elini Marie'nin sırtına yerleştirdi. "Seni görmek güzeldi," dedi ve arkalarından bakan Bekah'ı geride bıraktı. Bekah'la nasıl bir ilişkisi olduğunu öğrenmeden önce kardeşini uzaklaştırabilmişti. Marie'nin bir an bile olsa serbest seksin normal bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordu. Kendisini bundan çok daha değerli hissetmesini istiyordu. Ve evet, bu onu ikiyüzlü kılıyordu ama umrunda bile değildi.

"Jane," dedi yanına yaklaşınca. Jane omzunun üzerinden baktı ve yumuşak bir bukle gözlerinin üzerine düştü. Onu geri itti ve gülümsedi. Kısa saçını onu genç ve çok tatlı göstermişti. Ona gülümseyerek karşılık vermekten başka bir şey yapamadı. Yeni saç modeli, gözlerini ortaya çıkarmış ve yaptığı buğulu makyaj onu seksi göstermişti. Dudakları koyu kırmızıydı, Luc'un en sevdiğinden. Odanın ısı çok yükselmişti sanki; ceketinin düğmelerini açtı.

"Merhaba Luc." Sesi de buğuluydu.

"Martineau," dedi Darby.

"Hogue." Marie'nin sırtındaki eliyle yanında durması için onu zorluyordu. "Bu sevgilim, Marie," dedi ve Jane ona gözlerinin kenarından *"her an tutuklanabilirsin"* diyen bir bakış fırlattı. "Marie benim kardeşim."

"Ah, o zaman senin için düşündüklerimi geri alıyorum."

Jane elini uzattı ve Marie'ye gülümsedi. "Elbiseni beğendim. En sevdiğim renk siyahtır."

Luc lafın kendisine geldiğini anlamıştı.

****edbella****

“Mae Miner ve Georgeanne Kowalsky ile tanıştın mı?” diye sordu Jane ve çekilerek Marie ile Luc’un da aralarına sokulabilmesine yardımcı oldu.

Luc, dikkatini Hugh’un karısına çevirdi, kısa boylu bir sarışındı, kahverengi gözlü, hafif makyajlı. Doğal kadınlardan biriydi; Jane gibi. Tabii bu gece hariç. Bu gece Jane ruj sürmüştü. İki kadınla da tokalaştı. “Mae ile geçen eylül tanışmıştım.”

“Yaklaşık dokuz aylık hamileydim.” Küçük çantasını çıkardı ve bir fotoğraf gösterdi. “Bu Nathan.”

Georgeanne de fotoğraflara uzandı. “Bu Lexie, on yaşındayken, bu da küçük kardeşi Olivia.” Luc, çocuk fotoğraflarına bakmayı sevmezdi –gerçekten- ama neden anne babaların diğer kişilerin bu fotoğraflarla ilgileneceklerini sandıklarını anlamıyordu. “Tatlı çocuklar.” Onlara baktı ve fotoğrafları geri verdi.

Etrafında konuşulanlar geç geldiği için kaçırdığı sohbetlerin devamıydı, bu yüzden Jane’in elbisesini inceleme fırsatını değerlendirdi. Ön tarafında ufak göğüslerinin üzerinde düşük bir yaka vardı, omuzlarını biraz birleştirse yakanın altındakiler görünebilirdi. Salon sıcaktı, yine de göğüs uçları derin dondurucudan çıkmış gibi dimdiktiler.

“Luc,” dedi Marie, Luc’un dikkatini Jane’in elbisesinden çekerek. Kardeşine baktı.

“Tuvaletler nerede biliyor musun?”

“Ben biliyorum,” dedi Jane, Luc’un yerine. “Beni izle, seni götüreyim.” Topuklu ayakkabılarıyla Jane neredeyse ancak Marie’nin boyundaydı. “Yol boyunca bana ağabeyinin karanlık sırlarını anlatırsın,” diye ekledi.

Marie sırlarını bilmediğine göre güvendeydi Luc. İkisi kalabalıkta hızla kayboldu ve Luc arkasını döndüğünde Mae ile Georgeanne izin isteyerek ayrıldılar. Luc kendini Darby ile baş başa buldu. Önce Darby konuştu. “Jane’e bakışını gördüm. O senin tarzın kadınlardan değil.”

Luc ceketinin eteklerini temizledi ve elini cebine koydu. “Neymiş benim tarzım?”

“Ponpon kızlar.”

Luc asla ponpon kızlarla çıkmazdı ve artık kadınlarla ilgili bir tarzı olup olmadığından emin değildi. Jane Alcott’a bakıp çarşafların içinde kırmızı dudaklarını öpmenin nasıl bir şey olduğunu düşünürken hem de. Parmaklarını sırtında gezdirip, elini öne kaydırıp küçük göğüslerini avuçlasa... Taabi ki bunu asla yapmazdı. Jane ile asla. “Aranızda ne var?”

“Jane ile biz arkadaşız.”

“Beni arayıp onu işe dönmek için ikna etmemi isteyen adamla sen aynı kişi misiniz?”

“O işle ilgiliydi. Eğer onunla kırıştırırsan, işini kaybedebilir. Onu yaralayacak bir şey yaparsan gerçekten öfkelenirim.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” Luc, Darby’nin renksiz yüzüne baktı ve bu adam için ilk kez saygı duyduğunu hissetti.

“Evet.”

Luc gülümsedi. Belki de Darby düşündüğü kadar kötü değildi. Orkestra ilk notaları çaldı ve Luc yürümeye başladı. Odayı dolduran caz, sinirlerine dokundu. Hugh Miner’i gördü,

****edbella****

yanlarına John Kowalsky geldi, Chinooks’un kupayı alma ihtimali üzerine konuşup hokey sohbeti ettiler.

“Eğer takım sağlam kalırsa,” dedi Hugh, “kupaya yakınız.”

Sohbetleri emeklilik konusuna gelmişti ki, Hugh cüzdanını çıkardı ve açtı. “Bu Nathan.” Luc, fotoğrafı gördüğünü söylemeye gerek duymadı.

Tas Kafa Hareketi: Sacma Hareket

Jane ellerini kâğıt havluyla kurulayıp onu çöpe attı. Musluğun üzerinde duran aynaya baktı ama kendini zar zor tanıyabiliyordu. Belli ki bu iyiye işaret değildi.

Caroline'dan ödünç aldığı küçük çantayı açtı ve kırmızı ruju çıkardı. Marie de o sırada tuvalete, yanına gelmişti. Jane böylece Luc'un kız kardeşini ellerini yıkarken inceleme fırsatını yakalamıştı. Bu kardeşler, gözlerinin aynı mavi renkte olması dışında, birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Daha önce, Luc'u bu kadar genç bir kızla gördüğünde şok olmuştu. İlk aklına gelen, Luc'un tutuklanması gerektiği idi ama daha sonra Luc bu kız kardeşi olarak tanıştınca şaşkınlığı ikiye katlanmıştı.

"Bu işleri hiç beceremem," diye itiraf etti Jane ve öne eğilip ruju sürdü.

Davetten önce Caroline Jane'in dudaklarına yarıkallıcı bir ruj sürmüştü zaten ve aslında tek yapması gereken onu tazelemektir. İyi bir iş çıkardığını düşündü ama bu konuda pek deneyim sahibi olmadığından emin de olamıyordu. "Doğru söyle. Dudaklarım kötü mü oldu?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?" İtiraf etmeliydi ki makyaj yapmak eğlenceli bir şeydi. Yine de her gün başa çıkılabilecek bir şey değildi tabii; ya da sık sık...

"Gerçekten." Marie kâğıt havluyu çöpe attı. "Elbiseni beğendim."

"Nordstrom'dan aldım."

"Ben de!"

Jane Marie'ye ruju uzattı. "Seçmemde arkadaşım yardımcı oldu. Renklerle aram çok iyi değildir."

“Benimkini kendim seçtim ama Luc aldı.”

Eğer doğruyu söylüyorsa, Luc’un kız kardeşine neden bu kadar küçük bir elbise aldığını anlamamıştı. Jane bir moda tutkunu değildi ama o bile bunu fark edebilmişti. “Ne kadar kibarmış.” Aynadan bakarken Marie’nin ruju biraz fazla kaçırdığını gördü. “Seattle’da mı yaşıyorsun?”

“Evet, Luc’la yaşıyorum.”

Gecenin üçüncü şokuyla karşılaşmıştı. “Gerçekten mi? Cehennem gibi olmalı onunla yaşamak. Bir şey için cezalandırılıyor musun yoksa?”

“Hayır, annem bir buçuk ay önce vefat etti.”

“Ah, hayır.” Jane nefes almakta zorlandı. “Çok özür dilerim. Sadece komik olmaya çalışıyordum ve duyarsız bir şey söylemiş oldum. Çok iğrenç bir insanım.”

“Önemli değil.” Marie, hafifçe Jane’e gülümsedi. “Ve Luc’la yaşamak en azından her zaman cehennem gibi olmuyor.”

Jane rujunu geri aldı ve Marie’nin yüzüne bakmak için ona döndü. Ne diyebilirdi ki? Hiç. Yine de denemekte kararlıydı. “Annem ben altı yaşındayken öldü. Yirmi dört yıl geçmiş üzerinden ama yine de anlıyorum...” Doğru sözcüğü bulmak için durdu. Ama doğru sözcük yoktu. “Kalbinde yarattığı büyük boşluğu anlıyorum.”

Marie kafasını salladı ve ayakkabılarına baktı. “Bazen onun gittiğine inanamıyorum.”

“Nasıl hissettiğini biliyorum.” Jane ruju çantasına attı ve kolunu Marie’nin omzuna attı. “Bu konu hakkında biriyle konuşmak istersen benimle konuşabilirsin.”

“Teşekkürler.”

Marie’nin gözbebeklerinin dolduğunu gören Jane ona hafifçe sarıldı. Yirmi dört yıl olmuştu ama aslında yüzeye yakın bekleyen o duyguları hatırlaması çok zor olmamıştı. “Ama bugün konuşmayalım. Bugün eğlenmeye geldik. Demin Hugh Miner’ın yeğenleriyle tanıştım. Minnesota’dan gelmişler ve sanırım senin yaşındalar.”

Marie gözlerini sildi. “Yakışıklılar mı?”

Jane cevap vermeden önce biraz düşündü. Marie’nin yaşında olsaydı, yakışıklı olduklarını düşünebilirdi ama o yaşta değildi ve gelişme çağındaki erkeklerin yakışıklı olduklarını düşünme fikri onu rahatsız etti. Kulaklarında “Mrs. Robinson” şarkısı çaldı. “Yani, aslında bir çiftlikte yaşıyorlar,” diye başladı tuvaletten çıkarlarken. “Sanırım inek sağıyorlar.”

“İyy”

“Hayır, yapıllılar anlamında öyle dedim ve yanılmıyorsam ahır gibi de kokmuyorlar.”

“Bak bu iyi.”

“Çok iyi.” Jane başını çevirip Marie’ye baktı. “Göz farını beğendim. Pırıltılı olmuş.”

“Teşekkürler, istediğin zaman ödünç alabilirsin.”

“Galiba göz farını kullanmak için yaşım biraz büyük.” Kalabalığa doğru ilerlerlerken Jane elini Marie’nin omzundan indirdi. Hugh Miner’ın yeğenlerini şehri izlerken yakaladı ve bu iki genç erkek ile Marie’yi tanıştırdı. Jack ve Mac Miner on yedi yaşında ikizlerdi ve smokinlerinde birbirine uyumlu kırmızı kuşakları vardı. Saçları asker tıraşı yapılmıştı ve kocaman kahverengi gözleri vardı. Jane onların tatlı olabileceğini kendine itiraf etmişti bile.

“Hangi sınıftasın?” diye sordu Marie’ye Mac ya da belki de Jack.

Yanakları birden kızardı ve omuzlarını büktü. Marie’ye bakınca kendini hatırladı; büyürkenki o güvensizlik duygusu. Bunu bir daha yaşamak zorunda olmayacağı için mutluydu.

“Onuncu,” diye cevapladı Marie.

“Biz de geçen yıl onuncu sınıftaydık.”

“Evet ya, herkes de onuncu sınıftakilere takar.”

Marie başıyla onayladı. “Onuncu sınıftakileri çöpe bile atarlar.”

“Biz atmayız. En azından kızları atmayız.”

“Eğer senin okulunda olsaydık, sana göz kulak olurduk,” dedi ikizlerden biri Jane’i bile etkileyerek. İkisi de kibar birer delikanlıydı ve aileleri onlarla gurur duyuyor olmalıydı. “Onuncu sınıftakiler patlar,” diye ekledi ikizlerden biri.

Belki de pek de kibar değillerdi. Belki biri bu genç adama kızların önünde böyle konuşmaması gerektiğini söylemeliydi.

“Evet, patlar,” diye ona katıldı Marie. “Önümüzdeki yılı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Belki de Jane yaşlanıyordu sadece. Ve düşününce, onların yerinde olsa, bir şeyin “çok fena” olduğunu söylemekle “boktan” olduğunu söylemek aynı şeyler olurdu.

Gençlerle konuştukça Marie daha rahatlamış görünüyordu. Nerede okula gittiklerinden, ne spor yaptıklarından ve nasıl müzikten hoşlandıklarından bahsediyorlardı. Hepsi de odanın diğer köşesinde çalan jazz grubunun berbat olduğu görüşünde hemfikirdi.

Marie ve ikizler neyin “boktan” ve neyin “havalı” olduğundan bahsederken Jane odada kiminle yetişkin sohbeti yapabileceğine bakmak için göz gezdiriyordu. Darby’yi gördü; o da Genel Müdür Clark Gamache ile derin bir sohbetteydi. Sonra gözleri Luc’a takıldı; o ise barın en dibinde beyaz, dar bir elbise giymiş olan uzun, sarışın bir kadınla konuşuyordu. Kadın bir elini Luc’un koluna koymuştu ve Luc da onunla daha yakından konuşmak için kafasını onunkine doğru eğmişti. Luc, ceketinin kenarını eliyle itip elini cebine soktu. Pantolon askıları beyaz gömleğinin üzerinde yapışık duruyordu ve Jane biliyordu ki o resmi kıyafetlerin altı bir tanrının bedeniydi ve dümdüz karnında ise at nalı dövmesi vardı. Luc, kadının söylediği bir şeye güldü ve Jane de kafasını başka bir yöne çevirdi. Karnında hissettiği ağrı kıskançlığa benziyordu ve sinirle elindeki küçük çantasını sıkıca tuttu. Kıskanıyor olamazdı. Ondan hoşlanmıyordu bile. Yani çok hoşlanmıyordu. Hissettiği şeyin kızgınlık olduğunu fark etti. Luc’un kız kardeşine bakıcılık yaparken, Luc da Vanna White tipinde biriyle takılmıştı.

Rub Sutter onu dansa davet ettiğinde o da Marie’yi Miner

ikizlerine bıraktı. Adam onu dans pistinin ortasına getirdiğinde ne kadar da iyi dans ettiğini fark etti hemen. Eli belinde, Jane'i alıp dans pistinde gezdiriyordu sanki.

Rob'dan sonra Mohawk'ini smokiniyle uysun diye açık maviye boyayan Stromster'la dans etti. Önceleri bu genç İsveçliyle konuşmak zordu ama onu daha çok dinledikçe aksanındaki kötülüğü daha iyi fark etti. Müzik grubu şarkılar arasında durunca Daniel'e teşekkür etti ve onu dans pistinin köşesinde bekleyen Darby'ye doğru ilerledi.

“Özür dilerim Jane,” diye başladı Jane ona yaklaşırken.

“Ama seni eve götürmeliyim. Çoktandır üzerinde çalıştığımız iş bu gece olacak. Clark çoktan ofise doğru yola çıktı. Onunla ofiste buluşacağım.”

“Sen git, ben taksiyle dönerim.”

Başını salladı. “Eve sağ salim gittiğinden emin olmalıyım.”

“Ben o kısmı hallederim,” dedi Luc, Jane hızla başını ona doğru çevirirken. “Marie, Miner ikizleriyle muhabbet ediyor. Geri döndüğünde biz seni eve bırakırız.”

“Bu çok iyi olur,” dedi Darby.

Jane sarışın kadını görmek için Luc'un etrafına baktı ama kadın yoktu. “Emin misin?”

“Tabii ki.” Yardımcı genel müdüre baktı.

“İş ne işi?”

“Sabaha kadar kimseye söyleme.”

“Elbette.”

“Dion.”

Luc güldü. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Darby Jane'e döndü. “Bu gece benimle geldiğin için teşekkürler.”

“Beni davet ettiğin için teşekkür ederim ben de. Limuzin çok çılgıncaydı.”

“Yarın ikinizle havaalanında görüşürüz,” dedi Darby asansöre doğru ilerlerken.

O giderken Jane sordu, “Dion kim?”

“İnanılmaz, gerçekten bu oyundan hiç anlamıyorsun.”

Luc onun elini tuttu ve sormaya tenezzül bile etmeden onu dans pistine sürükledi. Luc küçük çantasını ondan aldı ve cebine tıktırdı. Jane’in ellerinden birini tuttu ve diğerini de omzuna yerleştirdi.

Giydiği topuklu ayakkabılar sayesinde Jane’in gözleri Luc’un dudakları hizasındaydı. Elini onun omzuna yerleştirdi. Dans pistindeki ışıklar adamın yüzüne vururken, konuşmaya başladı.

“Pierre Dion tecrübeli bir keskin nişancıdır,” dedi. “Buzdan iyi anlar. En etkili noktasından atarsa sopası titrer.”

Jane bakışlarını onun gözlerine doğrulttu. Atışlardan bahsetmese iyi olacaktı. “Kız kardeşin çok tatlı bir kıza benziyor.”

“Gerçekten mi?”

“Neden şaşırdın?”

“Şaşırmadım.” Kardeşine doğru baktı. “Sadece biraz huysuzdur ve ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Ve bu gece de her şey onun için çok yolunda gitmedi. Lisedeki dansa gidecekti ama götürecek çocuk son anda başkasıyla gitti.”

“Bu çok kötü. Pis herif.”

Gözlerini Jane’e çevirdi. “Çocuğun kıcını tekmelemeyi önerdim ama Marie bunun daha utanç verici olacağını söyledi.” Garip bir şekilde Jane ona daha da çok vurulmuş hissetti. Buna engel olamıyordu; üstelik tek sebebi de kız kardeşi adına birinin kıcını tekmelemek istemesiydi. “İyi bir ağabeysin.”

“Aslında değilimdir.” Jane’i biraz daha kendine çekti. “Çok ağlıyor ve ben ne yapacağımı bile bilmiyorum.”

“Annesini yeni kaybetti. Yapabileceğin bir şey yok.”

Dizleri onunkilere çarptı. “Sana bunu söyledi mi?”

“Evet ve nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de annemi kaybettim. Biriyle konuşmak isterse beni arayabileceğini söyledim. Umarım sorun değildir senin için.”

“Tabii ki sorun olmaz. Bir kadınla konuşmaya ihtiyacı var sanırım. Ben yokken Marie’yle kalacak birini buldum ama onu pek sevmedi.” Biraz düşündü ve “İhtiyacı olan kişi onunla alışverişe gidebilecek biri. Ona ne zaman kredi kartımı versem bir torba dolusu şeker ve kendinden iki beden küçük bir kıyafetle dönüyor.”

Dar elbisenin sebebi belli olmuştu. “Ben onu arkadaşım Caroline’le tanıştırayım. İnsanları baştan yaratmakta üstüne yoktur.”

“Bu çok iyi olur Jane. Ben kızlardan hiç anlamam.”

Onu çok iyi tanımasa da onunla tanışmasından sonraki ilk beş saniyede Luc’un kızlardan anladığını söyleyebilirdi. Bakışlarından ve gülümsemesindeki kendinden emin kıvrımdan anlaşılıyordu bu. “Kız kardeşlerden anlamam demek istedin herhalde.”

“Kendi küçük kız kardeşimle ilgili hiçbir şeyden anlamıyorum,” dedi gülümseyerek. “Ama bir ara ikizlerle çıkmıştım.”

“Tabii tabii,” diye çattı kaşlarını.

Luc güldü, bu durumdan çok hoşnuttu. “Çok safsın,” dediğinde müzik bitiyordu ve Jane geri çekildi. Onun geri çekilmesine izin vermek yerine göğsüne doğru yaklaştırdı. Grup başka bir şey çalmaya başladı. “Hogue ile limuzinde ne yaptınız?”

“Ne?”

“Çılgın limuzin yolculuğu için Darby’ye teşekkür ettin.”

Şoför onları Bili ve Melinda Gates’lermiş gibi şehirde gezdirirken o ve Darby şampanya içmişler ve televizyonla oynamışlardı. Ama Luc’un bilmek istediği şeyin bu olmadığını anladı. Luc’un aklını kurcalayan bir şeyler vardı; ona kafasının daha da karışacağı bilgiler vermeye karar verdi. “Delirdik işte.”

Durdu. “Hogue’la mı delirdin?”

Neredeyse kahkaha patlatacakken Luc’un yüzüne baktı. Çılgın olan tek şey hayal gücüydü.

“O saç jölesinin altında çılgın bir adam var.”

Luc tekrar hareketlendi. “Anlatsana nasılmış?”

“Detayları mı istiyorsun?”

“Evet, lütfen.”

İşte o zaman kahkahayı patlattı. Honey Pie’in bile düşünmediği şeyler yapmış olduğuna emindi ve bu yüzden onu şaşırtacak bir hikâye uydurmasının zor olduğunu düşünmüştü. “Bir şeyler uyduramazsam, korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Uydur o zaman.”

Yapabilir miydi ki? Tam da dans pistinin ortasında? Gözlerini kaparsa Honey Pie gibi olabilir miydi? Erkekleri gülümsemesiyle onu ister hale getiren kadın. Luc gibi erkekleri.

“İyi bir şey uydur,” diye ekledi. “Kırbaç falan olmasın. Şiddetten hoşlanmıyorum.”

Çok baştan çıkarıcı bir durumdu; onun göğsüne yaslanıp sanki Luc gibi bir adamı baştan çıkarabilecek kadınlardanmış gibi hissetmek. Yaramaz tekliflerde bulunup erkekleri peşinden koşturan kadınlar gibi... Erkekler böyle hikâyeler anlatılmasını severdi. “İzlemek ister misin?” diye sordu.

“Ben izleyicilerden değil uygulayıcılardanım,” dedi Luc kulağına yaklaşarak. “Öyle daha ilginç oluyor.”

Ama bir şey yapamadı. Evde yalnızken bir şeyler düşünmek başkaydı ama şimdi Luc’ un kollarında bir gökdelenin tepesinde her şey bambaşkaydı. En iyi bulabildiği şey şuydu: “Darby tam bir hayvan. İkimiz de zor toparlanırsınız. Hatta o kadar yorulmuşum ki biraz otursam iyi olacak.”

Luc onu geri çekti ve yüzüne baktı. “Yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu söyleme sakın. Boş konuşmakta üstüne yok ama bunda baya kötüymüşsün.”

“Hadi başka bir şeyden bahsedelim.” Daha güvenli bir şeyden. Bir an durdu ve “Bu gece çok güzel görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkürler, sen de çok iyi görünüyorsun.”

Jane'i bir kez daha kendine çekti ve Jane, Luc'un omzunu sıkıca tuttu.

"Çok iyi gidiyoruz."

"Saçını beğendim."

"Bu sabah kestirdim. Şimdilik iyi görünüyor ama asıl sonucu sabah saçımı yıkayınca göreceğiz."

Tekrar konuşmaya başladığında sesi kulağının dibinde bir melodi gibi geliyordu. "Ben kendiminkini yıkamaktan başka bir şey yapmıyorum."

Jane gözlerini kapattı. "Güzel, sıkıcı ama güvenli bir konu. Saç bakımı."

"Elbiseni beğendim."

Başka bir güvenli konu. "Teşekkürler. Siyah değil."

"Fark ettim." Elini Jane'in sırtında gezdirdi, parmak uçları tenine dokunuyordu. "Bu elbiseyi tersten giymeyi hiç düşündün mü?"

Dokunuşu onun içini ısıtıyordu ve birden dudaklarından kahkahayı kaçırıverdi. "Hayır, sanmıyorum."

"Çok kötü. Bunu tersten görmeyi isterdim." Müzik Jane'in etrafında gezinirken içindeki her şey durmuştu sanki. Luc Martineau, güzel gülümsemesi ve at nalı dövmesi olan bu adam onu çıplak görmek istiyordu. İmkânsız. Kendinden geçti. Biraz daha ona doğru yaslansa fark eder mi diye düşündü. Sadece boynunun kenarındaki kokuyu daha iyi alabilmek için... Yakası ve siyah kravatının tam yanı...

"Jane?"

"Efendim?"

"Marie döndü. Sabah erkenden uçağımız var. Gitsek iyi olur."

Jane Luc'un yüzüne baktı. Saflıktan yoksun fikirler aklından geçerken, Luc etkilenmiş benzemiyordu. 'Bunu tersten görmeyi isterdim' demişti. Yine zincirlerini eline almıştı sanki. "Ceketimi alayım."

Elini Jane'in sırtından çekti ve sıcak dokunuşunun yerini serin bir hava aldı. Jane'in kolunu tuttu ve dans pistinden geçerken ona Caroline'in küçük çantasını verdi. "Bana biletini ver. Marie'ninkini alırken senin ceketini de alırım."

Jane eliyle çantasını karıştırıp küçük kâğıt parçasını buldu. Luc ceketleri getirirken o da Marie'yle konuştu ama aklında sadece Luc vardı ve bunu hiçbir şekilde inkâr edemezdi. Onu arzuluyordu. Kötü. Fark etti mi diye düşündü. Hiçbir zaman fark etmemesini umdu. Hayatını kimse Jane Alcott'un kötü çocuk hokey oyuncusu Luc Martineau'nun üstüne atlamak istediğini bilmeden geçirmek istiyordu. Eğer bundan şüphelenseydi, kesinlikle arkasını dönüp ters istikamette koşmaya başlardı.

Döndüğünde, siyah ceketini giymesi için ona yardım etti. Yakasını düzeltirken parmakları boynuna dokundu ve acaba ona şimdi yaslansa ve o da kollarını dolasa ne hissederdim diye düşünmekten kendini alamadı. Ve yine de bunu denemek için kendini ikna ettiğinde artık çok geç kalmıştı ve Luc geri adım atarak kız kardeşinin ceketini giymesine yardım etmeye başlamıştı bile.

Space Needle'in ortasında valenin, Luc'un beyaz Land Cruiser'ını getirmesini beklerlerken, Luc ceketinin dört düğmesini iliklemiş ve ellerini ceplerine sokmuştu; geniş omuzlarıyla soğuğa meydan okurcasına durmuştu. Havadan ve sabahki erken uçuştan bahsettiler. Önemli konulardan konuşmuyorlardı. Marie kendi tarafından gece neler olup bittiğini anlattı ve Jane de o sırada karanlıkta gördüğü Luc'un silüetine bakıyordu. Needle'dan gelen ışık yüzünün bir tarafını aydınlatırken, geniş omuzlarıyla yerde uzun bir gölge oluşturmuştu.

Vale döndüğünde Luc ön kapıyı Jane için ve arka kapıyı da kardeşi için açtı. Kendi de şoför koltuğuna yerleşince Bellevue'ye doğru yola çıktılar. Birkaç blok geçtikten sonra Luc sessizliği bozdu.

"Bayan Jackson yarın sen okuldan dönmeden gelmesi gerektiğini biliyor," dedi kardeşine. "Paraya ihtiyacın var mı?"

Jane bu sırada gözünün ucuyla ona bakıyordu. Bu karanlıkta sanki siyah bir çizgiyle kenarları çizilmiş gibi duruyordu. Dışarıdan gelen sarı ışık saatine vurdu ve ceketinin önünde altın rengi parıltılar yarattı. Jane dönüp camdan dışarı baktı. “Öğle yemeği için paraya ihtiyacım var ve seramik dersinin ücretini hâlâ vermedim.”

“Ne kadar lazım?”

Jane, Luc’un arabasının zengin deri koltuğuna yaslanıp oturmuş, onların gündelik hayatına misafir olurken kendini bir yabancı gibi hissetti. Onun dâhil olmadığı bir hayattı bu. Onun değil. Jane’in kendi hayatı vardı. Kendi kendine yarattığı bir hayattı bu ve Luc’unkine ait değildi.

Araba evinin önüne yanaşınca Jane kapıyı tuttu. “Beni eve getirdiğin için teşekkürler,” dedi. Luc aralarındaki mesafeyi kapatarak uzandı ve ince ceketinin kapladığı kolunu tuttu. “Kıpırdama.” Arka koltuğa bir bakış fırlattı. “Hemen dönerim Marie,” dedi arabadan inerken. Land Cruiser’ın önünden geçerken farlar spot ışıkları gibi üzerine vurdu ve Jane’in kapısını açtı. Onun çıkmasına yardım etti ve kısa yürüyüş yolunda ona eşlik etti. Jane, verandanın üzerindeyken küçük çantasını açtı ve anahtarları çıkardı. Ama aynı San Jose’deki otel odasının önünde yaptığı gibi Luc, anahtarları onun elinden alıp kilide soktu. İçeride yanan bir yer lambası, girişteki halıyı ve yüzeyi aydınlatıyordu.

“Tekrar teşekkürler,” dedi eve girerken Jane. Luc, anahtarları Jane’in avucunun içine koydu ve gitmesine izin vermek yerine onu içeriye doğru takip etti.

“Bu hiç iyi bir fikir değil,” dedi ve başparmağını tam nabzının üzerinde gezdirdi.

“Neymiş o? Beni eve bırakman mı?”

“Hayır.” Onu kendine doğru çekti ve başını onunkine doğru eğdi. “Beni çılgına çevirmen. Parmaklarımla okşasam nasıl olurdu diye meraklandığım o saçlarınla.” Eliyle Jane’in ceketinin arkasını sıkıca tuttu. “Kırmızı dudakların ve küçük kırmızı elbisen bana çılgınca şeyler düşündürüyor. Senin

hakkında düşünmemem gereken şeyler; ama düşünüyorum. Hiç sorulmaması gereken sorular var aklımda.” Mavi gözleri ateşle onunkilere bakıyordu. “Ama sormadan duramıyorum,” diye fısıldadı Jane’in dudaklarına doğru. “Söyle o zaman Jane üşüdün mü?” Dudaklarını onunkilere değdirdi. “Ya da baştan mı çıktın?” Sonra onu öptüğünde Jane birkaç saniye donakaldı. Luc dudaklarına tatlı öpücükler kondururken hiçbir şey yapmadan kalakalmıştı. Ne demek istemişti ki; üşüdü mü, baştan mı çıktı? Üşümediği kesindi. Ilık nefesiyle onun dudaklarında gezinirken, boşta kalan elini Jane’in yüzüne koydu ve yanağını okşayarak parmaklarını saçlarından geçirdi. Jane’in boğazına bir inilti takılırken anahtarları elinden düştü ve artık üşüdün mü derken ne kast ettiğini düşünmez olmuştu. Elini Luc’un ceketinin üzerinde gezdirip boynuna götürdü. Bu gerçek olamazdı. Bu kendi miydi? Onunla mıydı?

Luc’un dudakları Jane dudaklarını aralayınca kadar öpmeye devam etti. Dili Jane’in ağzının içindeydi artık...

Zamanını insanlara vurup hokey sopasıyla atış yaparak geçiren bir erkek için dokunuşları şaşırtıcı derecede tatlıydı. Sonunda boğazına takılan inilti ağzından kaçırıldı ve Jane kendini tamamen bırakmıştı artık. Kendini teninde gezinen, göğsünü sıkıştıran ve kasıklarını ağrıtan ateşli tutkuya bırakmıştı. İçinde sakladığı arzuyla yüzleşmek için bıraktı kendini. Luc, Jane’in ceketinin ve elbisesinin altındaki göğsünü yakaladığında Jane de ona daha çok yaslandı. Luc’un parmağı Jane’in göğüs ucunu okşarken Jane de parmaklarının ucunda duruyordu. Artık izin vermek diye bir şey yoktu, o da bu oyuna katılmıştı. Sanki bir oturuşta Luc’u yiyip bitirecek gibi hissediyordu. Luc Martineau’nun dilinde geziniyordu artık. Luc Jane’i geri itti ve ona baktı. “Seni daha da iyi öpebilmek için üzerine atlayasım geliyor.” Jane ıslanmış dudaklarını emerken başını salladı. O da bunu istiyordu.

“Lanet olsun,” dedi Luc nefes nefese bir sesle. Ve arkasını dönüp gitti. Öylece bırakıp gidince Jane ne yapacağını bilemedi. Bu geceki dördüncü şoktu bu.

Hazırlıksızdı : Arkadan Vurdu

Jane, Honey Pie yazısını bitirdi ve laptopunu kapattı. Son kurbanı olan hokey oyuncusu Honey ile, Space Needle'ın gözetleme güvertesinde tanışmıştı. Luc Martineau'ya çok benzeyen bir hokey oyuncusu.

Koltuğundan kalktı, ağır perdeleri kenara itti ve otel penceresinden dışarıya Colorado, Denver şehir merkezine baktı. Luc için delicesine bir aşk büyütmüştü besbelli. Muhtemelen sağlıklı bir aşk. Geçmişte, Honey'nin mağdurlarını gerçek insanlardan seçerdi. İsimlerini değiştirirdi, ama yine de okuyucular durumu fark edebiliyorlardı. Birkaç ay önce, Monkeybone, Dudley Do-Right ve Blast From The Past izleyicilerini denemek için Brendan Fraser'ı komaya sokmuştu. Ama bu, Jane'in kişisel olarak tanıdığı birini yazdığı ilk köşe yazısıydı.

İnsanlar Luc'tan bahsettiğini, Mart ayında çıkacak yazıyı okuyunca anlayabilirlerdi. Seattle'daki oyuncular ise kesinlikle anlayacaktı. Aynı zamanda Luc'un kulağına gideceği de kesindi. Luc'un bunu sorun edip etmeyeceğini merak etti. Çoğu erkek bunu sorun etmezdi, ama Luc çoğu adama benzemezdi. Kendiyle ilgili şeyleri kitaplarda, gazetelerde ya da dergilerde okumayı sevmezdi, ne kadar gurur okşayıcı olursa olsun. Ve Honey yazısı onun için son derece övgü doluydu. Şimdiye kadar yazdıklarından çok daha ateşli ve ihtiraslıydı. Aslında, şimdiye kadar yazdığı en iyi yazıydı. Yazıyı yayıma göndermek için karar vermemişti. Karar vermek için birkaç gün süresi vardı.

Perdeler ellerinin arasından kaydı ve odaya geri döndü. Luc onu öpeli on altı saat olmuştu. Her kelimesini ve hareketini düşünüp tekrar yaşadığı bir on altı saat. On altı saat sonra bile, hâlâ ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Onu öpmüştü ve her şey değişmişti. Peki, aslında, onu öpmekten daha fazlasını yapmıştı. Göğüslerine dokunmuş ve onu çıldırttığını söylemişti

ve eğer kız kardeşi dışarıda arabada onu bekliyor olmasaydı, Jane onu soyacak ve giysi odasında her gördüğünde onu çıldırtan dövmesini tekrar görecekti. Ve bu çok kötü olurdu. Hem de çok kötü. Birçok sebep yüzünden.

Jane ayakkabılarını fırlattı ve kazağını çıkardı. Banyoya doğru giderken kazağını yatağın üzerine attı. Gözleri ateşli ve kafası karışık, kendini bir odaya kilitleyip Honey Pie köşe yazısını yazmaktansa, Pepsi merkezinde olabilir, yarın geceki maçla ilgili koç ve oyuncularla sohbet edebilirdi. Darby, koçlar ya da merkez büro yöneticileriyle konuşmak için en iyi zamanın antrenman esnası olduğundan bahsetmişti. Ve Jane yeni oyuncuları Pierre Dion'la ilgili sorular sormak istiyordu.

Duşa girdi ve ılık suyu başından aşağı bıraktı. Luc'un koyu güneş gözlükleri, lacivert takım elbisesi ve gergin kravatıyla jetinden indiği o sabah, on üç yaşında ilk seksi yaşadığı zamana geri dönmüşçesine midesi titremişti. Bu korkunçtu ve okulun en popüler erkeğiyle birlikte olmanın ona baş ağrısından başka bir şey vermeyeceğini bilecek kadar büyümüştü.

On beş dakika sonra duştan çıktı ve iki havlu aldı eline. Kendine dürüst olursa, kaçınmaya çalıştığı şey, tabi eğer yapabilirse, onla birlikte olmayı düşünmekten başka bir şey hissetmediği konusunda kendini daha fazla kandıramayacağı idi. Çok daha fazlası vardı. Çok çok fazlası, bu onu korkuttu. Otuz yaşındaydı. Küçük bir kız değildi. Daha önce âşık olmuştu ve daha önce şehveti yaşamıştı; ama şimdi tam ikisinin arasındaydı. Ama Luc gibi bir adama kendini kaptırmasına asla izin vermemişti. Asla. Kaybedecek çok şeyi varken asla. Karışık kalbinden çok daha önemli olan şeyler varken asla. Çok daha önemlisi varken: mesleği.

Kırık bir kalp; bunun üstesinden gelebileceğine işaretledi. Ama uzun zamandır yakaladığı büyük fırsatları tepmeyi düşünmüyordu. Hele bir erkek için. Bu tamamen aptallık olurdu ve o aptal değildi.

Kapı sesiyle düşüncelerini dağıttı ve kapıya doğru ilerledi. Kapı deliğinden baktı; Luc oradaydı, tüm görkemiyle

kusursuzdu. Yere bakıyordu; bu sayede onu inceleyebilecek kadar bekledi. Deri ceketini ve gri yün kazağını giymişti, dışarıdan geliyor olmalıydı çünkü yanakları pembeydi. Gözlerini kaldırdı ve mavi gözleri, delikten kendisine bakan gözü fark etmiş gibi bakıyordu. “Kapıyı aç, Jane.”

“Bir saniye,” diye seslendi, kendini aptal hissederken. Banyoya geri döndü, hamam havlusunu aldı. Arkasına baktı, havluyu bedenine sardı ve kapıyı açtı.

Bakışları saçlarına sarılı havluda gezindi, dudaklarına, sonra acele etmeden çıplak ayak parmaklarına indi. “Görünen o ki yine seni duş sonrası yakaladım.”

“Evet, öyle oldu.”

Bakışlarını bacaklarında gezdirdi, ifadesizce bakıyordu. Ya ilgisizdi ya da ilgisiz görünme konusunda harika bir iş çıkarıyordu. “Bir dakikan var mı?”

“Tabii.” Geri adım attı ve ona yol verdi. “Ne oldu?”

Uzun adımları onu odanın içine kadar götürmüştü ve yüzünü döndü. “Bu sabah seni gördüğümde, bir sorunun var gibiydi. Benim yanımda kendini huzursuz hissetmeni istemiyorum Jane.” Derin bir nefes aldı ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. “Bu yüzden belki özür dilemeliyim diye düşündüm.”

“Ne için özür?” Ama ne olduğunu biliyordu ve özür dilememesini diledi.

“Seni geçen gece öptüğüm için. Hâlâ nasıl olduğundan emin değilim.” Kafasının üzerinden uzağa baktı; sanki cevap arkadaki duvarda yazılıymış gibi. “Eğer saçlarını kestirmeseydin, ve bu kadar güzel görünmeseydin, bu olmazdı diye düşünüyorum.”

“O elbiseyle daha fazla ilgisi olabilir. Gizli arzularla tasarlanmış gibiydi.”

Onu öpmüştü, Jane derin bir aşka düşmüş gibiydi ama artık bunun bir aşk olup olmadığından bile emin değildi. Şimdi burada, saç ve elbisesiyle onu oyuna getirmekle suçluyordu. Sanki oyuna gelmeseydi onu öpmeyecekmiş gibi. Olması gerektiğinden daha fazla acı çektiğini biliyordu. O bir çakaldı,

şüphesiz, Jane ise bir aptal. İkincisi olmak en zoruydu.

Kalbinin etrafındaki çanakta öfke ve acı birikiyordu, ama bunu göstermemek konusunda kararlıydı. “Sadece sıradan kırmızı bir elbiseydi.”

“Sırtsızdı ve ön tarafında sadece iki askı vardı.” Luc parmaklarının ucunda yükseldi ve bakışlarını, saçlarını saran havludan aşağı, tekrar çıplak ayak parmaklarına indirdi.

Luc, dün gecedan beri dairesinde dün geceki öpüşmeyi düşünüyordu ve onu öpmeye iten şeyin ne olduğundan emin değildi. Elbisesi. Dudakları. Merak. Hepsi. “Sırtından inen küçük altın zincirin orada olmasının da tek bir sebebi vardı.”

“Nedir? Seni hipnotize etmek mi?”

Jane alaycıydı, ama çok ileri gitmiyordu. “Hipnotize etmek için değil belki, ama oradaydı, bunu gören çoğu erkek onu çözmeyi düşünür.”

Jane tek kaşını kaldırdı ve sanki karşısında bir aptal varmış gibi ona baktı. Luc gerçekten de kendini aptal gibi hissetti. “Sana doğruyu söylüyorum. Dün gece bütün erkekler elbiseni çıkarmayı hayal ediyordu.” Adamların hiçbiri bundan Luc’a bahsetmemişti, ama eğer kendisi düşünüyorsa diğerleri de düşünüyordur sonucuna varmıştı.

“Özür dileme ya da olayları sebep sonuç ilişkisine dayandırma yolun bu mu senin?” Kafasındaki havluyu çıkardı ve yatağın üzerine fırlattı.

“Bu gerçek.”

Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. “Bu bir delüzyon.”

Eğer erkek olsaydı anlattıklarındaki mantığı anlayacaktı.

“Ve bu aptalca.” Yüzüne düşen saçlarını kaldırırken ıslak bukleleri parmaklarına dolandı. “Bu suçu benim üstüme yıkar; ve dün gece dairene gelip seni öpen ben değilim. Sen beni öptün.”

“Karşı çıkmadın.” Kendisini daha çok şaşırtan şeyin ne olduğunu biliyordu Luc. Onu öpmesi, ya da Jane’in karşılığı...

Jane sıkılmış gibi uzun bir nefes aldı. “Duygularını incitmek

istemezdim.”

Luc ona yaklaşıp dudaklarına yapışmak isterken güldü. Bunun belalı, kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen, elini havlunun içine sokmak ve göğsünü kavramak istiyordu. Tehlikesiz bir yere, Jane’in laptopuna çevirdi gözlerini. “Beni öpüşünden, içimde bir yerlere tırmanmak istediğini düşündüm.” Laptopun yanında açık bir ajanda duruyordu. İçinde sayısız post it vardı. Hokeyle ilgili birçok not ve spor köşesi için sormak istediği sorular yazılıydı.

“İşte yine, delüzyon.”

Pembe nottaki kelimeler şunlardı, Şub. 18/Yalnız Kız’ın son günü. Bir diğerinde şunu okudu; Honey Pie en geç çarşamba günü karar ver. Honey Pie? Jane, Honey Pie mı okuyordu? Erkekleri komaya sokan şu nemfoman? Porno okumasını kafasına oturtamamıştı. “Bunun için çok ateşlisin,” dedi yavaş ve temkinli bir konuşmayla, “Seni asla soyamazdım.”

“Sadece kibirli biri değilsin; aynı zamanda gerçek ötesinde yaşıyorsun ve sen... sen akıl hastası,” diye çıkıştı.

“Belki de,” diye kabul etti Jane’in önünden geçip kapıya doğru ilerlerken. Kendini akıl hastası gibi hissetti.

“Bir dakika. Bana söz verdiğin röportaj ne zaman olacak?”

Eli kapı kolundaydı, arkasını döndü ve Jane’e baktı. “Şimdi değil.”

“Ne zaman?” diye atıldı.

“Bir zaman.”

“Yarın içinde bir zaman?” Kollarını kaldırdı ve saçlarını kulaklarının arkasına itti.

“Ben sana söylerim.”

“Böyle vazgeçemezsin.”

Bunu planlamamıştı. Sadece şu an bunu istemiyordu. Burada, ona akıl hastası olduğunu söyleyen, üzerinde sadece bir havlu olan bir kadınla büyük yataklı bir otel odasında olmamalıydı. “Vazgeçtiğimi söyleyen kim?”

Jane’in kaşları yumuşadı ve bakışları Luc’a kilitlendi.

“Ben.”

Luc tekrar güldü. Buna engel olamıyordu. Jane her an onun kışını tekmeleyecekmiş gibi görünüyordu.

“Bana söz verdin.”

Bir anlığına Jane’in ağzını kendi dudaklarıyla kapatmayı düşündü. Yumuşayana ve eriyene kadar onu öpmek. Dün gece onu çıldırtan küçük inlemelerinden biri çıkana kadar öpmek, daha ileri gitmek. Jet’teki takımda arkasını dönüp onu gördüğü ilk andan beri aklında olan her yere dokunmak.

“Ne zaman, Luc?”

Acele etmektense, kapıyı açtı ve omzunun üzerinden, “Sutyen giydiğinde Jane,” dedi.

Luc salona doğru yürürken ceketinin fermuarını çekti. Dün gecenin tekrarı asla yaşanmayacaktı. Onu öptüğü anda, bir saniyeden az zamanda sertleşmişti ve bu çok uzun zamandır olmamıştı. Eğer Marie arabada bekliyor olmasaydı, durabilecek miydi bilmiyordu. Pişman olacağı ya da tamamen aptalca bir şeyi durdurmak için yeterince olgun ve tecrübeli olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu ama emin değildi. Otuz iki senedir birçok kadını öpmüştü; ama Jane gibi değillerdi. Onda ne farklıydı bilmiyordu; ve bunu öğrenmek için zaman harcamak istemiyordu. Şimdiye kadar bile aklında yeterince uzun zaman kalmıştı.

Hayatında tam şu anda, son ihtiyaç duyduğu şey bir kadındı. Herhangi bir kadın. Özellikle de o kadın. Takımla birlikte seyahat eden bu gazeteci. Onların iyi şans tılsımı.

Jane sorunu için tek bir çözüm vardı. Mümkün olduğunca uzak duracaktı ondan. Kulağa geldiği kadar basit değildi şüphesiz. Hele takımla birlikte seyahat ederken, her oyunu izlerken ve şans için ona “büyük sağır Dodo” diye seslenirken.

Kariyeri boyunca Luc, fazla mesailerin baskısı ve arkadan vuracakları engelleyecek bir savunma geliştirmişti. Sonraki birkaç gün bu yeteneğine, maçı kazanmak için odaklanmayı planladı. Oyuna konsantre olmalı ve yapılması gerekenleri yapmalıydı.

Colorado'ya karşı oynadıkları o gece, otuz gol girişiminin yirmi sekizini kurtarmıştı ve Stanley Kupası'nın en büyük yarışçılarından Chinooks üç-iki öndeydi. BAC 111 skoru eşitler eşitlemez, Jane'in üçüncü sıradan parlayan laptop ışığı boşluğu doldurdu. Jane'in nerede oturduğunu belli etmek için ışığı göstermesine gerek yoktu; Luc zaten biliyordu. Ama biliyor olması onunla ilgilendiği anlamına gelmiyordu. Denver'den Philadelphia'ya uçarken, bazı oyuncuların Jane ile konuştuğunu gördü. Daniel Jane'i güldüren bir şey söylemişti ve Luc, genç İsveçlinin onu güldürecek kadar komik ne bela söylediğini merak ediyordu. Luc bir yastık aldı ve yolculuğun geri kalanı için ona yaslandı.

Jane'den uzak durmak tahmin ettiğinden daha kolay oluyordu; ama onu düşünmemek imkânsız gibiydi. Ondan uzak durmak için daha kararlı oldukça, onu daha çok düşünüyor gibiydi; ne yaptığını ve kimle olduğunu merak ediyordu. Belki de o vahşi adam Darby Hogue ile birlikteydi.

Jane'i Philadelphia'da sadece bir kez görmüştü; ama ikinci görüşünde First Union Center'ın soyunma odasına girdiğinde, kırmızı dudaklarını fark etmişti. Onu etkilemek için ruj sürdüğünü biliyordu. Her zamanki iyi şans konuşmasını yaptı ve Luc'un oturduğu boş banka doğru ilerledi. "İyi şanslar seni Koca Sağır Dodo," dedi, sonra sesini kıstı, neredeyse bir fısıltıdan biraz yüksekçeydi. "Bu arada bilgin olsun diye söylüyorum, birçok sutyenim var."

Luc, Jane'in odadaki esintisini izlerken, kıpkırmızı dudakları konsantrasyonunun içine ettiği için endişeleniyordu. Birkaç gergin saniye boyunca, gözlerini Jane'in dudaklarına dikti ve siyah dantelli sutyenle düşündü onu. Gözlerini kapadı ve kafasını boşalttı. İsteyerek ya da değil, buz üstüne çıkmadan on dakika önce Jane yine aklındaydı.

O gece, Chinooks, Flyers'ları geçti, ama ancak Philly'nin çocukları Sutter'ı yaralayıp hastanelik edene kadar. Chinooks oyuncuları, Rangers'larla kapışmak için New York'a indiklerinde Rob hâlâ sakat listesindeydi. Oyundan önce soyunma odasında Luc, Jane'in ona iyi şans dilemesini bekledi

ve “Eğer birçok sutyenin varsa, birini giymeyi denemelisin,” dedi.

Jane kafasını çevirdi ve ona baktı. “Neden?”

Neden? Ona nedenini tam olarak söyleyebilirdi, ama hokey oyuncularıyla dolu bir soyunma odasında değil. Hem zaten, göğüs uçlarının esas duruşta olduklarını söylemek üstüne vazife değildi. Ondan uzak duruyordu. Ona sataşmayı bırakmıştı. Kendi kendine, skora odaklandığını ve tüm dikkatini Rangers’ları yenmeye verdiğini söyledi. Ama en iyi oyuncularının yokluğunda Chinooks, köşeleri ve hatları iyi tutamadı, Rangers’ın kaptanı depara kalkınca Luc’u iki seksen yere serdi.

Elvis’in ve Nashville Predators’un doğum yeri olan Tennessee’deydi sıra. O akşam soyunma odasında sutyenden bahsetmedi ikisi de.

Genç Tennessee takımı, çok daha tecrübeli Chinooks’a karşı daha baştan kurban gibi hissediyorlardı kendilerini ve maçtan sonra takım uçağa binip Seattle’a doğru yola çıkınca, Luc eve gidiyor olmaktan çok mutluydu. Bir yandan da sağ dizi canını sıkıyordu ve çok halsizdi.

BAC 111 anons verince, ceketini çıkardı, koltukların arasından elini uzattı. Yastığı alıp cam kenarına dayadı ve sırtını ona yasladı. Yüne dokunan parmaklarıyla ve karnında birleştirdiği elleriyle karanlıkta oturdu ve koridorun karşısında oturan Jane’e baktı. Işık doğrucu başına vuruyor ve köşesinde yazdığı gibi gevşek buklelerinin içinden geçiyordu. Parmak uçları nazikçe klavyesine dokunuyordu. Durdu, defalarca silme tuşuna bastı, sonra tekrar başladı. Bu yetenekli parmak uçlarının kendi bedeninde değmesini istediği birkaç yer düşündü.

Bukleleri yanağına döküldü ve Jane saçını kulağının arkasına yerleştirdi; bu hareketiyle Luc’un bakışlarını ensesine ve boynuna çekti. Birkaç sıra arkada bazıları poker oynuyordu, ama takımın çoğu uyuyordu; horultuları Jane’in tuş seslerine karışıyordu.

Son yedi gündür kendini işe vermişti, oyalamıştı. Şimdi, düşüncelerini dolduracak bir şey yokken, zamanını Jane’i

incelemeye verdi. Ansızın Jane Alcott'u neden bu kadar çekici bulduğunu anlamak istedi. Onu saran ve peşini bırakmayan şey neydi? Kısa boyluydu, küçük göğüslüydü ve küçük dudakları vardı. Ama Allahın belası çok zekiydi. Luc, kadınlarda bu özellikleri sevmezdi. Ve... Jane'i beğenmişti. Bu akşam, yaşlı kadınların ya da Ivy Lig kızlarının giydiği yün örme kazaklardan giymişti. Siyahtı. İncileri yoktu. Gri yün pantolonu vardı ve ayakkabılarını çıkarmıştı.

Karanlığın içinde, Luc onun narin saçlarını ve beyaz tenini inceledi. Onu ilk gördüğünde, çok sade olduğunu düşünmüştü. Doğal bir kız. Daha önce doğal kızların neden ilgisini çekmediğini hatırlamaya çalışarak karmaşık anlar yaşıyordu. Yumuşak tenini elleriyle sarmanın nasıl olacağını merak ediyordu. Denver'deki otel odasına girdiği ilk andan itibaren, onun çıplak vücudunu kendine bastırmanın nasıl olacağını merak ediyordu. Ona dokunmanın zevkiyle kendini kaybetmek, dudaklarını, göğüslerini ve düzgün kalçalarını öpmek...

Parmakları durdu ve Jane parmaklarını dudaklarına götürdü. Alt dudağını tuttu ve yavaşça inledi; arkasından derin bir nefes aldı; ya sıkılmış ya da rahatlamıştı. İnleme sesi Luc'u acılı bir dikkate çağırdı ve Luc, Jane'i çıplak hayal etmenin artık çok da iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

İkisini ayıran gölgelerin ardında, defalarca silme tuşuna basıp tekrar tekrar başlayışını izledi. Luc gözlerini kapadı ve evini düşünmeye başladı. Evden uzak olduğu süre boyunca Bayan Jackson, Marie ile ilgili çok fazla sorun rapor etmemişti, kız kardeşiyle konuştuğunda ise artık sakinleşmiş olduğu belliydi. Aynı binadan bir kızla arkadaş olmuştu ve Marie artık onu her aradığında aniden ağlamıyor ya da öfkelenmiyordu. Hosteslik okuluna karşı çıkmamıştı çünkü kadın ortamının ona iyi geleceğini düşünüyordu. Kız kardeşinin bununla ilgili konuşmak için henüz hazır olduğuna inanmıyordu, ama henüz açıklayamadığı sebepler yüzünden kendisinin de hazır olmadığı bir tarafı vardı. Henüz değildi.

Oklahoma yakınlarında uykuya daldı ve uçak SeaTac'a inene kadar uyanmadı. Uçak indikten ve durduktan sonra, Luc

çantalarını aldı ve otoparka doğru yol aldı. Jane ondan önde yürüyordu. Koca bir tekerlekli bavulu ile laptop ve dosya çantası taşıyordu. Uzun adımlarıyla ona kolayca yetişti ve asansöre birlikte bindiler. İkisi de aynı otopark katının düğmesine bastı ve kapılar kapandı. Luc sırtını yasladı ve Jane'i izledi. Jane kafasını çevirdi. Yorgun görünüyordu, ama çok tatlıydı.

“Ne?” diye sordu Luc.

“Bu hafta bana röportaj verecek misin?”

Evet bitkindi, ama hâlâ iş düşünüyordu. Ne kadar çekici olduğunu düşünürken ve yumuşak cildiyle parmak uçlarının fantezisini kurarken, Jane iş düşünüyordu. Kahretsin. “Sutyen giydin mi?”

“Yine mi aynı konu?”

“Evet. Neden sen de çoğu kadın gibi sutyen giymiyorsun?”

“Bu seni neden ilgilendiriyor?”

Yün ceketinin ortasına kaydı gözleri ama tabii ki hiçbir şey göremedi. “Göğüs uçların hazır olda bekliyorlar ve bu ilgi çekici.” Gözlerini Jane'in yüzüne dikince, söyleyeceği şeyi unutmuş gibi kaşlarını kaldırmış ağzı açık ona baktığını gördü. Asansör kapıları açıldı. “Sürekli tahrik olmuş gibi görünüyorsun,” diye ekledi ve Jane koca valizini çıkarırken asansör kapısını tuttu. Yüzündeki şaşırılmış ifade çok klasikti ve Luc gülmeye başladı. “Bunu sana ilk söyleyen kişinin ben olduğumu söyleme sakın.”

“Hayır. İlk sen söyledin.” Kafasını salladı ve otoparka doğru birlikte yürümeye başladılar. “Zincirimi çözmeye çalışıyorsun. Kahveme işlemeyi teklif edip, striptiz bara gideceğini söylediğin zamanki gibi.”

“Kahve konusunda ciddiydim ve şimdi de ciddiyim.” Land Cruiser jipinin önünde durdu.

“Aha. Doğru,” dedi birkaç sıra ötede park ettiği Honda Prelude'una doğru ilerlerken.

Arabasının arkasına çantalarını attı, sonra Jane'e baktı. Bagajı açıktı ve koca bavulunu oraya sokmaya çalışıyordu.

Onları ayıran iki arabanın yanından boş parkta yankılanan ayak sesleriyle ilerledi. Ayak seslerini duyan Jane kafasını kaldırdı ve ona baktı. Bir tutam saçı gözlerinin üzerine düşmüştü; saçlarını kaldırdı. Nefes alırken dudakları aralıktı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Hâlâ yerde duran bavulunu gösterdi. “Bunun için yardım edebilirsin. Dün gece bazı kitaplar aldım ve bavulu çok ağırlaştırdılar.”

Luc bavulu kolayca bagaja yerleştirdi.

“Teşekkürler.” Laptop ve dosya çantasını koltuğa yerleştirdi ve bagaj kapağını kapattı.

“Rica ederim.”

“Marie, cumartesi günü onu alacağımı sana söyledi mi?” diye sordu sürücü kapısına ilerlerken.

“Evet.” Arkasından gitti ve anahtarı elinden aldı. Kapıyı kilitledi ve ekledi, “Gerçekten sesi çok heyecanlıydı.”

Jane’in elini tuttu ve anahtarı avucuna bıraktı. “Bunu duyduğuma sevindim. Uzun zamandır konuşmadık ve bu planı sevip sevmediğinden emin değildim.”

Bakışlarını saçlarından, gözlerine, sivri burnuna ve üst dudağının şişkinliğine indirdi. “Biz konuştuk işte. ”

“Farkında olmayabilirsin ama benim sana koca sağır Dodo demem ve senin sutyenimden bahsetmen konuşmak demek olmuyor.” Dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılmıştı. “En azından soyunma odasının dışında konuşmak demek bu değil.”

Bakışlarını ona dikti ve Jane’in özellikle mi onu iğnelediğini merak etti. Bundan şüpheleniyordu. “Paçalarını tutuşturan şey ne tatlım?”

Jane kollarını göğsünde birleştirdi ve bir adım geri çekildi. Luc kendisine bakmak için Jane’in kafasını çok da yukarı kaldırmasına gerek olmadığını fark etti. “Sanırım ikimiz de biliyoruz.”

“Ben sadece aptal bir hokey oyuncusuyum, neden daha ileri gidip bunu yüzüme vurmuyorsun?”

“Ben sana asla aptalsın demedim.”

Luc bir adım yaklaştı ve Jane tekrar kafasını kaldırdı. “Bunu ima ettin Jane, ama bu imayı anlamayacak kadar aptal değilim.”

Jane geri çekildi. “Aptal olduğumu ima etmedim.”

“Evet, ettin.”

“Peki, ama aptal olduğumu düşünmüyorum. Sen...”

Onu tekrarladı. “Ben...?”

“Kabasın.”

Omuz silkti. “Bu doğru.”

“Sen de bana hoş olmayan şeyler söyledin.”

“Ne mesela?”

“Sürekli tahrik olmuş gibi gezdiğim mesela.” Gerçekten öyle görünüyordu.

“Bunu karşında erkek bir gazeteci olsa söylemezdin.”

Haklıydı ama erkek bir gazeteci önünde koca bir odunla gezseydi bunu fark etmezdi bile. Ama Jane’i fark ediyordu. “Dikkat ederim.”

Jane bir adım geri attı ve sırtı arkasındaki duvara çarptı. “Ve şımarıksın. Her şey senin istediğin gibi, senin yöntemlerine olsun istiyorsun.”

Röportajdan bahsediyordu yine. “Her şey değil.” İlerledi ve ellerini Jane’in kafasının yanındaki soğuk duvara dayadı. “İstediğim bazı şeyler bana iyi gelmeyebilir. Bu yüzden onları yalnız başlarına bırakıyorum.”

“Ne?”

“Sen.”

“Ben mi?”

“Kesinlikle sen.” Elini ensesine doğru kaydırды ve dudaklarını onunkilere doğru yaklaştırdı. “Seni kendi yöntemlerimle elde etmedim,” dedi ve öptü çünkü kendini durdurabilecek gibi hissetmiyordu. Dudakları ılık ve tatlıydı; ve içindeki ani arzu kasıklarına yerleşmişti. Ensesine değen eli ve dudaklarına bastırdığı dudakları, her zerresini şehvetle sarmıştı.

Oradan uzaklaşma isteğiyle geri çekildi. Pişman olmadan önce oradan ayrılmalıydı; ama Jane ona baktı ve nemli dudaklarını yaladı. Geri çekilmektense ince belini koluyla sarıp kendine bastırdı. Luc uzun kadınlara alıştı, Jane'i parmak uçlarına kadar kaldırmak zorundaydı. Ağzını sonuna kadar açtı ve ona ateşli, ıslak bir öpücük verdi. Jane'in kolları omuzlarında ve boynunda dolaşırken ona sıkıca sarıldı. Jane'in parmakları saçlarında gezerken, dilini onun diline değdirdi. Tüyleri Jane'in dokunuşuyla birlikte diken diken olmuştu. Jane'in gırtlığından derin bir inilti geldi, bu şehvet ve arzu dolu ses onu geçen geceye götürmüştü; şimdi, burada duvara karşı onunla seks yaşamak istiyordu.

Otoparkın zayıf ışığında, ceketinin düğmelerini çözdü, sonra elini kazağından içeri soktu. Gergin karnı ılıktı, elini göğüslerine uzattı. Sutyeni yoktu ve göğüsleri Luc'un avucunu zar zor dolduruyordu. Dikleşmiş göğüs ucu avucunun ortasına sert ve küçük bir çilek gibi dokundu; hayalarıyla penisi gerildi, dizleri neredeyse bükülmüştü. Bu çok, çok uzun zamandır yaşadığı en büyük seksüel heyecandı ve durmak zorundaydı.

"Luc," diye fısıldadı, sonra elleriyle Luc'un kafasını tuttu ve dudaklarını kendininkilere bastırdı. Ellerini omuzlarında, göğsünde gezdirdi ve işi yatakta sonlandırmak isteyen bir kadın gibi öptü onu. Ateşli, açık bir ağız, aklına güvenlik kameraları ve muhtemelen tutuklanacakları geldi. Göğüs ucunu okşarken, Jane bacağını Luc'un beline sardı. Dikleşen yerini Jane'in kasıklarına bastırdı. Vücutlarının ateşi Luc'u delirtti. Jane'e abandı ve durmayı aklından çıkardı.

"Burada değil," diye fısıldadı dudaklarını çekince. "Tutuklanacağız. Bana inan, biliyorum." Başını geriye attı ve derin bir nefes aldı. "Birkaç mil yakında Best Western ya da Ramada olacaktı." Göz kırptı. Mutlaka bir yer olduğuna emindi. "Sen arabada beklerken bir oda tutacağım."

"Ne?"

Onu istiyordu. Onu yatırmak ve uzun uzun onunla olmak. "Tüm gece sevişeceğiz. Sabah da. Daha fazla istemediğini

düşündüğünde bile tekrar yapacağız.” Böylesine isteyeli çok uzun zaman olmuştu ve soyunmaktan başka bir şey düşünmek çok zordu. “Seni gerçekten çok güzel düzeceğim.” Jane hiçbir şey söylemedi ve Luc onun yüzüne baktı.

Bacağını belinden indirdi ve ayağını yere bastı. “Bir motel odasında mı?”

“Evet, benim arabamla gidebiliriz.”

“Hayır.”

“Nereye gidelim?”

Luc’un elini göğsünden çekti. “Hiçbir yere.”

“Neden? Sertleştin, ısladığını görmek için elimi pantolonuna değdirmem gerekmiyor.”

Gözleri iriceydi ve ıslak gibiydi. “Grup seks arkadaşlarından biriymişim gibi konuşuyorsun benimle.”

Jane’i bu terimler içinde hiç düşünmemişti. Düşünmüş müydü? Hayır düşünmemişti. “Islak kelimesi yüzünden mi? Sen ıslaklık yerine ne demeyi tercih ediyorsun ki?”

“Hiçbir şey, ben düzüşmüyorum. Ben aşk yapıyorum. Grup kızları düzüşür.”

“Tanrım,” dedi, “Kimin umurunda? Bu işe başladın mı, hepsi aynı yere çıkar.”

“Hayır, hayır çıkmaz, ben umursuyorum.” Onu itti, Luc geri çekildi. “Ben senin kadınlarından değilim. Ben profesyonel bir gazeteciyim.”

Kimi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordu Luc. Onu mu yoksa kendisini mi? “Sen işkencecisin ve belalı bir namusçusun,” dedi ve arkasını dönüp yürüdü. Elini cebine soktu ve anahtarlarını aldı. Jane’le tanıştığı için üzgündü. Ona gözlerini diktiği için üzgündü, onu öptüğü için kendini kötü hissetmesine daha da üzgündü ve şimdi üzgün bir şekilde evine gidiyordu. Yine.

Aracına doğru yürürken, Jane’in arabasının sesini duydu ve Land Cruiser’ının sürücü kenarındaki kapı kilidini açarken, Jane gitmişti, kırmızı fren ışıklarının uzantısı ondan kalan son izlerdi.

Luc’un kasıklarındaki ağrı, beynindeki zonklama ve Jane’i

üç gün içerisinde tekrar göreceğini bilmesi ve hepsi...

Ben aşk yaparım demişti. Onunla ilk tanıştığında, muhtemelen beş senedir seks yaşamamış kadınlardan olduğunu düşünmüştü. Kesinlikle haklıydı.

“Aşk yapmak,” arabasına binerken söylendi ve motoru çalıştırdı. Jane aşk yapmak istememişti. Jane’in mesajlarını yanlış anlamamıştı Luc. “Aşk yapmak” isteyen bir kadın, onu porno kraliçesi gibi öpmezdi. “Aşk yapmak” isteyen bir kadın bu kadar hızlı olmazdı. Otoparkta bir duvara yaslanıp dikleştiğini gösterirken, beline bacağına dolamamış mıydı?

Otoparktan çıktı ve evin yolunu tuttu. Birisinin küçük namusluya işkenceyle ilgili birkaç şey öğretmesi lazımdı. Ama bu kişi kendisi olmayacaktı. Jane Alcott’la işi bitmişti. Bu sefer kesindi.

Saka: Dusmanı Kandırmak

Otopark kazasından üç gün sonra Jane, Key Arena'nın basın bölümünde oturmuş buzu izliyordu.

"Burada ücretsiz içecek ve atıştırmalıklar var mı?" diye sordu Caroline.

"Medya salonunda bulabilirsin." Caroline ile birlikte gelmişti, böylece yanında konuşabileceği biri olacaktı. Erkek sorunlarından aklını uzaklaştırmasına yardımcı olabilecek biri. "Geç saate kadar oraya genellikle gitmiyorum."

Caroline son derece dar bir Chinooks tişörtü ve onla eşit darlıkta bir pantolon giymişti. Ava çıkar gibi giyinmişti ve çoktan oyunun çekimlerini yapan bir operatörün dikkatini çekmişti. Adam Caroline'i ekranda üç kez göstermişti bile.

Oyun öncesi eğlenceler başlamadan birkaç dakika önce Darby de onlara katıldı. Saçları jöleliydi ve cep telsiz alıcısını siyah ipek gömleğine takmıştı. Jane onu Caroline ile tanıştırdı; Jane'in güzel arkadaşını görünce gözleri irileşti ve ağzı açıldı. Jane, Darby'nin tepkisine şaşırmadı, ama Caroline'in tüm cazibesini Darby'e yönlendirmesi biraz sürpriz olmuştu.

Oyun öncesi şovu başladı. Jane, on beş dakika içinde soyunma odasına gitmesi gerektiğini ve şans dilemesi gerektiğini biliyordu. Luc'un onu öptüğü, aklını kaybettiği ve bacağını ona doladığı günden beri ilk kez onu görmek zorunda kalacaktı. Şükür ki son anda kendine gelmiş ve onunla motele gitmemişti. Bu birçok sebepten dolayı çok kötü olurdu.

İnkâr edeceği yoktu, Luc'a şehvet duyuyordu. Ona kapılmıştı, büyük bir parça metalin mıknatısa çekildiği gibi, buna karşı koyabilecek hiçbir yol yoktu sanki.

Tüm haftayı ondan olabildiğince uzak geçirmişti. Onu tedirgin eden, öfkeliendiren ve içini eriten bir adamdan uzak

kalmak... Zamanının çoğunu kendini oyalayarak geçirdi. Bekâr Kız köşesi için Darby ile röportaj yapmıştı ve iyi adamlardan bahsetmişti. Okuyucularına, kadınların kalplerini ateşe veren adamlardan uzak durmalarını, onun yerine iyi adamlara ikinci bir şans vermeleri gerektiğini yazmıştı. Darby'nin sözlerine yer verdi ve ondan övgüyle söz etti, bunun karşılığında Darby'nin, Jane'i etrafta görmek istemeyen antrenörlerle konuşması gerekiyordu.

Kendi tavsiyesini dinlemiş ve kalbini ateşe veren o adamdan uzak durmayı iyi becermişti. Ama sonra onu duvara yaslayıp öpmüştü. Şaşırmış ve aptallaşmış olması gerekirdi, ama kendisine doğru gelişini görmek, dudaklarının aralığı, mavi gözlerindeki şehvet, onu zayıflatmış ve heyecanlandırmıştı. Dudaklarının kendilerinininkine değdiği o an, kalbini dudaklarına vermiş ve onunla beslemişti, çaresizce onu istemişti Luc.

Ona olan duyguları karmakarışık olmasına rağmen, artık gerçeğe sırtını dönemezdi. Onunla olmak istemişti, ama otele götürebileceği diğer kadınlardan daha fazlası olarak.

Grup kızlarından fazlası olarak.

Ona namusçu demişti. Namusçudan başka her şey olabilirdi. Erkeklerin seks esnasında kaba konuşmasını umursamazdı. Honey Pie'ı yazan kendisiydi Tanrı aşkına. Hayır, namusçu değildi. Saygınlığını önemseyen bir kadındı, bunun için kendiyle ve onunla savaşmak zorundaydı. Ulaşılamaz bir erkeğe tamamen âşık olmamak için savaşıyordu.

Luc eğer onun Honey Pie olduğunu öğrenirse, daha fazla savaşmaya gerek kalmayacağını düşünüyordu. Jane ile bir daha asla konuşmayabilirdi. Hatta belki ondan nefret bile edebilirdi.

Geçen hafta Denver'de otel odasında dikilmiş, onu öpmesinin elbisesinin hatası olduğunu söyledikten sonra, Mart yazısı için yakışıklı bir Seattle oyunsundan bahsettiği bölümü yayına göndermişti. O kadar öfkeli ve yaralıydı ki, basına göndermiş ve internete koymuştu.

Eğer Luc, Mart yazısını okursa, Honey'in son kurbanının kendisi olacağını anlayacaktı. Luc'un rahatsız olabileceğini

biliyordu. Honey tarafından komaya sokulma onuru her Amerikan erkeğine layık değildi. Ama Luc'un bundan gururlanacağına inanmıyordu ve bu durum kendini suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Tabii ki, Honey ile Jane'in ilişkisini çözemeyecekti. Jane'in yaptığını asla bilmeyecekti. Yine de suçluluk hissi azalmıyordu.

Darby, Caroline'in ona söylediği bir şeye güldü ve Jane'i, Luc'u düşünmekten alıkoydu. Bir anlığına Darby'yi, Caroline'in tarzı adamlardan biri olmadığı konusunda uyarmayı düşündü; muhtemelen onu yarı yolda bırakacaktı ama Darby, Caroline'in gülümsemesine kapılmış olmaktan mutlu görünüyordu. Onu uyarmaktansa, kendi kendine anlaması için onu yalnız bıraktı. Dosya çantasını yanına aldı ve kendini asansöre doğru gitmeye zorladı.

Beyaz balıkçı yaka kazağının üstüne giydiği lacivert ceketine baktı. Göğüslerini kapattığından emin olmak için ceketinin düğmelerini ilikledi. Luc göğüs uçlarının hazır olda beklediğini söyleyene kadar hiç dikkat etmemişti. Göğüslerini kendisi fark etmezdi bile. Küçüklerdi ve en güzel yeri değildi, hem aynı zamanda başka kimsenin onları fark etmediğini de biliyordu.

Luc'tan başka kimse.

Soyunma odasına vardığında ayakları yavaşladı, kapıda durdu ve koç Nystrom'un etkili konuşmasını dinledi. Konuşması bitince omuzlarını dikleştirdi ve odadan içeri yürüdü. Luc'a bakmayı reddediyordu, ama odada olduğunu bilmek için ona bakmasına gerek yoktu. Kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Ve bu güzel bir his değildi.

"Hey, Sharky," diye seslendi Bruce.

"Selam Fishy," dedi ve takımın geri kalanına verdi dikkatini. Odanın ortasındaki yerini aldı ve iyi şans ritüelini tekrarladı. "Beni dinleyin beyler. Söyleyeceğim bir şey var. Bir dakikanızı alacağım. SİZlerle seyahat etmek unutamayacağım bir tecrübeydi. Umuyorum Stanley Kupası bu sene sizin olacak." Kaskını kafasına geçirmekte olan takım kaptanına doğru yürüdü.

“İyi şanslar Vurucu.”

Kafasını salladı. Dudağındaki kesik canını acıtıyor olsa bile gülümsedi. “Teşekkürler Jane.”

“Rica ederim.”

Rob bugün oynayabilecekti; ona doğru ilerledi. “Nasıl hissediyorsun Çekiç?”

“Yüzde yüz.” Ayağa kalktı ve patenlerinin üzerinde dikildi. “Geri gelmek güzel.”

“Seni tekrar görmek güzel.” Sonunda Luc’a döndü ve ona doğru ilerledi. Koyu sarı saçları alnına değiyordu, kaskını dizine yerleştirmiş oturuyordu. Mavi gözleri, Jane’in ona gelişini izledi, bakışları boştu. Jane’in midesi attığı her adımda daha çok geriliyordu. Öfkeyle bakmasını tercih ederdi. Önünde durdu ve derin bir nefes aldı. “Seni koca sağır Dodo.”

“Teşekkürler.” Jane kendine geri dönmesini söyledi, ama yapamadı. “Geçen hafta Dion ile röportaj yaptım.”

“Eee? Maçtan önce beni rahatsız etmemen söylenmedi mi sana?”

Peki, tamamen duygusuz değildi ona karşı. Belli ki çıldırmıştı. Güzel. Çıldırmış olması, tepkisiz olmasından iyiydi. “Evet, ama maçtan sonra da seni rahatsız etmememi söylemiştin.”

“O zaman neden hâlâ dikiliyorsun?”

“Senin röportajın için gereken her şeyi hazırladım.”

“Çok kötü.”

Onunla savaşmanın tam sırasıydı. “Bir anlaşmamız var Martineau. Eğer uymazsan sana bir daha asla Dodo demeyeceğim.”

Ayağa kalktı ve Jane’e baktı. “Güzel. Yarın öğlen Marie ile alışveriş yaptıktan sonra. Onu eve geri getirdiğinde yanında sorularını da getir.”

Gülümsedi. “Harika.” Luc fikrini değiştirmeden önce Jane odadan çıktı. Basın bölümüne geri geldiğinde Darby ile Caroline, Darby’in Hermes takım elbisesi hakkında derin bir

sohbet içindeydiler.

Jane koltuğuna vardı ve dosya çantasını yere bıraktı. Kapağını açtı ve ajandasıyla yapışkanlı not kağıtlarını çıkardı. Luc ile röportaj, yazdı ve ertesi günün sayfasına yapıştırdı. Sanki unutacakmış gibi.

İkinci yarıda Caroline eğildi ve Jane'in kulağına fısıldadı: "Buzun üzerindeki testosterona bak."

Jane güldü. "Campbell'in Çorba Starları gibi mi?"

"Hayır, sperm bankası gibi."

Chinooks, son dört saniyede karşı takım mavi hattan saldırınca oyunu Florida Panthers'a karşı kaybetti. Luc dizlerinin üstüne çöktü, ama vuruş nasıl olduysa bacaklarının arasından geçti. Luc arkasını dönüp nete baktı ve sopasını öfkeyle vurdu.

Jane, soyunma odasına tekrar girdiğinde, başını kaldırdı ve burnu kırılan Vlad Fetisov'la göz göze geldi. Hangisi daha kötüydü bilmiyordu, omuzlarından yukarı bakmak mı yoksa belinden aşağı bakmak mı...

Vlad'e yarasıyla ilgili soru sorarken, birkaç metre uzaktan gizlice bakan gözler gördü. Luc ona sırtını dönmüştü, belinden yukarısı çıplaktı. Jane'in gözleri sırtından beline doğru indi. Luc arkasını döndü ve Jane'in boğazı düğümlendi. Günaha çağıran at nalı dövmesini gördü. Ondan etkilendiği şüphe götürmezdi. Adam göz alıcıydı. Ona dokunduğunda Jane'in beyninin durması normaldi. Vinny'den sonra hiç seks yaşamamıştı ve kıkına tekme basalı bir yıldan fazla olmuştu.

"... oyun işte," diye bitirdi Vlad, Jane son cümleyi yakaladığına sevindi çünkü ondan önce söylediklerini duymamıştı bile.

"Teşekkürler Vlad." Belki artık yeni bir sevgili edinme zamanı gelmişti. Aklını Luc ve dövmesinden alacak yeni biri.

Ertesi sabah Jane, Caroline ve Marie'yi alıp Bell Town'a doğru sürerken, Seattle'da gri bir hava vardı. Jane her zamanki iş giysilerini giymişti; gri yün pantolon ve beyaz bir bluz.

Caroline pembe süet pantolon ve kırmızı pembe çizgili dar bir gömlek giymişti. Otuz beş yaşında gösteriyordu. Herkesin üzerindikiler moda olamazdı ama Caroline'in üzerindikiler olurdu.

Marie'yi Luc'un evinden aldılar ve kuaför randevusuna tam zamanında gittiler. Vonda önce, Marie'nin saç kırıklarını kesti, sonra çene altında bir kesim yaptı. Kesim çok genç ve tatlı görünüyordu; Marie dört yaş büyümuş gibiydi.

Daha sonra Gap, Bebe ve HotTopic mağazalarına gittiler. Marie, üzerinde gümüş zimbalar olan deri bir kemer ve ayılı bir tişört aldı. Caroline yeni bir yüzük ve çilek rengi bir oje aldı. Erkeklerden ve Hollywood oyuncularının müzik yapmaya başlamasından bahsettiler. Her gittikleri yerde Marie, Luc'un kredi kartını kullanıyordu.

Nordstron'daki MAC mağazasındaki tezgâhtar Marie'nin büyük mavi gözlerini ortaya çıkaracak şekilde makyaj yaptı. Marie koyu kırmızı bir ruj seçti; ama o renk Marie'yi bir yaş büyük gösterdi. Jane, Luc'un kardeşini daha büyük görmesi hakkında ne düşüneceğini merak etti. Kısa zamanda öğrenecekti.

Kıyafet almaya gelince, Marie, Caroline'in tavsiyelerini sorgulamadan dinledi. Caroline insanları etkilemeyi iyi bilirdi; uzundu, güzeldi ve bir süper model gibi giyinirdi.

"Bunlar küçük," dedi Marie, üç çift Calvin Klein streç pantolon denedikten sonra. "Tasarımcılar anoreksik kız ve erkekler için tasarım yapıyor," dedi. "Ve Tanrıya şükür erkeğe benzemiyorsun." Marie'ye büyük beden uzattı.

Marie, bir çift Steve Madden ayakkabıyı ayağına zorlarken, Darby Hogue ayakkabı bölümünde belirdi.

"Darby'e gömlek seçiminde ona yardım edeceğimi söylemiştim," dedi Caroline, sanki Jane buna inanacakmış gibi yanakları kızararak yemin etti. İmkânsızdı, çünkü kızıl kafa Mensa inekleri, Caroline'in tarzı değillerdi. O, uzun, esmer ve cep defteri olmayanları severdi.

Caroline, Marie'ye kenarları gümüş zımbalı siyah botları işaret etti. "Aldığın etek ve kemerle bu botlar harika duracak."

Jane'in kişisel fikrine göre botlar çok çirkindi, ama Marie'nin gözleri parladı ve "İşte bu!" dedi. Genç bir kızla konuşmak, Jane'i yine yaşlı hissettirmişti. Bu hissi bastırmak için, bir çift topuklu bez sandalet denedi.

Ayakkabıları giydiğinde Darby'nin yanında oturuyordu. "Sence nasıl?" diye sordu pantolon paçalarını kıvrıp sandalete başka açılardan bakarken.

"Bence bu bir korkuluk."

Darby'nin en sevdiği ipek gömleğine, deri pantolonuna baktı ve anladı.

Darby eğildi ve Jane'in kulağına fısıldadı, "Caroline'in yanında beni över misin?"

"Asla. Sandaletlerime hakaret ettin."

"Eğer bana onunla bir randevu ayarlarsan, ayakkabıları sana ben alırım."

"Senin pezevengin olmamı mı istiyorsun?"

"Senin için sorun mu olur?"

Jane arkadaşına baktı, Ralph Lauren tezgâhında bakınıyordu, "Pekiyi."

"İki çift ayakkabı."

"Unut gitsin." Sandaletleri kaldırıp kutusuna geri koydu. "Ama sana birkaç tüyo vereceğim. İpek gömleğinden kurtul ve Mensa'dan bahsetmeyi bırak."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Ayakkabı bölümünde işleri bitince, Marie ve Jane yürüyen merdivenle iç çamaşırı bölümüne çıkarlarken, Caroline ve Darby erkek bölümüne ilerledi. Jane ve Marie sutyen cennetiyle karşılaşınca poşetleri yere bıraktılar.

"Sence nasıl?" diye sordu Marie elinde lavanta rengi bir sutyen tutarken.

"Sevimli."

"Eminim hiç rahat değildir," dedi kafasını yana çevirirken.

“Sence de öyle değil mi?”

“Üzgünüm, ama sana bu bölümde yardımcı olamayacağım. Ben sutyen giymem. Hiç sutyenim yoktur.”

“Neden yok?”

“Aslında görebileceğin gibi çok da ihtiyacım yok. Şimdiye kadar ya atlet giymişimdir ya da hiçbir şey giymemişimdir.”

“Sadece atlet giyseydim annem beni öldürürdü kesin.”

Jane omuz silkti. “Ben büyürken, babam kızsak şeyleri konuşmazdı, sevmezdi. Bu yüzden uzun yıllar boyunca bana erkekmişim gibi davrandı.”

Marie bir fiyat etiketine baktı. “Anneni hâlâ özleyormusun?”

“Her zaman, ama artık eskisi kadar acı değil. Sadece annen hastalanmadan önceki güzel anıları düşün. Kötüleri düşünme.”

“Annen nasıl öldü?”

“Göğüs kanseri.”

“Ah.” Renkli sutyenlerin arasından birbirlerine baktılar, Marie’nin büyük mavi gözleri Jane’inkilere bakıyordu, sevdikleri birinin böyle gidişini izlemek konusunda ikisinin de konuşmasına gerek yoktu. Biliyorlardı.

“Sen benden daha küçüktün değil mi?” diye sordu Marie.

“Altı yaşındaydım ve annem ölmeden önce çok uzun süre hasta kalmıştı.” Annesi, öldüğünde otuz bir yaşındaydı; Jane’in şu an ki yaşından bir yaş büyüktü.

“Annemin sepetinden kalan birkaç çiçek saklıyorum hâlâ. Şimdi kurudular, ama yine de onunla iletişimde olduğumu hissettiriyorlar bana.” Marie başını eğdi. “Luc beni anlamıyor. Onları çöpe atmam gerektiğini düşünüyor.”

“Çiçekleri neden sakladığını ona söyledin mi?”

“Hayır.”

“Söylemelisin.”

Omuz silkti ve kırmızı bir sutyene baktı.

“Ben annemin evlilik yüzüğünü saklıyorum,” dedi Jane itiraf

eder gibi. “Babam, gelin kurdelesini annemle birlikte bıraktı ama evlilik yüzüğünü aldı, boynumda bir kolyenin ucuna takmıştım.” Yıllardır yüzükle ve onun için ne anlama geldiğiyle ilgili hiç konuşmamıştı. Caroline anlamazdı çünkü annesi bir kamyoncuyla kaçmıştı.

Ama Marie anlıyordu.

“Yüzük şimdi nerede?”

“Çamaşır çekmecemde. Annem öldükten birkaç yıl sonra kaldırdım. Sana göre doğru zaman geldiğinde sen de çiçekleri kaldıracaksın diye düşünüyorum.”

Marie kafa salladı ve beyaz bir sutyen seçti. “Şuna bir bak.”

“Çok kadınsı duruyor.” Jane bir sutyen aldı ve baktı. Çok kadınsı ve süslüydü ve Luc’un, kardeşinin dolgun gösteren bir sutyen giymesine ne diyeceğini düşündü. Sonra kendisi giyse ne düşüneceğini merak etti. “Luc süngerli, dolgun bir sutyen giymeni istemeyebilir.”

“Ah, o umursamaz. Muhtemelen fark etmez bile,” dedi Marie ve dört sutyen seçip deneme odasına doğru gidip gözden kayboldu. Jane onu beklerden yerdeki sayısız poşeti aldı ve külotların olduğu bölüme doğru yürüdü.

Jane sutyen konusunda pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama tam bir külot uzmanıydı. İki sene önce tanga giymeye başlamıştı. Önceleri hiç sevmemişti ama şimdi bayılıyordu. Klasik külotlar gibi iz yapmıyordu ve her zaman kendini hazır hissediyordun. Marie’yi beklerken altı tane koton ve likra tanga ile onlarla uyumlu atletler aldı.

Marie deneme odasından çıktığında, avuç dolusu külotları ve üç adet sutyeni kasa tezgâhına bıraktı. Çantasındaki cep telefonu çaldı ve aceleyle açtı.

“Alo,” diye cevapladı. “Hımmm... Evet, bence de.” Jane’e baktı. “Ona sorayım. Luc aç olup olmadığını soruyor.”

“Luc? Neden?”

Marie omuz silkti. “Neden?” diye sordu Luc’a.

Luc’un kredi kartını uzattı, sonra Jane’e döndü. “Bu akşam

yemek yapma sırası Luc'ta. Onunla röportaj yapmaya gideceğin için, senin için de bir şeyler yapacak."

Aynı anda iki şey düşündü Jane. Luc yemek yapacaktı, demek ki artık Jane'i arzulamıyordu. "Çok aç olduğumu söyle ona."

Üçüncü Sırada: Sert Vur

“Avlumuz olmayışı çok garip,” dedi Marie hayatındaki değişikliklerden bahsederken, artık Luc’un Bell Town’daki dairesinde kalıyordu. “Ve artık çamaşır yıkamıyorum,” diye ekledi on dokuzuncu katta asansörden inerken. “Bu güzel.”

“Çamaşırlarını Luc mu yıkıyor?”

Marie güldü. “Hayır.” Koridorun sonunda soldaki kapıya doğru yaklaştılar. “Çamaşırları gönderiyoruz, temizlenmiş ve paketlenmiş olarak geri geliyorlar.”

“İç çamaşırlarınız da mı?”

“Evet.”

“İç çamaşırlarıma kimsenin dokunmasını isteyeceğimi düşünemiyorum,” dedi Jane, Marie kapıyı açarken. En azından yabancıların diye düşündü içeri girerken ve aniden durdu. Pencereleere baktı ve aniden yabancı kişilerin tangalarını paketlediğini düşündü. Pencereleer tavandan çatıya kadar uzanıyordu ve tüm duvarı sarıyordu. Binaların üzerinden Elliot körfezindeki gemileri görebiliyordu. Oda, koyu mavi koltuk ve sandalyelerle doluydu; metal ve camdan yapılmış kahve masası ve sehpaalar vardı. Odanın açılarını üzerlerinde dans ediyor gibiydi ve büyük bitkiler paslanmaz çelik saksıların içine yerleştirilmişti. Sol tarafında büyük ekranda Devils-Long Island maçı vardı, fakat müzik sistemi koca bir eğlence merkezini dolduracak bir sesle Dave Matthews çalıyordu.

Luc, salondan granit bir barla ayrılan açık mutfakta dikilmişti. Arkasındaki dolaplar cam kapaklı ve krom kulpluydu. Mutfak aletleri paslanmaz çelikten seçilmişti ve biraz çağ ötesi görünüyorlardı. Luc kumandayı aldı ve müziği kapadı. Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve göz kenarları hareketlendi. “Harika görünüyorsun Marie.”

Marie poşetlerini yere bıraktı ve ceketini koltuğa fırlattı. Luc için kendi etrafında döndü. “Bence yirmi bir yaşında gösteriyorum,” dedi.

“Pek değil.” Bakışlarını Jane’e çevirdi. Jane kendisini bir yabancı tarafından çekilen bir mıknatıs gibi hissetti yine. “Bira ister misin Jane?”

“Hayır, teşekkürler. Ben bira içmem.” Dosya çantasını ve ceketini koltuğun üzerine bıraktı.

“Ne içersin?”

“Su iyi olur.”

“Jane’in birasını ben içerim,” dedi Marie.

“Yirmi bir yaşına basar basmaz mı?” dedi Luc çelik kapılı buzdolabından su şişesi çıkarırken.

“İddiaya girerim, yirmi bir yaşından önce alkol içmişsinizdir,” dedi Jane.

“Evet, ama bak ne kadar değiştim.” Kapağı ayağıyla kapattı ve şişeyi Jane’e uzattı. “Bir şey söyleme.”

“Bir şey söylemeyecektim.” Odaya doğru ilerledi, kromdan ve gri deriden yapılmış iki bar taburesinin arasında durdu.

“İyi olur.” Bir bardağın içine birkaç parça buz koydu ve şişenin kapağını açtı. Kazağının kollarını kıvrırmıştı, yaka kenarından çıkmış beyaz bir tişört giymişti. Altın Rolex saatini takmıştı ve altında yeşil bir kargo pantolonu vardı. “Çünkü elimde seni tehdit edecek şeyler var.”

Onu öptüğünde Jane’in eridiğini ve sutyen giymediğini biliyordu. “Pek bir şey biliyorsun sayılmaz.”

Dudağının kenarına bir gülümseme oturdu. “Ne mesela?”

Onun aklını alacak şeyler mesela ve Jane Tanrı’ya şükreliyordu ki daha ileri gitmemişti onunla. Honey Pie olduğunu asla bilmeyecekti.

“Ne mesela?” diye soru Jane’in yanında oturan Marie.

“Bir izci olduğumu mesela,” diye yanıtladı Marie.

Luc tek kaşını kaldırdı ve bardağı tezgâha bıraktı.

“Evet, izciydim,” dedi Jane Luc’u ikna edercesine.

“Ben de,” dedi Marie. “Giysilerimi hâlâ saklıyorum.”

“Ben hiç izci olmadım,” dedi Luc.

Marie gözlerini devirdi. “Yaa, tabii.”

Luc kardeşine baktı, tam yorum yapacaktı ki son anda vazgeçti. Onun yerine su şişesini buzdolabına kaldırdı ve marine edilmiş tavuk göğüslerini tezgâha çıkarttı.

“Yardım edeceğim bir şey var mı?” diye sordu Jane.

Çekmeceyi açarak, bir çatal çıkardı ve tavuğa batırdı. “Sadece otur ve dinlen.”

“Ben yardım ederim,” dedi kardeşi ve bar taburesinden indi.

Luc başını kaldırdı ve gülümsedi; Marie’ye bakan mavi gözleri sıcacıktı. Jane’in kalbi şehvetten çok uzakta bir hisle ısındı. Çekiciliğiyle ilgilenmiyordu, Luc Martineau’un nezaketi ve inceliğine bakıyordu. “Çok iyi olur. Teşekkürler. Makarnayı haşla.”

Marie barın etrafından dolaştı ve Luc’un yanına gitti. Cam kapaklı bir kapaktan kırmızı bir kutu çıkardı, sonra ölçü kabını aldı. “İki bardak su,” dedi yüksek sesle. “Ve bir kaşık tereyağı.”

“Marie küçükken,” dedi Luc arkasını dönerek, “su yerine giderdi.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Marie, ölçü kabına su doldururken.

“Babam hayattayken ziyarete geldiğim zamandan biliyorum. Muhtemelen iki yaşındaydın.”

“Bebekken çok şirindim.”

“Keldin.”

Suyu tencereye doldurdu. “Ne olmuş yani?”

Uzandı ve Marie’nin saçlarını karıştırdı. “Maymuna benziyordun.”

“Luc!” Marie tencereyi ocağa yerleştirdi ve parmaklarıyla saçlarını düzeltti.

Luc güldü, koca bir kahkaha attı. “Şirin bir maymundun.”

“Peki, bu daha iyi en azından.” Ocağa döndü ve yağı ekledi. “Kıskanıyorsun çünkü sen küçükken Teletubby’lere benzerdin.”

“Teletubby de ne?”

“Ah, Tanrım! Teletubby’nin ne olduğunu bilmiyor musun?” Luc’a bakıp kafasını salladı.

“Hayır.” Jane’e döndüğünde kaşları şaşkınca kırıışmıştı. “Sen biliyor musun?”

“Maalesef, evet. Çok küçük çocuklar için bir televizyon şovu. İzlediğim bir seferden şunu söyleyebilirim ki, tüm teletubby’ler teletubby dünyasında koşuyor ve bebek sesi çıkarıp gevezelik ediyorlardı.”

“Ve göbeklerinden resimler gösteriyorlardı,” diye ekledi Marie.

Luc’un ağzı açıldı, gözleri dondu, ani bir baş ağrısı girmiş gibiydi. “Şaka yapıyorsunuz.”

“Hayır,” Jane kafasını salladı. “Savunmam şu, izledim çünkü birkaç sene önce Jerry Falwell bunu haber başlığı yapmış ve aileleri Teletubby dünyasının eşcinsel bilinçaltı yarattığı konusunda uyarmıştı. Çünkü Tinky Winky mor renkliydi ve kırmızı bir çantası vardı.”

“Tinky Winky mi?” Yavaşça döndü ve kardeşine baktı. “Hokey izlediğim için benimle dalga mı geçiyorsun bir de?”

“Aynı şey değil. Senin hokey izlemen benim okula gitmem gibi bir şey.”

Haklıydı.

Luc da aynı fikirde olmalıydı ki sadece omuz silkti. “Telebelly şeylerini izlediğini düşünemiyorum bile,” dedi ve hokey maçını kapattı.

“Teletubby,” diye düzeltti Marie. “Hanna’lara gittiğimde, iki yaşındaki kardeşi için Teletubby videolarını koyuyor, böylece çocuk büyüleniyor, biz de rahatça oje sürüyoruz.”

“Hanna mı?”

“Üçüncü kattaki kız. Sana ondan bahsetmiştim.”

“Ah, evet. İsmi unutmuşum.” Luc sebzeleri yıkadıktan sonra, tavukları ızgaraya koydu.

“Akşam yemeğinden sonra onunla sinemaya gideceğim.”

“Seni bırakmamı ister misin?”

“Hayır.”

Luc’un içinde bir zarafet vardı; bir eşyaya uzanırken, tavukları ızgaraya yerleştirirken, hareketleri zarifti, izlemesi çok zevkli, akıcı bir tarzı vardı. Kalçalarının, kargo pantolonunu doldurması gibi zevkliydi. Kazağının alt kısmı, poposunun tam üzerinde, arka cebindeki Nautica etiketinin yukarısındaydı.

Jane, Luc ve kardeşinin o günle ilgili konuşmalarını dinledi. Marie’nin aldığı her şeyi ve sonraki günlerinin planını... Önceki konuşmalarından Luc’un Marie ile sıkıntı yaşadığını öğrenmişti. Onları yan yana görünce bundan çok da emin olamadı. Gayet iyi geçiniyor gibi görünüyorlardı. Onlar bir aileydi. Bildiğimiz ailelerden değil belki, ama aileydiler işte. Pişirerek, konuşarak, Jane’i de sohbete katmaya çalışarak fırının önünde dikiliyorlardı; ama yine de Jane kendini biraz dışarıda hissediyordu.

Luc tavukları çevirdi ve Marie, Caroline’in ona bahsettiği yeni tasarımcıları anlattı. “Umarım sonunda çok dar olmayan bir pantolon alabilmişsinizdir,” dedi haşlanan sebzeleri kontrol ederken.

Marie omzunun üzerinden Luc’a baktı ve mavi gözleri biraz ıslanmıştı.

Eğer Luc kardeşinin yüzüne baksaydı, bu lafı çok ciddiye aldığını anlar ve eklemeydi: “Pantolonların o kadar dar ki, dikişlerini nasıl patlatmıyorsun merak ediyorum.”

“Bu çok ayıp! Ben sana pantolonların çok dar diyor muyum?”

“Hayır çünkü benim pantolonlarım dar değil. Popoma yapışan şeyleri sevmiyorum.” Marie’ye baktı. “Neden bu kadar öfkelendin?”

Marie ağzını açtı, ama Jane lafa karıştı. “Marie çok hoş

şeyler aldı ve onların içinde çok güzel görünüyor.” Zımbalı kemeri hariç. “Caroline ona yardımcı oldu. Moda ya da renk konusundan hiç anlamam. Bu yüzden hep siyah giyiniyorum.”

Luc tezgâha dayandı ve ona doğru eğildi. “Ben Lanet Kraliçesi olduğun için siyah giydiğini düşünmüştüm.”

Gülümseyen gözlerine baktı ve derin bir nefes aldı. “Hayır, kaba adam,” dedi ve dikkatini Marie’ye verdi.

Marie kardeşine gülümsedi. “Kredi kartlarından birini alabilir miyim Luc?”

“Hayır, asla.” Çıplak ayağını diğer ayağının üstüne attı ve kollarını göğsünde düğümledi. “Yirmi pound’luk şeker ve Britney Spears CD’leri alacaksın.”

Marie neşeli görünüyordu yine. “Sadece bir kere yaptım bunu ve yirmi pound’luk değildi, hem ben kötü CD’ler almıyorum.”

“İki kez yaptın. Şekerler senin için zararlı ve Britney Spears tam bir felaket. Dişlerin ağzında kalmaya devam ettiğinde ve beynin Britney yüzünden kremaya dönüşmediğinde bana teşekkür edeceksin.”

Marie’nin suratından o günlerin çokook uzakta olduğu anlaşılıyordu.

Yemek odasındaki masaya oturduklarına, Marie tamamen sessizdi. Jane de bir zamanlar genç kızdı ama bu kadar değişken ruhlu olduğunu hatırlamıyordu. Sonra yine, pantolonunun dar olduğunu ya da dinlediği müziğin berbat olduğunu söyleyen bir abisi yoktu. Sadece her suçu onun kadın oluşuna atarak onu çileden çıkaran bir babası vardı.

Luc masanın başına oturdu, Marie ile Jane ise karşı karşıyaydılar. Luc sorduğunda Jane içmeyeceğini söylemiş olmasına rağmen tabaklarının yanlarında üç bardak süt vardı. Ortaokuldan beri kimsenin ona süt ikram etmemiş olduğunu düşündü peçetesini dizlerine yayarken. Onu alkol içmeye zorlayan adamlar olmuştu, ama süt asla.

Luc sadece yemek yaparken iyi görünmüyordu, yaptığı

yemeklerin lezzeti de güzeldi. Yenilecek kadar güzel görünen ve iyi yemek yapan bir adam... Barbie koleksiyonuna Jane'i de katmak istediği için süt içmeye zorlamıyorsa, gerçekten iyi biri olabilirdi.

“Tavuk harika olmuş,” dedi Jane.

“Teşekkürler. Sırrı portakal suyunda gizli.”

“Kendin mi marine ediyorsun?”

“Tabii ki, malzemeler—“

“Biliyor muydunuz?” diye böldü Marie, “yunuslar, insanlar gibi zevk için seks yapan tek memelilermiş.”

Luc'un çatalı havada kaldı, kardeşine baktı. Marie özellikle Luc'u rahatsız ediyordu ve Jane, Luc'un öfkelenip Marie'nin istediği tepkiyi verip vermeyeceğini merak ediyordu.

“Nereden öğrendin bunu?” diye sordu.

“Biyoloji öğretmenim söyledi. Bizim sınıftan Disney World'e gidip yunuslarla yüzen bir çocuk da gerçekten çok şehvetli olduklarını söyledi.”

Çatalı ağzına götürdü ve dikkatle lokmasını çiğnedi. “Okulda şehvetli yunuslarla ilgili bir şey öğrendiğimi hiç hatırlamıyorum. Biz sadece kurbağa keserdik.” Dikkatini Jane'e verdi. “Kendimi kazıklanmış hissettim.” Böylece Marie'nin yüzündeki fırtına dinmişti. “Ya sen Jane? Şehvetli yunusları biliyor muydun?”

Kafasını salladı ve gülümsememeye çalıştı. “Hayır, ama Discovery Channel'da Afrika'da eşcinsel maymunlar keşfettiklerini izlemiştim. Böylece bazı maymun türlerinin zevk için çiftleştiklerinden emin olmuşlardı.”

Luc'un kaşları alnına doğru yükseldi. “Homoseksüel maymunlar mı? Bunu nasıl tanımlamışlar?”

Güldü ve kafasını salladı.

Luc'un dudak kenarları gülüşüyle kıvrıldı ve mavi gözlerinin kenarlarında küçük çizgiler oluştu. “Siyah kemik gözlükleri ve şalvarları mı varmış?”

“Başlama yine.”

“Neymiş o?” Marie bilmek istedi.

Jane çatalını makarnasına götürürken Luc’a gülümsedi. “Gözlüklerimin çirkin olduğunu düşünüyor.”

“Jane’in şalvarının nasıl olduğunu nereden biliyorsun?”

Luc kardeşine baktı. “Onu Phoenix’teki otelde, şeker makinesinin önünde hayal edebileceğin en kötü şalvar pantolonla yakaladım.”

“Canım çikolata çekmişti,” diye açıkladı Jane. “Oyuncuların odalarında olduğunu düşünmüştüm.”

“Luc çikolata krizinden anlamaz.” Marie gözlerini devirdi. “Sadece sağlıklı şeyler yer.”

“Bedenim bir tapınak gibidir,” dedi karnabahardan koca bir ısırık alırken.

“Ve uzun bacaklarıyla iri göğüsleri olan herkes orada ibadet edebilir,” diye ekledi Jane, bu söylediğini geri almayı çok isterdi.

Marie güldü.

Luc bir günahkâr gibi sırıttı.

Luc yorum yapmadan önce Jane konuyu değiştirdi. “Bayan Jackson kim?”

“Luc olmadığında benimle birlikte kalan yaşlı bayan,” diye cevapladı Marie.

“Gloria Jackson emekli bir öğretmen ve çok iyi bir kadındır.”

“Yaşlı,” dedi Marie makarnayı ısıtırken. “Çok yavaş yemek yiyor.”

“İşte ondan nefret etmek için bir sebep.”

“Gloria’dan nefret etmiyorum. Sadece bir bakıcıya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.”

Luc daha önce bu konuşmayı yaptıklarını belirtecek şekilde nefes verdi. Hem de çok kez. Süt bardağına uzandı ve büyük bir yudum aldı. Bardağını geri koyduğunda üst dudağında ince beyaz bir bıyık oluşmuştu, yaladı. “Neden sütünü içmiyorsun

Jane?"

"Sana söyledim, ben süt içmem."

"Biliyorum, ama kalsiyuma ihtiyacın var. Kemiklerine iyi gelir."

"Bana kemiklerim için endişelendiğini söyleme."

"Endişelenmiyorum." Seksi bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Sadece merak."

Kelimeleri ve gözleri içine işledi ve soğuk kalması daha iyi olacak yerlerini ısıttı.

"İçsen daha iyi Jane," diye uyardı Marie, iki yetişkin arasındaki seksüel kinayeleri kaçırıyordu. "Luc istediğini her zaman elde eder."

"Her zaman mı?" diye sordu Jane.

"Hayır." Luc kafa salladı. "Her zaman değil."

"Çoğu zaman," Marie üsteledi.

"Kaybetmekten nefret ederim." Bakışları Jane'in dudaklarındaydı. "Ben kazan ya da öl diyen erkeklerdenim."

Jane, brokolisini tabağın kenarına itmekle meşgul olan Marie'ye baktı. "Bedeli ne olursa olsun mu?" diye sordu ve Luc'a döndü.

"Kesinlikle."

"Nezaketine ne oldu?"

"Duruma bağlı." Kafasını kaldırdı, gözlerine baktı ve "Bazen pis oynayamaya mecbur ediliyorum."

"Mecbur mu?"

Dudaklarına belirsiz bir gülümseme oturdu. "Sadece bazen pis oyunlar oynamayı seviyorum."

Evet, Jane bunu biliyordu. Pateniyle çelme taktığını, ittiğini ve netinin önünde ortalığı dağıtarak koştuğunu biliyordu. Ama bahsettiği şeyin hokeyle ilgisi olduğunu düşünmedi.

"Ne zaman ehliyet alabilirim?" diye araya girdi Marie ve şükür ki konu değişti.

İki yetişkin de ona baktı, Luc sandalyesine yaslandı ve Jane

rahat bir nefes aldı. “Yaşın tutmuyor.”

“Tutuyor. On altı yaşındayım.”

“On sekiz olduğunda.”

“Asla olmaz Luc.” Sütünü içti ve bardağı boş tabağının ortasına yerleştirdi. “Yeni bir Volkswagen Beetle istiyorum, kendi paramla alabilirim.”

“Yirmi bir yaşına kadar kendi paranı kullanamazsın.”

“Çalışırım.”

Tabağını kaldırıp mutfığa doğru gidişini izledi. “Bu akşam yine garip modlarından birinde,” dedi ağzının kenarından konuşarak.

“Evet çünkü ona pantolonunun dar olduğunu söyledin.”

“Ama öyle.”

Jane peçetesini aldı ve masaya bıraktı. “Bununla ilgili sorun yaşayacağını sanmıyorum. Caroline kendisine yakışan şeyleri giymesi konusunda onunla konuştu.”

“Senin ve arkadaşının kardeşimi alışverişe çıkarmak için cumartesi gününüzü harcamanız gerçekten çok hoş,” dedi Marie’nin mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru gidişini birlikte izlerlerken. “Daha kötüsü olmaz umarım.” Dirseğini Jane’in elinin yanına koydu ve onun parmaklarını inceledi.

“Caroline gereken her şeyi yaptı.” Luc’un sıcaklığının yanında elleri Jane’e çok küçük ve beyaz göründü ve göğsü aniden gerildi. “Ben zor giyinen biriyim, hep siyah giyiyorum çünkü bana hangi renklerin yakıştığını bile bilmiyorum.”

“Kırmızı.” Elini çevirdi ve avucuna baktı. Gözleri yavaşça bileğine, koluna, oradan bir kez daha dudaklarına geçti. Eğildi, sesi daha derinden ve daha ateşli geliyordu. “Kırmızı sana yakışıyor, ama küçük elbisenle ilgili çoktan konuştuk zaten,” dedi. Sesi, ılık dalgalar boyunca teninde dolaştı ve midesine yerleşti.

“Beni öpmen için seni hipnotize eden elbise değil mi?”

“Hayır, elbisenin sebep olmadığına karar verdim. Elbisenin içindeki kadın sebep oldu.” Parmağı tenine dokunuyordu.

“Yumuşak ve kadınsı bir cildin var.”

Boştaki elini uçuşan kelebekleri durduracakmış gibi midesinin üzerine koydu. “Ben kadınıam.”

“Fark ettim. Seni fark etmek istemediğimde bile. Uçakta ya da otobüste arkada otururken, ya da oyundan sonra soyunma odasına girerken, senin iki katı cüssende adamların hakkında gelmeye hazırken, seni her zaman fark ettim Jane.”

Boğazında gergin kahkahalar dans ediyordu. “Muhtemelen otuz erkekle seyahat eden tek kadın ben olduğum içindir. Beni fark etmemek zor olurdu.”

“Belki ilk seferde.” Saçlarına ve yüzüne baktı. “Etrafa bakar ve seni görürdüm ve orada olman gerekmediği için şaşırdım.” Gözlerini onunkilere dikti. “Şimdi gözlerim seni arıyor.”

Söyledikleri kalbini daha sert çaptıysa da, söylediklerine inanmak Jane için çok zordu. “Benim takımla birlikte seyahat etmemi istemediğini zannediyordum.”

Jane’in elini peçetesinin üzerine geri bıraktı. “İstemedim.” Ayağa kalktı, tabakları ve çatalları topladı. “Hâlâ istemiyorum.”

Jane bardakları aldı ve mutfağa kadar onu takip etti. “Neden? Sana söylemişim her detayı yazmaktan hoşlanan biri değilim.” Gerçekten de değildi. Honey Pie kurgusal bir köşeydi. Erotik fantezi. Onun erotik fantezileri.

Luc elindekilerin hepsini lavaboya bıraktı, cevap vermek yerine, Jane’in süt dolu bardağını aldı ve kafasına dikti. Bardağı indirdiğinde, Jane sorusunu tekrarladı. “Neden benim takımla birlikte seyahat etmemi istemiyorsun?”

Mavi gözlerini Jane’inkilere dikti ve dudağındaki sütü yaladı. Luc’un vereceği cevabın çok önemli olduğunu hissetti. Çünkü bunun olmamasını dilesse de, bunu engellemeye çalışsa da, Luc’a aşık oluyordu. Ne kadar karşı koyarsa, o kadar güçlü çekiliyordu ona.

“Ben çıkıyorum,” dedi mutfağa giren Marie.

Birkaç saniye için, Luc kız kardeşine bakmadan önce Jane’in gözlerine bakmaya devam etti. “Paraya ihtiyacın var mı?” diye

sordu ve bardağı lavaboya bıraktı.

“Yirmiliğim var. Yeter herhalde.” Marie kar kayağı montunu giydi ve saçlarını ensesinden çıkardı. “Geceyi Hanna ile geçirebilirim. Tabii önce Hanna annesinden izin alacak.”

“Her iki şekilde de bana haber ver.”

“Veririm.” Montunun fermuarını çekti ve Jane ile vedalaştı. Jane, Luc’un kardeşinin evden çıkışını izlerken, gözü dosya çantasına takıldı ve bu dairede bulunmasının ilk sebebini hatırladı. Birbirlerinden etkileniyor olabilirlerdi, ama profesyonel insanlardı ve yapması gereken bir işi vardı. O, Luc’un kadınlarından değildi ve kalbini kıracak bir adama âşık olmak istemiyordu.

Mutfaktan çıkıp, salondaki sofaya ilerledi. Dosya çantasını açtı ve kâğıtlarıyla birlikte ses kayıt cihazını çıkardı. Jane kalbinin kırılmasını istemiyordu. Luc Martineau’ya âşık olmak istemiyordu, ama kalbinin her atışı bunun için artık çok geç olduğunu söylüyordu.

Luc, Marie’nin ardından kapıyı kapattıktan sonra, büyük cüssesi aralarındaki mesafeyi kapatmaya başlamıştı. Ona doğru yürüyüşünde, mavi gözleriyle onu eriten bakışında ne vardı böyle?

“Nerede yapmak istersin?” diye sordu Jane.

“İşte, soru diye buna derim,” dedi ılık seksi bir gülümsemeye.

Hat trick!

Oyuncunun bir macta uc gol atması.

“Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun?”

Luc kollarını göğsünde bağladı ve Jane’e baktı. “Senin için sorun mu?”

“Evet, Times’a röportaj yapmak için buradayım.”

Kahretsin. Omuzları ve bakışları dikti, tamamen iş düşünüyordu. Çok kötü. Onu tahrik etmek hoşuna gidiyordu. “Otur lütfen.” Luc, Gloria Jackson’dan başka bir kadını evinde görmeyeli çok uzun zaman olmuştu; Marie onunla yaşamaya başladığından beri.

İlk başta, başını kaldırdığında Jane’i salonunda kendi eşyalarının arasında dikilmiş görünce çok şaşırmıştı. Takım uçağında ya da otobüsünde etrafına baktığında onu gördüğü ilk zamanki gibi. Ama burada oluşunu garipsememek çok uzun zaman almamıştı. Sanki hep bu eve ait gibiydi.

Jane’in ortasında oturduğu kanepenin kenarına oturdu. Kucağındaki ses kayıt aletine ve defterine eğilmiş bakarken, alnı ve yanaklarını koyu renkli dalgalar sarmıştı. Her zaman giydiği siyah pantolonuyla beyaz bir bluz giymişti, Luc, Jane’in teninin görüldüğü kadar yumuşak olduğunu biliyordu.

“Geçmişinin ne kadarından bahsetmek istersin?” diye başladı, ilk sorusunu sorarken başını defterinden kaldırmadı.

“Hiç.”

“Bununla ilgili çok şey yazıldı, belki düzeltmek istediklerin vardır.”

“Ne kadar az konuşulursa, o kadar iyi.”

“Seni rahatsız eden ne, yazılanların doğru olması mı?” Göz ucuyla Luc’a baktı. “Yoksa hepsinin düzmece oluşu mu?”

Daha önce kimse ona bu soruyu sormamıştı, bir an bunu

düşündü. “Sanırım doğru olmayan şeyler.”

“Övgü dolu olsa bile mi?”

“Nasıl?”

“Ah, bilmiyorum.” Jane nefes aldı ve bıraktı. “Kadınlar, sabaha kadar seks haberleri...”

Bu konuyu açtığı için Luc hayal kırıklığına uğradı. Henüz ses kaydına başlamadığı için, “Hiçbir zaman sabaha kadar seks yaşamadım. Tüm gece ayakta kalmışsam, kafam güzel olduğu içindir,” dedi.

Jane tekrar kucağına baktı ve yanağını içten kemirmeye başladı. “Çoğu erkek, seks maratoncusu olarak yazılmaktan hoşlanırdı.”

Luc, ya ona güvenmesi ya da çok az şey konuşması gerektiğine karar verdi. Ekledi: “Eğer kafam güzelse ve hâlâ uyumamışsam, seks için halim yoktur, ne demek istediğimi anlıyorsan eğer.”

“Yani farklı kadınlarla hakkında çıkan haberlerin seni hoşnut etmiyor mu?”

Luc, Jane’in namusçu bir kadın olduğu için bunları sorup sormadığını merak etti. “Gerçekten hayır. Kariyerimi tekrar kurmaya çalışıyorum ve bu saçmalık önemli işlerde karşıma çıkıyor.”

“Ah,” dedi kalemini aldı ve ses kayıt cihazını çalıştırdı. “Hokey Haberleri nde bu sezonun ilk elli oyuncusu arasında altıncısın, asistte ikinci sıradasın,” dedi röportajı özel hayatından uzaklaştırmak için. “Geçen sene listede bile değildin. Son sezondaki yükselişini neye bağlıyorsun?”

Şaka yapıyor olmalıydı. “Yükselmedim. Son sezonda çok az oynadım.”

“Sakatlığının bitişiyle ilgili çok şey konuşuldu.” Jane’in sesi sinirli gibiydi, bu şaşırtıcıydı. Jane’i yeryüzünde sinirlendirecek çok şey olmadığını sanıyordu. “Karşına çıkan en büyük zorluk neydi?”

“Tekrar oynama şansı elde etmek.”

Saçlarını kulağının arkasına itti ve yüzüne baktı. “Dizlerin nasıl?”

“Harika,” diye yalan söyledi. Sakatlıktan sonra dizleri asla eskisi gibi olmamıştı. Acıyla yaşamak ve oynadığı sürece endişelenmek zorundaydı.

“Genç Edmonton Ligi’ne ilk girdiğinde orta oyuncu olarak başladığını okumuştum. Daha sonra forvet olmaya nasıl karar verdin?”

Belli ki seks hayatından çok daha fazlasını araştırmıştı. Nedense, bu onu normalde rahatsız ettiği kadar etmiyordu. “Beş ile on iki yaş arasında orta oyuncusu olarak oynadım. Takımımızın forveti sezon ortasında ayrıldı, koç etrafa baktı ve “Luc, çizgilerin arasına geç, forvetsin,” dedi.”

Jane güldü, biraz rahatlamış gibiydi. “Gerçekten mi? Atışları kafanla çıkarmak için doğmamıştın yani?”

Luc, Jane’in gülüyor olmasından hoşlandı. Yeşil gözlerinden içtenlik akıyordu. “Hayır, ama gerçekten çok iyi ve hızlıydım, bu yüzden çok darbe almadım.”

Not defterine bir şeyler karaladı. “Önceki pozisyonuna dönmeyi hiç düşündün mü?”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır. Forvet olduktan sonra asla bu pozisyonu terk etmeyi düşünmedim. Bunu asla düşünmedim.”

Jane Luc’a baktı. “Hakkında kelimesine hakkanda dediğinin farkında mısın?”

“Hâlâ mı? Bunu düzeltmeye çalışacağım.”

“Çalışma, bunu beğendim.”

O da Jane’i beğeniyordu. Luc her şeyden önce temkinliydi, ama ona bakınca, parlak saçlarını ve pembe dudaklarını görünce, temkinli olmayı umursamadı. “O zaman düzeltmeye çalışacağımı sanmıyorum,” dedi gerçek bir Edmonton takım çocuğu gibi.

Dudak kenarlarına bir gülümseme oturmuştu, bakışlarını tekrar kucağındaki not defterine çevirdi. “Bazıları forvetlerin diğer oyunculardan farklı olduklarını söyler. Doğuştan farklı olduğunuzdan bahsederler. Aynı fikirde misin?”

“Belli bir yere kadar doğru.” Sırtını yasladı ve kolunu koltuğa uzattı. “Biz diğer oyunculardan farklı bir oyun içindeyiz. Hokey bir takım sporu, ama çizgiler içindeki adamlar için aynısı geçerli değil. Eğer biz batarsak kimse pisliğimizi temizleyemez.”

“Kanat oyuncularına yakalandığınızda ışıklar parlamaz ve kalabalık çılgınlığa boğulmaz mı?” diye sordu.

“Kesinlikle.”

“Kaybettiğiniz zamanlarda toparlanmak ne kadar sürer?”

“Ne kaybettiğimize bağlı. Oyun kaydını başa alırım, bir sonrakinde daha iyi nasıl yapabileceğimi görmeye çalışırım ve genelde sonraki gün toparlanmış olurum.”

“Oyun öncesi törenleriniz neler?”

Jane ona bakana kadar sessiz kaldı, sonra “Bana Dodo diyen sen mi soruyorsun bunu?” dedi Luc.

“Bunu yayınlamıyorum.”

“Hipokrat.”

Jane omuz silkti. “Beni dava et.”

Onu edebileceği birçok şey hayal ediyordu, ama dava etmek bunlardan biri değildi. “Oyun öncesindeki gece çok fazla protein ve demir alıyorum.”

“Emekli forvet Glenn Hail oynamış olduğu her dakikadan nefret ettiğini açıklamıştı. Bununla ilgili ne düşünüyorsun?”

Kafasını kaşır ve Jane’i izlerken, ilginç bir soru olduğunu düşündü. Bununla ilgili ne düşünüyordu? Bazen en az Hail kadar o da nefret ediyordu. Bazen seksten bile iyi geliyordu. “Buzun üstünde odaklanıyorum ve yarışıyorum. Kendi bölgemde, vuruşları keserken ve topu yakalarken hissettiğimden daha büyük his yok. Evet, yaptığım işi seviyorum.”

Not defterine bir şeyler yazdı, sonra sayfayı çevirdi. Kalemmini kaldırdı ve dişlerinin arasına koydu, Luc’un dikkatini dudaklarına çekti.

Jane’de, şimdiye kadar tanıdığı çoğu kadından çok daha fazla merak uyandıran bir şey vardı. Namusçu Jane ile onu porno

yıldızı gibi öpen Jane arasındaki zıtlıklardan fazlası. Parlak buklelerinin arasında parmaklarını gezdirmek, yüzünü avuçlarının arasında tutmasını isteten bir şey. Luc hayatında birçok güzel kadınla birlikte olmuştu; fiziksel olarak kusursuz kadınlar, ama her zaman arzularını kontrol altında tutabilmişti. Jane hariç. Kısa boylu sıska Jane'in, küçük göğüsleri ve vahşi bukleleri, yeşil gözleri içine işliyordu ve onu öptüğü, onu soymak istediği, elleriyle vücudunu keşfetmek istediği geceden beri iyi değildi. Ondan uzak durmaya çalışmıştı, ama otopark duvarının kenarında onunla sevişecek noktaya kadar gelmişti. Son birkaç günde, arzuları sadece daha da güçlenmişti.

Şimdi onu, yumuşak cildini, saçlarını izlerken, neden ondan uzak durmam gerekiyor diye düşündü. Hayatındaydı. Hiçbir yere gitmiyordu, Luc da öyle. İkisi de yetişkindi. Dudaklarını onun göğüslerine değdirseydi, ılık ve ıslak vücutlarıyla birbirlerini doyursalardı, pekâlâ birbirlerini mutlu etmelerinde bir sorun yoktu. Aslında ikisinin de istediği buydu. Gözlerini, Jane'in gömleğine ve küçük göğüslerinin şehvetine indirdi. İsteddiği onlardı, biliyordu.

Luc'un yanındaki telefon çaldı ve onu Jane'in göğüslerini incelemekten alıkoydu. Ahizeyi kaldırdı, arayan Marie idi; Hanna'larda kalabileceğini söylüyordu. "Sabah beni ara," dedi ve kapattı.

"Marie mi?"

"Evet. Hanna'da kalacakmış."

Jane ona doğru döndü, dizini koltuğa dayadı ve boştaki kolunu Luc'un elinin yanındaki yastığa uzattı. "Marie hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Onun hayatını daha da zora sokacak bir şey söylemek istemem."

"Haklısın." Not defterine baktı sonra tekrar Luc'a döndü. "Geleceği düşününce kendini nasıl görüyorsun?"

Luc bu sorudan nefret ederdi. Sadece sezonu sakatlık yaşamadan bitirmeye çalışıyordu, çok uzağa bakmayı sevmiyordu. Bir oyun, bir maç, bir sezon, en uzak ancak bu

kadar olabilirdi. “Hayatımla ilgili ne yapacağıma ancak emekli olduktan sonra karar vermek niyetindeyim.”

“Bu ne zaman olacak sence?”

“En az beş senem daha var diye umuyorum. Belki daha fazla.”

“Röportaj konusunda çok ketumsun. Gazetecilerle konuşmaktan neden rahatsız oluyorsun?”

Luc parmaklarını Jane’in kolunda gezdiriyordu. “Çünkü genellikle yanlış sorular soruyorlar.”

Jane, Luc’un parmaklarının omzuna doğru çıkışını izledi ve dudaklarını aralayıp nefes aldı. “Doğru sorular nelerdir sence?”

Parmaklarını Jane’in çenesinin altına getirdi ve gözlerini gözlerine dikti. “Bana neden takımla birlikte seyahat etmeni istemediğimi tekrar sor.”

“Neden?”

Başparmağını alt dudağına yerleştirdi. “Çünkü beni çıldırtıyorsun.”

“Ah,” diye fısıldadı.

Uzandı ve kayıt cihazını durdurdu. “Etrafa bakıp seni görmekten vazgeçersem, seni unutacağımı düşündüm.

Senden uzak durursam, seni aklımdan çıkarabilecektim. Ama işe yaramadı.” Jane’in elindeki kâğıtla kalemi aldı ve yere attı. Yaklaştı ve parmaklarını, Jane’in alnındaki buklelerinde gezdirdi. “Seni istiyorum Jane.” Eğildi ve Jane’in yüzünü avuçlarının arasına aldı. Alnını Jane’inkine dayadı. Jane’in ne demek istediğini tamamen anlamasını istediğinden emin olarak ekledi, “Seni tamamen soymak ve her yerini öpmek istiyorum.”

Jane’in gözleri açıldı. “Dün gece bana karşı çok öfkeliydin.”

“Daha çok kendime öfkeliydim çünkü seni grup kızı gibi hissettirdim.” Dudaklarını yaklaştırdı. “Bilmeni istiyorum ki seni bir an bile öyle görmedim. Senin kim olduğunu biliyorum ve seni yok saymaya çalışmama rağmen, bunu yapamıyorum.”

Yavaşça dudaklarını öptü, sonra geri çekilip gözlerine derin derin baktı. “Seninle aşk yapmak istiyorum ve eğer şu an beni

durdurmazsan olacak olan şey bu.”

“Bence iyi bir fikir değil,” dedi ama geri çekmedi kendini Jane.

“Neden?”

“Çünkü ben Chinooks ile seyahat eden bir gazeteciyim.”

Dudak kenarlarını öptü ve Jane’in eridiğini hissetti. “Üç saniye içinde daha iyi bir sebep bul yoksa kendini çok yakında çıplak bulacaksın.”

“Ben senin Barbie kızlarından biri değilim. Uzun bacaklarım ve iri göğüslerim yok. Onlarla yarışmam.”

Luc tekrar geri çekildi ve gözlerine baktı, ciddi olduğunu görmeseydi kahkahayı basacaktı. “Bu bir yarışma değil,” dedi, saçlarını kulağının arkasına itti.

Jane, Luc’u omuzlarından tuttu. “Senin gibi bir adamın arzulayacağı kadınlardan değilim ben.”

Bu sefer güldü. Kendini durduramadı. Yanıldığını ispatlayacak kadar sertleşmişti. “Arkama dönüp seni uçakta gördüğüm o andan itibaren, çıplakken nasıl olduğunu merak ediyorum.” Bir elini boynuna koydu ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. “O zamandan beri beni çıldırtıyorsun.” Parmak uçları, düğmeleri açtıkça yumuşak tenine değiyordu. “Bende her şeyi uyandırıyor, özellikle şehveti.” Başını eğdi ve Jane’in kulak memesini öptü. “Seni şoke edecek bir sürü şehvet dolu düşünce ve çılgın fanteziler.”

Gömlek eteklerini pantolonundan çıkardı ve altındaki ipek atlete baktı. “ O gece, medya salonuna indiğimde seni görünce, seni masaya yatırmayı ve oracıkta tatlı tabaklarının üstünde sahip olmayı istedim sana.”

“Kulağa... pis geliyor.”

“Ve eğlenceli. Seni yalayarak temizleyeceğim bir sürü mekân hayal ettim.”

“Tatlı yemediğini sanıyordum,” dediğinde sanki nefesini tutuyor gibi çıkmıştı sesi.

Luc güldü. “Seninkileri yemek istiyorum,” dedi boynundan

öperken. “Bu seni şaşırtıyor mu küçük Jane?”

Jane kalbinin derinlerinden boğazına doğru gelen inlemeyi dışarı bıraktı. Jane’i şaşırtıyordu ama düşündüğü gibi değil. Onu her yerde, basın odasına bile hayal etmesi büyük şoktu. Boğazındaki ılık nefesi, beline kıvılcımlar gönderiyor ve ipek atletinin üzerindeki eli sıcak tenini daha da ısıtıyordu. Isı bacaklarının arasına doğru akıyordu. Göğüs uçları acıyla dikleşmişti ve kalçaları gerilmişti. Onu istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, gözleri bulanık görmeye başlamıştı ve nefes almakta zorlanıyordu. Ah, evet, Luc’un onu istediği kadar Jane de onu istiyordu, ama bu arzular neye yol açacaktı merak ediyordu. Konu sadece seks olsaydı, şimdiye kadar çoktan cırılçıplak kalmış olurdu. Ama daha fazlası vardı. En azından Jane için vardı. Tersinin olmasını ne kadar dilerse dilesin, kalbi yenik düşmüştü.

Belirsiz bir nefes aldı ve ona bunu yapamayacağını söylemek için dudaklarını araladı, eve gitmesi gerektiğini söyleyecekti, ama Luc’un büyük eli göğsüne dokundu, ipek atletin altındaki tenini sıcacık yaptı, ve Luc kulağına fısıldadı, “Jane, seni istiyorum.”

Sonra dudakları birleşti ve ılık erkek kokusu burnuna doldu, ciğerlerine kadar onun kokusunu çekti. Tertemiz kokuyordu ve seks tadındaydı.

On dokuz kat aşağıdan hızla itfaiye arabaları geçiyordu, gerçek dünya siliniyordu ve Jane’i de yanında götürüyordu. Aklını kaybetti, kazağına parmaklarını geçirdi ve sıkıca tuttu. Luc’un onu istediği kadar o da Luc’u istiyordu. Belki daha da fazla... Sonuçları için daha sonra endişelenmeye karar verdi. Şimdi tek düşündüğü, göğsünü okşayan eli ve vücudunu kramplar içinde bırakan sıcak öpüşleriydi. Boğazından yenik bir inilti çıktı, tutkuyla ona karşılık verdi. Luc Martineau ile vahşi ve ıslak bir seks yaşamamak için tüm mantığı ve engeller küle dönüşmüştü.

Dudaklarıyla Luc’un ağzını doldurdu, kendini Luc’un dizlerine doğru bastırdı ve kucağına çıktı. Kendini kaybetmişti,

kendinden çok daha büyük dürtülere karşı kaybetmişti. Kazağını ve tişörtünü çıkardı, aç dudakları doyana kadar birbirlerini bırakmadılar. Jane'in elleri Luc'un bedenindeydi artık. Erişebildiği her yere dokunuyordu. Sert omuzlarına ve göğsüne. Parmakları cildinde geziyor ve kaburgalarına doğru iniyordu. Sonra en sert yerine oturdu; Luc, onu kendine bastırdı. Pantolonlarına rağmen, Luc sıcak sertliğiyle onu ısıttı. Jane'in kalbi göğsünde ve kulaklarında atıyordu, kasıklarını hissettikçe kendini Luc'a daha çok bastırıyordu. Jane ellerini Luc'un dümdüz karnına indirdi ve Luc, Jane'in kalçalarını kavradı.

"Kahretsin," dedi, sesi bitkindi, nefesiyle hızlı. "Yavaşla yoksa içine girene kadar duramayacağım. Beş saniye ver."

Verdi. Beş saniye sonra Luc'un sesi daha iyiydi, Jane'in uzun zamandır duyduğu en güzel sestti. Bundan sonra duyacağı her şeyden daha güzel.

Luc, Jane'in gömleğini omuzlarından çıkardı ve kollarından sıyırdı. Yere attı, sonra ince ipek atletine baktı. Ağır kirpikli gözleri ışıldıyordu. "Sutyen yerine giydiğin şey bu mu?"

Kafa salladı ve ellerini ılık omuzlarıyla göğüslerinin arasında gezdirmeye devam etti. "Bazen bunu bile giymiyorum." Şehvet bulutunun arasında, bu sabah hangi tangasını giydiğini düşündü ve yeni yıkadığı tangalarından biri olduğu için Tanrı'ya şükretti.

"Hatırlıyorum," dedi. "Tek bir iç çamaşırıyla etrafta dolandığı bilmek beni fena yapıyordu." Koca elleriyle belini tuttu, Jane'i dizlerinin üzerine kaldırdı, öne doğru eğilerek kafasını karnına gömdü. İpek atletini sıyırdı ve konuşmakta olan dudaklarından çıkan nefesi tenini ısıttı. "Çıkar bunu," dedi ve sonra ıslak dudaklarını karnında gezdirdi.

Jane, atletini başından çıkardı ve yanındaki koltuğa fırlattı. Luc parmaklarını göğüs uçlarında gezdiriyordu, kafasını kaldırıp ona baktı. Arzulu bakışları göğüslerine yerleşti, derin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi.

Jane tekrar kucağına oturdu ve kendini konuşmak zorunda hissetti. "Senin alışık olduklarına pek benzemiyorumdur," dedi

ve kollarıyla göğüslerini kapatmaya çalıştı.

“İri göğüsler büyük hayal kırıklığı yaratabilirler. Sen güzelsin Jane, hayallerimdekilerden daha güzelsin.” Kollarını tuttu ve arkasında sakladıklarına baktı, sırtından tutup göğüslerini kafasına yaklaştırdı. “Seni böyle görmek için çok uzun süre bekledim. Bunu yapmak için,” dedi nefesini ağrıyan göğüs uçlarına bırakırken. Sonra ıslak ve sıcak ağzına soktu onları. Kollarını bıraktı ve Jane’in elleri Luc’un saçlarında gezmeye başladı.

Daha güçlü emdikçe yanakları daha içeri göçüyordu. Parmak eklemleri sırtını okşuyordu, pantolonunu çözmeye başladı, sonra elini içeri soktu. Eliyle kırmızı dantel tangasından taşan kalçasını kavradı ve Jane arzuyla inledi.

“İslaksın Jane,” dedi pantolonunu çıkarırken ve nemli, sıcak yerine dokundu. Tam buracıkta sona ulaşmak çok kolaydı. Bu kadar uzun sürmeyebilirdi ve Jane çoktan gitmiş olabilirdi, ama Jane kendi kendine orgazm olmak istemiyordu, Luc’un da onunla birlikte gelmesini istiyordu.

“Tamam,” dedi ve onu tuttu. Luc elini karnından göğsüne doğru kaldırdı, parmakları teninin üzerinde oynuyordu, dudakları parmaklarını takip etti. İlkel, gürültülü bir erkek iniltisi çıktı boğazından. Jane, sadece göğsü Luc’un ağzındayken orgazmın ucuna gelmiş olmaktan korktu.

“Dur.”

Kafasını kaldırıp ona baktı, bakışları tutku doluydu. “Bana ne istediğini söyle.”

İstediği çok şey vardı, ama muhtemelen bir daha bu şansı elde edemeyeceği için, “Dövmeni yalamak istiyorum,” dedi.

Dediğini tam olarak duyamamış gibi defalarca gözlerini kırptı ve kollarını ardına kadar açtı.

Jane, Luc’un kucağından indi ve ayaklarına eğildi. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, arkasından pantolonunu çözdü. Sadece tangasıyla dururken, omzunu ve göğüslerini yaladı. Ellerini sert kaslarının arasında gezdirdi ve öpücüklerini aşağılara doğru indirdi. Luc’tan önce eğildi ve elleriyle belini

tutarak, Luc'un karnına yüzünü değdirdi. Dövmesini yaladı ve diliyle teninin tadını aldı. "At nalının ne kadar büyük olduğunu merak ediyordum," diye fısıldadı karnını öperken. "Çok uzun zamandır bunu yapmak istiyordum."

"Keşke sorsaydın. Sana izin verirdim." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve yüzüne dökülen saçlarını kaldırdı. "Bir dahaki sefere sormana bile gerek yok."

Karnına bakarak gülümsedi, karnı bir davul gibi gergin olmasaydı onu ısırabilirdi. Pantolonunu indirdi. At nalının devamı beyaz iç çamaşırının arkasında kayboldu. Etkileyici bir sertlik, beyaz koton kumaşı doldurmuştu; iç çamaşırının üzerinden öptü onu. Sonra çamaşırını bacaklarına kadar indirdi. Özgürdü, at nalının tüylerinin arasından devam edip penisine kadar indiğini gördü. Kumral tüylerinin dibinde at nalının uçlarını birleştiren bir şerit vardı. Kalın mürekkeple ŞANSLI yazıyordu şeridin üzerinde.

Jane güldü ve sıcak, kadifemsi başını öptü. "Bunu yapmamı isteyip istemediğini sormalı mıyım?"

"Hayır!"

Luc onu öptüğünden beri ilk kez gücün kendine geçtiğini hissediyordu, kontrol elindeydi. Alabildiği kadarını ağzına yerleştirdi ve testislerinin ağırlığını avucuyla yokladı. İlk kez birlikte olduğu hiçbir adama yapmamıştı bunu, kötü bir izlenim yaratmaktan korkmuştu, ama Luc ile birlikteyken umursamadı. Yapmak istedi. Luc için değil, kendisi için. Daha sonra onu ne kadar acıtacak ve yaralayacak olsa da, Luc ile bir geleceği olmadığını zaten biliyordu. Luc'tan alabileceği kadarını almak istiyordu. O, Honey Pie'dı. Onu komaya sokmak için elinden gelenin en iyisini yapardı.

Luc, Jane'i omuzlarından tuttu ve ayağa kaldırdı. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve dilini dudaklarına değdirdi. Elleriyle kalçalarını sarıp kendine doğru kaldırdı, Jane bacaklarını Luc'un beline doladı. Çıplak ve sert tenini yerdeki Jane'e bastırdı ve hâlâ bacaklarında duran pantolonunu ve çamaşırını bir kenara savurdu. Salondan alt kattaki karanlık yatak odasına doğru

giderken, ağzını, Jane'in aç dudaklarıyla doldurdu. Devasa pencerelerden yatağa ışık süzülüyordu, Jane'i lacivert yatağın üzerine nazikçe yatırdı. Jane ellerini yatağa dayayarak doğruldu ve Luc'un silüetini izledi. Gece lambasının yanındaki çekmece açıldı ve hemen Jane'nin yanına geri geldi.

"İşe başlamadan önce senden özür dilemem gerekiyor," dedi prezervatif kabını yırtarken.

Jane tangasını sıyırdı ve çıkarıp attı. Dışarıdan gelen ışık Luc'un yüzünün yarısını aydınlatıyordu. "Neden?"

Ilık bedeniyle üzerine uzandı, ellerini yatağa dayayarak ona bakıyordu. "Çünkü çok uzun süreceğini sanmıyorum."

Sonra, penisinin başını hissetti Jane, yumuşak ve sert ve sıcak, endişelenmesine gerek olmadığını düşünüyordu, çünkü Jane de uzun süre dayanamayacaktı. Onu dolduruşunu hissetti. Luc'u durdurmak için ellerini omuzlarına götürdü. Luc, Jane'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu nazikçe öptü. Sonra kendini Jane'in içine daha fazla soktu.

"Daracıksın," diye fısıldadı. Jane nefesini tuttu, tamamen içindeyken, onu oraya gömmek istiyordu. Luc'un göğsünden çok derin bir inilti çıktı ve Jane'in kalbinde yankılandı.

Jane bacağına Luc'un beline doladı. Luc hareketlenirken ve kusursuz bir zevk ritmi yakalamışken, "Luc," diye fısıldadı Jane. "Mmmm, çok güzel."

Yüzü, Jane'in yüzündeyken, "Nasıl istersin?" diye sordu.

"Senin istediğin gibi." Sporcu vücudu —koşmak için eğitilmiş— gergindi, güçlü nefesi Jane'in yüzünü yalıyordu. Jane'in her zerresi vücuduna giren ateşli penise odaklanmıştı.

"Daha?"

"Evet, daha çok," dedi. Daha hızlı, daha sert, daha ateşli. Gittikçe nefesi daha da hızlanıyordu ve Jane'i yerden yükseltiyordu. Jane, daha fazla dayanamayacağını anladığı anda, kendinden geçti, parmaklarını çarşafa geçirdi. Kalbinin çarpıntısından ve tenine dağılan zevkten başka hiçbir şey duymuyordu. Vücudunun derinlerine saldıgı ateş, Jane'in iç

kaslarını germiş ve Luc'u daha da çıldırtmıştı. Luc'un gırtlğından zevk çığlıkları yükseldi.

İkisi de uzun süre konuşmadı. En azından kalp çarpıntılarını azalana ve rahatça nefes alana kadar. Luc kalktı ve banyoya girdi. Luc'un gidişini izlerken, serin hava, Jane'in sıcak tenine dokundu. Ne yaptığını düşünmek için aklı hâlâ yerinde değildi, ama kalbi yerindeydi. Luc Martineau'yu korkutucu bir güçle seviyordu.

Sifon sesini duyunca, banyo kapısına baktı. Luc ona doğru ilerledi, yatağı dolan ışık huzmeleri içinde çıplak ve güzeldi. Luc'a bakarken göğsü o kadar sıkışmıştı ki, kalp krizi geçirebilirdi.

"Ne zaman gitmen gerekiyordu?" diye sordu yatağı uzandığında.

Gerçek, bir kova soğuk su gibi çarpmıştı yüzüne. Biraz olsun bile beklememişti. Daha yeni akıl oynatıcı bir seks yaşamışlardı ama Jane'in gitmesine razıydı. Jane, doğruldu, iç çamaşırını bulmak için etrafa baktı, kapıdan çıkmadan önce ağlamaya başlamak gibi rezil bir hale düşmek istemiyordu. "Gece sokağı çıkma korkum yoktur." Çıplak olmasının gerektirdiğı olgunlukla yatağı ve yere bakıyordu. Tangası yoktu. "Eğer tangamı bulabilirsem, buradan hemen gideceğim. Eminim yarın geceki maç için dinlenmeye ihtiyacın vardır."

Luc, Jane'i bileğinden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Sordum, çünkü kalmanı istiyorum."

Jane'i sırtüstü yatırdı. Jane, Luc'un yüzüne baktı. "İstiyor musun?"

"Hı hı. Ön kapıdan çıkmadan önce bunu birkaç kez daha yapmak istediğimi fark ettim."

"Birkaç kez daha mı?" Ona sıkıca sarıldı, daha şimdiden semsert olmuştu. "Sorun olur mu?"

"Hayır."

"Güzeli çünkü hat trick yapmayı planlıyorum."

Gunah Kutusu: Penaltı

Jane, ertesi akşamki hokey maçı için Caroline'i de yanında getirmiş olmayı diledi. Onu, çok fazla düşünmekten alıkoyacak bir şeye ihtiyacı vardı —önceki akşam yaptıklarını tekrar tekrar düşünmekten. Ama çoktan her detayı delicesine düşünmüştü zaten. Luc Martineau ile üç kez seks yaşamıştı. Aklını durduracak, dünyayı karartacak, ellerini ateşten yakacak üç sefer. Ver her seferinde, her dokunuşta, dudaklarından çıkan her kelimede, ona daha fazla âşık olmuştu.

Sabah saat iki civarında, pencerelerden sızan ışığın altında çarşafların arasında uykuya dalmıştı Luc Edmonton'da nasıl büyüdüğünü anlatırken, sanki biri kapatma düğmesine basmış gibi aniden uyumuştur. Jane, bu kadar hızla uykuya dalan birini görmemişti hiç, bu yüzden iyi olup olmadığından birkaç dakika emin olamadı. Luc'un alnındaki saçları düzeltilti, yanağına, boyuna dokundu. Sonra giysilerini aldı ve onu uyandırmadan gitti.

Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar hızlı ve yoğun şekilde kapılmamıştı, onu uyandırmamıştı çünkü ne diyeceğini bilemiyordu. Teşekkürler? Daha sonra tekrar buluşalım? Yarın akşam maçta görüşürüz? Tek gecelerin kuralı sabah olmadan gitmekti. Güneş doğmadan iki kişiden biri her zaman giderdi.

Giderken iç çamaşırsızdı. Karanlık odada tangasını bulamamıştı, ışığı açıp Luc'u uyandırmak da istemedi. Çamaşırı hâlâ oradaydı ve en büyük korkusu temizlikçi kadının ya da daha kötüsü Marie'nin görebilecek olmasıydı.

Hayır, böyle değil. En büyük korkusu kayıp tangasının bulunması değildi. Bu akşam Luc'u görecekti ve kalbinin yerinden çıkacak olmasıydı. Geçmişte sevgilileri, tek gecelik

ilişkileri olmuştu. İncinmişti ve incitmişti de. Ama hiçbiri Luc'un incitebileceği kadarıyla mukayese edilemezdi. Biliyordu. Bunun olacağını biliyordu, ama olacakları durdurabilecek gibi görünmüyordu.

Çok korkunç ve çok muhteşemdi, tüm bu kafa karışıklığının ortasında yatan suçluluk duygusu vardı. Jane'in az çok bildiği şeyleri geçen gece onaylamıştı. Honey Pie yazısından hoşlanmayacağından artık emindi. Luc bundan rahatsız olacaktı ve artık Jane'in yapabileceği bir şey kalmamıştı. Yazının arkasında Jane'in olduğunu asla bilmeyecek olsa bile, midesinde uçuşan suç keleklerini durduramıyordu.

Onu seviyordu, Luc için giyindiğini inkâr ederken bile kendine yalan söylüyordu ama umurunda değildi. Kırmızı bir ruj sürmüş, yün pantolonun üzerine giydiği siyah ceketin altına kırmızı bir bluz giymişti. Luc, kırmızının ona yakıştığını söyledi diye apar topar gidip kırmızı bir bluz aldığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Sanki bu, Luc'u ona âşık edecekmiş gibi...

Maçtan yarım saat önce, soyunma odasına doğru ilerledi. "Toparlanın beyler," diye girdi söze. İyi şans ritüelini tekrarlarlarken, Luc'un ateşli ve heyecan verici bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu; Jane onunla göz göze gelmeyi reddediyordu. Dün gecedен sonra çok zor geliyordu; yatak odasında birlikte yaşadıklarından sonra. Cümleleri bitince, kafasını kaldırdı ve kapıya doğru ilerledi.

"Bir şey unuttun," diye seslendi Luc.

Hayır. Unutmamıştı. Geri dönüp odaya doğru ilerlerken önüne, botlarına bakarak yürüyordu. Luc'un yanına gelince, gözlerini önce patenlerine, oradan bacaklarına, göğsüne ve dün gece tutkuyla öptüğü dudaklarına kaldırdı. Tüm bedenini open o dudaklara. "Bu akşam oynamayacağını sanıyordum."

"Evet oynamıyorum, ama forvet sakatlanırsa onun yerine geçmek için bekleyeceğim."

"Ah, anladım," dedi ve iç çekti. Yanaklarının kızarmaması için kendini sıktı ve sonunda etkileyici mavi gözlerine baktı. "Seni koca sağır Dodo."

“Teşekkürler,” dedi kısık sesle, “ama bir şey unuttun derken bahsettiğim şey bu değildi.”

Konuşmasını yapmış, kaptanın elini sıkmış ve Luc’a Dodo demişti. Hiçbir şey unutmamıştı. “Neden bahsediyorsun?”

Eğildi ve fısıldadı. “Dün gece tangani benim odamda unutmuşsun.”

Jane’in tüm hücreleri dondu ve nefes almayı unuttu. Etrafına bakıp onu kimsenin duyup duymadığına baktı, ama herkes kendi köşesinde bir şeylerle meşguldü.

“Bu sabah yastığımın altında buldum, belki sabah hediyesi olarak özellikle koymuşsundur diye düşündüm.”

Yüzü ve boynu ateş içindeydi ve boğazı kurumuştı. Tek yapabildiği zayıfça “Hayır,” diyebilmek oldu.

“Giderken beni neden uyandırmadın?”

Jane yumruğunu sıktı ve boğazını temizledi. “Uykuya dalmıştın.”

“İkinci yarı için dinleniyordum sadece. Tanrım, dün gece muhteşemdin Jane.” Yüzünü yaklaştırdı, kaşlarını indirdi. “Sen utandın mı?” diye sordu, nazikti ve şaşırmıştı.

“Evet!”

“Neden? Kimse bizi duymuyor?”

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı ve saçları alev almadan önce odadan çıktı. Basın bölümüne geri geldiğinde Darby oradaydı ve Caroline’i de getirmişti.

“Hey, siz ikiniz,” dedi otururken. “Eğer maç izlemek istediğini bilseydim Caroline, seni ben davet ederdim.”

“Sorun değil. Çok ilgimi çekmiyor ama Darby çağırdı ve zaten sıkılmıştım.” Omuz silkti. “Dün gece seni aradım, neredeydin?”

“Hiçbir yerde. Telefonum sessizdeydi.”

“Bunu yapmandan nefret ediyorum.” Caroline, Jane’e doğru eğildi. “Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, söylemiyorum.”

“Evet söylüyorsun. Ben senin tüm hayatını biliyorum. Yalan söylediğin zamanları da.” Bakışları yoğunlaştı.

“Neredeydin?”

Jane, Darby’i kontrol etmek için arkasına yaslandı, telefonla konuşuyordu. “Dışarıdaydım.”

“Bir adamla birlikte mi?” Jane cevap vermeyince, Caroline fısıldadı. “Hokey oyuncularından biriyle!”

“Şşşş!”

“Kim?” diye fısıldadı, CIA ajanları peşindeymiş gibi etrafı gözleriyle kolaçan ediyordu. Caroline, Jane’in ve kendisinin ortaokuldan beri aralarında konuştukları dilin mucidiydi. “Ell-tay e-may, ane-jaye”

Jane gözlerini devirdi. “Daha sonra.” Buz sahada ışık gösterisi başlayınca Jane laptopunu açtı. Oyun esnasında notlar tutuyor, gözlerini kulübede oturan forvetten uzak tutmaya çalışıyordu. Luc defalarca kafasını çevirip basın bölümüne bakmıştı. Bakışları birleşti ve Jane’in kalbi boğazında atmıştı sanki.

Uzağa baktı. Hayatında hiç bu kadar kararsız hissetmemişti kendini. Yaşadıklarının sorumluluğunu alan ve buna göre hareket eden bir kadın olduğu için, kararsızlık hissinden nefret ediyordu. Midesi kaynıyor ve başı ağrıyordu.

“Jane?” Caroline, Jane’in dikkatini çekmek için omzunu dürtüyordu.

“Ne?”

“Sana üç kez seslendim.”

“Pardon, yazımı düşünüyordum,” diye yalan söyledi.

“Darby, maçtan sonra onunla birlikte içki içmemizi istiyor.”

Jane eğildi ve genel müdür asistanı Darby’e baktı. Darby’nin Caroline ile yalnız kalmak istediğini düşündü.

“Ben gelemem,” dedi, bu doğrudu. “Oyuncularla konuşmalı ve vaktinden önce yazıyı bitirmeliyim.” Aynı zamanda Luc ile yaptığı röportajı düzenlemesi gerekiyordu. “Bensiz gidin.”

Darby üzgün görünmek için çaba harcadı. “Emin misin?” diye sordu.

“Kesinlikle.” Darby için üzülmüyordu. Jane, Caroline’i çok severdi, ama Darby’nin kalbinin üzerine Ferragamo ayakkabılarıyla basacaktı. Darby’i uyarması gerektiğini düşündü tekrar, ama şu an kendi kalbi için endişelenmesi gerekiyordu.

Chinooks, Bruins’e üç-iki yenildi. Oyundan sonra Jane derin bir nefes aldı ve soyunma odasına girdi. Luc’un giysileri askısında duruyordu ama kendisi yoktu. Boğazında sıkışan nefesini özgür bıraktı, rahatlama ve öfkenin garip bir karışımı vardı içinde. Âşık olmanın verdiği dalgalanmanın korkusu... Luc, oyundan sonra Jane’in soyunma odasına geleceğini biliyordu ve ona sataşmadan çekip gitmişti. Kaba herif.

Jane, Koç Nymstrom ve yirmi üç vuruşun yirmisini kurtaran iki numaralı forvet ile röportaj yaptı. Hammer ve Fish ile konuştu, sonra dosya çantası ve ceketini eline alarak, koridorda yürümeye başladı.

Luc, çıkış kapısında durmuş Jane’in ona doğru gelişini izliyordu. Lacivert Hugo Boss takımını giymiş ve ipek bir kravat takmıştı; o kadar yakışıklıydı ki Jane’in ağzı sulandı.

“Sana bir hediyem var,” dedi ve yaslandığı duvardan uzaklaştı.

“Ne?”

Rakip basın görevlisinin Jane’in arkasından geçişini izledi.

“Selam Jim,” Luc başıyla selam verdi.

“Selam Martineau.”

Rakip gazeteci yanlarından geçerken Jane’e bir bakış attı, neler düşündüğünü anlamak için beynini okumaya gerek yoktu. Kötü şöhretli ağzı sıkı forvet oyuncusuyla aşk yaşayıp yaşamadığını düşünüyordu.

Luc tekrar Jane’e döndü, sonra kırmızı dantelli tangasını çıkardı. “İşte bu. Şans için saklamâm gerektiğini düşünüyorum aslında,” dedi ve parmağının ucunda salladı. “Belki bir plağın üstüne yapıştırıp yatak başının üzerine asardım.”

Jane aceleyle tangayı aldı ve çantasına sıkıştırdı. Arkasındaki boş koridora baktı. “Sana şans getirmedi, bu akşam maça çıkmadın bile.”

“Ben farklı tür bir şanstı bahsediyorum.” Ona uzandı ve parmaklarını saçlarında dolaştırdı. “Benimle gel.”

Aman Tanrım. Kendini Luc’un göğsüne yaslamak isterken son derece sakın duruyordu. “Nereye?”

“Herhangi bir yere.”

Geri adım atmak için kendini zorladı ve Luc’un eli kendi yanına düştü. Kalbi eriyordu. “Seninle birlikte görünemem biliyorsun.”

“Nedenmiş?”

“Neden olduğunu biliyorsun.”

“Çünkü insanların senin bir profesyonel olduğunu düşünmelerini istiyorsun.”

Biliyordu işte. “Kesinlikle.”

“Ama Darby ile dışarıda birlikte görünmüştünüz.”

“O farklı.”

Nasıl?”

Darby’e âşık değildi. Darby’i görmek onu farklı duygulara itmiyordu. Ve üstelik, Darby Hogue ile ilişki yaşadığını reddetse insanlar ona muhtemelen inanırlardı. Ama Luc ile birlikte olduğunu reddetse ona hiç kimse inanmazdı.

“Darby’nin seninki gibi kötü bir şöhreti yok.” Ve Mart yazısı yayımlandıktan sonra, Luc’un kötü şöhreti daha da kötüleşecekti.

Söylediklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu Jane’in yüzüne. “Yani yaramaz bir çocuk olsaydım benimle dışarıda görünürdün öyle mi?”

“Tanrı aşkına, Darby yaramaz biri değil.”

“Yanılıyorsun tatlım.”

Tatlım. Kaç farklı milletten kaç farklı kadına tatlım dediğini merak etti. Bu kadınlardan kaç tane aptalın bunu sadece

kendilerine söylediğini sandığını düşündü. Kaç tanesinin Luc'a âşık olacak kadar aptal olduğunu merak etti.

Üst dudağının şişkinliğine, mavi gözlerine ve uzun kirpiklerine baktıktan sonra, kendini kontrol altında tutabileceğini hissetti. Sanki başka seçeneği vardı da... Bunu tekrar yaşamayı engellemeliydi. Kalbi, kollarını Luc'un boynuna sarmak ve onu hiç bırakmamak için yerinden çıkmak isterken kendini zorladı, "Dün gece bir hataydı. Bunu tekrarlamamalıyız."

"Peki."

Peki. Kalbi acıyordu ve o peki diyordu. Şans dövmesine bir yumruk atmakla oradan koşarak kaçıp gözyaşlarına boğulmak arasında kararsız kaldı. Karar vermeye çalışırken, Luc arkasındaki kapıyı açtı, Jane'i kolundan tutup içeri çekti. Kapıyı kapadı ve ışıkları açtı.

"Luc ne yapıyorsun?"

"Bahsettiğin kötü şöhreti kazanmaya çalışıyorum."

Dosya çantasını kalkan gibi tuttu. "Dur." Luc gülümsedi, Jane aldığı kokunun temizlik malzemelerinden mi yoksa Luc'tan mı geldiğini ayırt edemedi ama başını hafiflemiş hissetti.

"Tamam." Luc, Jane'in arkasına uzandı ve kapıyı kilitledi.

Jane önce kapı koluna sonra Luc'a baktı. "Luc!" Luc, her zaman olduğu gibi yine onu bırakamayacağını hissetti. Bırakabilir miydi? Hayır! "Dün gece sende yanlış bir izlenim bıraktım sanırım. Ben genelde... Yani, ben hiç az önce röportaj yaptığım bir kadınla birlikte olmadım."

Parmağını Jane'in dudağına yerleştirdi. "Seks hayatın beni ilgilendirmez. Kiminle nasıl, hangi pozisyonlarda bulunduğun umrumda değil."

Bunların Luc'un umrunda olmaması, daha yaralayıcı olurdu. "Ama ben—"

"Şşş," dedi Luc. "Biri seni duyabilir ve sen benimle birlikte görünmek istemiyorsun. Öyle değil mi?" Ellerini Jane'in arkasındaki kapıya yasladı ve ona doğru eğildi. Dosya çantası

hâlâ aralarında duruyordu. “Bu sabah uyandığımdan beri seni düşünüyorum.”

Neler düşündüğünü sormaktan çok korkuyordu. “Gitmeliyim,” dedi, eğer arkasını dönüp kilidi açarsa Luc’un ona engel olmayacağını biliyordu. Bunu yapamayacaktı. “Yazımı yetiştirmem gerekiyor.”

“Birkaç dakikadan ne çıkar?”

Parfümünün kokusunu alırken, neden birkaç dakika daha duramayacağına tek bir sebep bile bulamadı. Kolunu Jane’in beline doladı ve yüzünü yaklaştırdı. Dudaklarına vuran sesi keskin ve acımasızdı, “Ne yaparsan yap ama çantayı göğüslerinden aşağı sakın indirme.” Sonra Jane’i öptü. Dudakları ılıktı, seksi ve baştan çıkarıcı. Öpüşü hırçındı ama sonra diliyle Jane’i delirtmeye başladı. Bir an, Jane kendine geldi. Birkaç dakika. Dudaklarını yanağına, oradan boynuna indirdi. Bluz yakasını sıyırdı ve nazikçe tenini emdi. “Yumuşacıksın,” diye fısıldadı dilini kulağına doğru kaydırırken. “İçin de dışın da.”

Kapının diğer tarafından gelen erkek kahkahaları ve Stromser’in kaba sesi, Luc’un bakışlarını Jane’in gözlerine çevirdi. Luc’un sesi, nefesi gibi kesik kesikti. “Çantayı sıkı tutuyorsun değil mi tatlım?”

Kafa salladı ve çantasını daha sıkı tuttu.

“Güzel, çantayı sakın bırakma yoksa kendini yerde beni de üzerinde bulursun,” diye uyardı.

Yaptıklarından dolayı rezil olabileceğini biliyordu. Temizlik odasında Luc Martineau’yu öpmek son derece aptalcaydı, ama küçük sevimli bir baloncuk kalbini doldurdu ve kahkaha atmak istedi. Luc onu istiyordu. Ona bakışında gizliydi, sesindeki titremeden belliydi. Jane’e aşık olmayabilirdi ama Jane’i yanında istiyordu.

Luc birkaç adım geri attı. “Kötü fikirlerimden biri işte.”

Tünelden daha fazla ses gelmeye başlayınca, “Bir süre burada kilitli kalabiliriz,” dedi. Büyük ve boş bir kovayı ters çevirdi ve Jane’in oturmasını istedi. “Özür dilerim.”

Jane, kendisinin de özür dileyebileceğini biliyordu. Çünkü yetiştirmesi gereken bir yazı vardı. Luc ile birlikte bir odada kilitliydi ve eğer bu ortaya çıkarsa ikisi için de çok kötü olabilirdi.

Kovaya oturdu ve kafasını kaldırıp Luc'a baktı. Ağır göz kapaklarıyla o da Jane'e bakıyordu. Jane'in bakışları kravatına, oradan kemerine ve pantolon fermuarına indi. Semsertti. Çıplakken nasıl görüldüğünü çok net hatırlıyordu. Sert vücudu, daha sert olan penisi ve kalp çarpıtan dövmesi. Aniden geçen gecenin tekrarını yaşamak çok ta kötü bir plan gibi gelmedi. Çantasını yere bırakırken "şimdi değil" diye düşündü. "Kardeşin nasıl?" diye sordu, gerçek düşüncelerinden sıyrılmak için konuyu değiştirirken. "Dün saçlarını çok beğendiğinden eminim, ama ertesi gün pişman olmuş olabilir."

"Ne?" Luc, Jane'in yeşil gözlerine baktı ve düşüncelerinin nasıl böyle hızla değiştiğine şaşırdı. Daha bir saniye önce penisine bakıyordu. Şimdiyse kız kardeşini soruyordu. "Öğle yemeğinde gördüğümde keyfi yerindeydi."

"Geçen gün onunla annesi hakkında konuştuk."

Luc birkaç adım geri çekildi ve omzunu kapıya yasladı. "Ne dedi?"

"Çok fazla anlatmadı, ama anlatmasına da gerek yoktu. Neler hissettiğini anlayabiliyorum. Annem ben altı yaşındayken ölmüştü."

Jane'in, annesini kaybettiğinde bu kadar küçük olduğundan haberi yoktu, bunu bilmiyor oluşuna şaşırdı. Onun hakkında tek bildiği Seattle Times'da çalıştığı, Bellevue'de yaşadığı, keskin bir zekası ve çelik gibi sinirleri olduğuydu. Onun gülüşünü ve onunla konuşmayı seviyordu. Cildi görüldüğü gibi yumuşacıktı. Teni çok lezzetliydi. Yatakta iyi olduğunu biliyordu, hatta iyiden de öteydi. Onu perişan etmişti ve sabah uyandığında tek düşündüğü şey bunu tekrar yapmak için onu nasıl ikna edeceğiydi. Birçok kadına göre Jane ile ilgili çok fazla şey bildiğini düşündü. "Annen için üzuldüm."

Dudaklarının kenarına üzgün bir gülümseme oturdu.

“Teşekkür ederim.”

Luc Jane’in ayakucuna oturana kadar kapıya sırtını sürterek aşağı kaydı. Dizleri ona değiyordu. “Marie zor zamanlar geçiriyor, ama bununla ilgili ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” dedi konuyu özellikle kardeşine ve kendi problemlerine çevirmek istedi. “Danışmanlarla konuşmuyor.”

“Denedin mi?”

“Tabii ki, ama en fazla iki seans sonra bıraktı. Çok değişken ve tahmin edilemez durumda. Bir anneye ihtiyacı var ama benim ona bir anne veremeyeceğim çok açık. Kendi yaşındaki kızlarla takılmanın ona iyi geleceğini düşündüm ama Marie benim ondan kurtulmak istediğimi düşünüyor.”

“İstiyor musun?”

Luc gömleğinin düğmelerini açtı ve kravatını dizinin üstüne koydu. Kişisel hayatıyla ilgili ailesi dışında hiç kimseyle asla konuşmazdı ve Jane’in onu konuşturmaya çalıştığını düşündü — o bir gazeteciydi. Neden olduğunu kestiremediği bir sebepten ötürü Jane’e güveniyordu. “Ondan kurtulmayı istediğimi düşünmüyorum. Belki düşünüyorum. Pisliğin tekiyim.”

“Seni yargılamıyorum Luc.”

Parlak gözlerine baktı ve ona inandı. “Onun mutlu olmasını istiyorum, ama mutlu olmuyor.”

“Mutlu olmuyor ve bir süre daha olmayacak. Korktuğundan eminim.” Kafasını bir yana eğdi, saçları yüzüne döküldü. “Marie’nin babası nerede?”

“Babamız on sene önce öldü. O zamanlar ben annemle Edmonton’da yaşıyordum. Babamla Marie’nin annesi ise Los Angeles’taydılar.”

“Yani insanın ailesinden birini kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

“Pek değil.” Elini dizine yasladı, parmaklarını Jane’in pantolonunda gezdirdi. “Babamı senede bir kez görürdüm.”

“Evet, ama eğer yaşasaydı şimdiki hayatının nasıl olacağını merak ediyor olmalısın.”

“Hayır. Hokey antrenörlerim babamdan daha çok babam gibiydiler. Marie’nin annesi babamın dördüncü eşi idi.”

“Başka üvey kardeşler var mı?”

“Hayır, Marie’nin benden başka kimsesi yok ve korkarım ki ben ona yeterli gelmiyorum.”

Odadaki ışık buklelerinin üzerinde geziyordu, dudaklarında üzgün bir gülümseme vardı. Luc, karşısında Jane varken, onu öpmek ve soymak yerine ciddi şeylerden bahsetmekten nefret etti. Ama öpmek başka şeylere yol açardı ve bu başka şeyler kapının ardında takım arkadaşları varken bu odada olmayacaktı.

“En azından benim bir babam vardı,” dedi. “On üç yaşına kadar beni erkek gibi giydirdi ve çok sert biriydi. Ama beni hep sevdi ve hep ordaydı.”

Erkek gibi giydirmek mi? Bu neden böyle giyindiğini anlatıyordu.

Alt dudağını ısırdı. “Hiç kimse annenin yerini tutamaz. Bu kesin. Hâlâ her gün annemi özlüyorum ve eğer yaşasaydı hayatımda neler farklı olurdu diye merak ediyorum. Ama zamanla geçiyor işte, her an onu düşünmeyi bırakıyorsun. Ve kardeşine yetmediğin konusunda yanılıyorsun. Eğer yeterli olmak istersen, olursun Luc.”

Sanki bu kadar basitmiş gibi bakıyordu Jane ona.

Sanki Luc’un kendi başına yaptığı seçimleri Jane yapsaydı daha adaletli olabilirdi gibi. Sanki Luc, kendisinin bildiği o bencil pislik değilmiş gibi. Elini bacaklarının arasında gezdirdi ve Jane’in çorabına dokundu. Çorabını aşağı çekti ve tenine dokundu. Dün geceki, bacaklarının ıslaklığını düşündü ve hatırladıkları kasıklarının hareketlendirdi.

“Çok uğraştım,” dedi parmak ucuyla tenini okşarken. “Ama Marie’ye sorarsan muhtemelen iyi bir abi olmadığımı söyleyecektir.”

Saçını kulağının arkasına attı ve bir süre Luc’a baktı, “Sen ve Marie’yi bir arada görünce, keşke benim de kardeşim olsa dedim.”

Luc'un parmakları durdu. Yeşil gözlerine bakıyordu, onu öpme düşüncesi doruk noktasına varmıştı, göğsünde yatmasını istedi. Sert ayak sesleri onu durdurdu. Koridordan erkek sesleri geliyordu, içinde oldukları odadaysa sessizlik vardı. Kahkaha atmamak için kendini tuttu. "Sakın benim gibi bir kardeşin olmasını istediğini söyleme."

"Hayır, senin gibi değil." Dudak kenarları kıvrıldı. "Eğer senin gibi bir kardeşim olsaydı, sapık hislerimden dolayı tutuklanırdım."

Jane'in gülümsemesine katılıp yok olacakmış gibi hissetti, Jane'in bacağına daha sıkı tutuyordu. Jane fark etmemiş gibi davranıyordu, Luc bunu durdurmak için kendini zorladı. Ayağa kalktı ve kapıya dayandı. "Gitsen iyi olacak, yetiştirmen gereken bir yazı var."

Jane kaşlarını çatı ve gözlerini kırptı. "İyi misin?"

"Evet, sadece yatmadan önce Marie ile konuşmam gereken bir şey olduğunu hatırladım."

"Koridor boş mu sence?" diye sordu ceketini ve çantasını alırken.

"Bilmiyorum." Kilidi çevirdi ve kapıyı araladı. Ekipman müdürüyle konuşarak geçen Hammer'ı gördü. İki adam gözden kaybolana kadar Luc parmağını havada tuttu, sonra kafasını çıkardı ve koridorun bomboş olduğunu gördü. Jane ve Luc odadan çıktılar; Jane kollarını ceketine soktu. Normalde Luc ceketini giymesi için ona yardım ederdi.

"Nystrom ile konuşmam gerekiyor," diye yalan söyledi ve ters yöne yürümeye başladı. Her attığı adımda daha kolay nefes alıyor gibiydi.

"Marie ile konuşman gerekiyor sanıyordum."

Böyle mi demişti? "Sonra. Önce koçla konuşmalıyım."

"Ah," Jane bir dakikadan uzun süre ona baktı. "Hoşça kal." Jane el salladı ve yürüdü. Luc, Jane'in gidişini izledi ve ceketinin omuzlarını sildi. Ellerini pantolon ceplerine soktu ve Jane'in gözden kayboluşunu izledi.

“Ne oldu böyle?” diye sordu kendine çıkış kapısında. Midesine bir şey mi dokunmuştu yoksa odadaki amonyaktan mı zehirlenmişti? Dizlerini öpmeyi düşünürken bir dakika sonra nefes alamamaya başlamıştı. Jane onun iyi bir kardeş olduğunu düşündüğünü söylemişti. Yani? Öyle olmadığını düşünüyordu, ama en iyi kardeş kendisi olsa bile, Jane’in bu konudaki fikri neden onu bu hale getirmişti? Bilinmez bir sebep olduğu kesindi, bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. Kısa boylu ve pembe göğüs uçları olan gazeteci bir kadın için hayatını bu kadar irdelemeyecekti.

Önceki gece, Jane ile ilgili sahip olduğu tüm varsayımlar yıkılmıştı. O, sinirli ve namusçu bir kadın değildi. Onunla ne kadar uzun zaman geçirirse, daha fazlasını yaşamak istiyordu. Gergin vücudunun derinlerinde olduğu, zevkin her zerresini tadarken bile, onu tekrar tekrar istiyordu.

O sabah uyandığında, Jane’in gitmiş olması onu gerçekten şaşırtmıştı.

Ama Luc kafa karışıklığı istemiyordu. Geçen gecenin hata olduğunu ve tekrarlanmaması gerektiğini söylediğinde, onu dinlemeli ve haksız olduğunu kanıtlamak için onu temizlik odasına kapatmamalıydı.

“Şanslı.” Luc yanına geldiğinde Jack Lynch sırtına bir fiske vurdu. “Bira içmeye gidiyoruz. Sen de gel.”

Luc omzunun üzerinden defans oyuncusuna baktı. “Nereye?”

“Hooters.”

Belki de ihtiyacı olan şey buydu. Ufacık şortlar ve dar atletler giyen kadınların olduğu bir yer. Akşam yemeğini servis ederken iri göğüsleriyle ona doğru eğilecek garsonlar, numaralarını bırakacak ve ona kur yapacak kadınlarla dolu bir yer, ondan hiçbir beklentisi olmayacak bir yer. Onlarla birlikte olmayı seçerse, hiçbir anlam taşımayacak bir yer. İşi bittiğindeyse kafası rahat olacaktı, Jane ile olduğundaki gibi tekrar tekrar kafasında dönüp durmayacaktı yaşananlar.

Saatine baktı. Hâlâ biraz vakti vardı. “Yerimi ayır.”

“Tamam,” dedi Jack, sonra yoluna devam etti.

Evet, Hooters'a gitmeliydi. Pişkin olacaktı. Erkek işleriyle uğraşacaktı. Hooters'a gittiği için sorun çıkaracak bir sevgilisi yoktu.

Marie ile seni birlikte görünce, benim de bir kardeşim olsaydı keşke diye düşündüm.

Kahretsin. Jane tehlikeli bir kadındı. Sadece onu çok fazla düşündüğü için değil, Jane, Luc'un vicdanı olmuştu. Bunu istemiyordu, kendi hakkında söylenen şeyleri umursamak istemiyordu. Olduğu halinden memnundu.

Luc, ellerini cebinden çıkardı ve araba anahtarını kaldırdı. Eski planına geri dönüp Jane'i yok saymalıydı. Tabii ki geçen sefer işe yaramamıştı.

Bu sefer daha çok çalışmalıydı.

Batırmak: Kavga

Jane, salı sabahı Seattle Times'ın spor editörü Kirk Thornton'un ofisine girdi. Chris Evans ile çalıştığı için, Kirk ile sadece bir kez tanışmıştı. Bugün, gazetelerle ve spor resimleriyle dolu bir masada oturuyordu. Bir elinde telefon ahizesini tutuyordu, diğer elinde kahve fincanı vardı. Kafasını kaldırıp Jane'i gördüğünde, alnında bir çizgi oluştu ve kahve fincanının üzerindeki parmaklarından birini kaldırıp boş sandalyeyi gösterdi.

Jane, Kirk'in kötü görünmesinde kendisinin bir etkisi olup olmadığını merak etti. Aniden buraya gelmenin iyi bir fikir olmadığı konusunda şüpheye düştü. Zaten karın krampları çekiyordu, bir de onunla uğraşamayacaktı.

"Noonan, Sonics'i yener," dedi ahizeye. "Bu akşamki Huskies maçına Jensen'i göndereceğim."

Jane döndü ve kapının dışında, karşı salonda masalarının başında oturan diğer spor gazetecilerine baktı. Jane asla onlardan biri olamazdı. Bunu ona daha önce söylemişlerdi. Ama sorun değildi. Bunlardan biri olmak istemiyordu zaten. Daha iyisi olmak istiyordu. Chris Evans'ın boş masasına ilişti gözü. Bu meslek ölene kadar yapılamazdı; Chris işe geri dönecekti. Ama Jane bu işi bırakınca, özgeçmişinde güzel şeyler yazmış olacak ve bu durum, daha iyi bir iş bulmasına yardımcı olacaktı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Kirk.

Jane kafasını çevirdi ve şişman editöre baktı. "Pierre Dion röportajımı yayınlamadınız?"

Kahvesinden bir yudum aldı, sonra kafasını salladı. "Post-Intelligencer onunla yaptığı röportajı yayınladı."

"Benim röportajım daha iyiydi."

"Seninkiler eski haber olmuştu." Sonra masasındaki kâğıtlara bakmaya devam etti.

Jane ona inanamıyordu. Eğer diğer gazetecilerden biri aynı

röportajı yaptıysa, kendi köşe yazısını yok saymak yerine onu da diğer röportaja eklerlerdi.

“Başka bir şey?”

“Luc Martineau ile röportaj yaptım.”

Bu dikkatini çekti ve kafasını kaldırdı. “Martineau ile kimse röportaj yapamaz.”

“Ben yaptım.”

“Nasıl?”

“Rica ettim.”

“Herkes rica etmişti.”

“Benim için bir güzellik yaptı.”

Kirk, bakışlarını Jane’in ayaklarına indirdi, sonra tekrar yüzüne baktı. Böylece teknik olarak Luc’un onun için yaptığı seksüel güzelliklerden bahsetmemiştir. “İşten ayrılacağım, ama Luc benimle röportaj yaparsa vazgeçerim demiştim.”

“Ve kabul mu etti?”

“Evet.” Röportajın basılı halini ve kasetini masaya bıraktı. Diğer yazılarını gönderirken yaptığı gibi elektronik posta kullanabilirdi, ama okuduğundaki surat ifadesini görmek istedi. Bu yazıyla gurur duyuyordu ve her kelimesini kalbiyle ezberlemişti.

Kendi Sahasında Martineau

Chinooks forveti Luc Martineau için, savaşmak kendisine yabancı değil. Özel ve profesyonel hayatı, kimse gerçeğin ne olduğundan emin değilken birçok kez yazılmış, tartışılmış ve teşhir edilmişti. Martineau, özel hayatıyla ilgili yazılanların çoğunun kurmaca olduğunu ve gerçeklerle alakası olmasını söylüyor. Gerçek ya da kurgu, geçmişinin mesleği olduğunu söylüyor. Bugünlerde sadece çizgilerin arasında neler yaşanacağına odaklanmış durumda.

Esrarengiz forvetle röportaj yapmak için buluştuğumda,

dobra konuşan ve mesafeli biri olduğunu keşfettim. Rahat ve samimiydi. NHL'de tüm zamanların en iyi forvetleri sıralamasında Conn Smythe ödülünü almasına tezat teşkil ediyor.

Tezat teşkil eden bir diğer şeyse iki sene önce kariyerinin bittiği, oyunculüğünün sona erdiği haberleriydi. Ah, gazeteciler ne kadar yanılmıştı. Şu an listenin ikinci sırasında yer alan Martineau ligde gol ortalaması 2.00 olan bir oyuncu. Hızlı elleri ve soğukkanlı kontrol mekanizması, bu forvetin marka özellikleri. Azmi kadar yeteneği de olan bir oyuncu ve kendi sahasındayken, özündeki bakışları insanı korkutuyor...

Kirk okumaya devam ederken, bir gülümseme ince dudaklarının bir köşesini yukarı çekiyordu. Bir parça saygı, her ne kadar gönülsüzce olsa da, yüzündeki çizgileri yumuşattı ve ruh halini hızla değiştirdi. Jane, Kirk Thornton'un ona karşı tutumundaki değişiklikten zevk duymak istemiyordu. Ama duydu. Göğsünde ufak bir kıvılcım oluştu ve içini gururla doldurdu.

Yazı planına baktı. "Bir sonraki Pazar eki için yer ayırıyorum."

Haftaya Pazar yayında olacaktı! "Nitelikli yazı olarak basılacak, değil mi?"

"Evet."

Jane binadan ayrılırken, güneş parlıyordu ve hayat çok güzeldi. Honda arabasına doğru John Street'ten aşağı inerken, birkaç dakikalığına zafer duygusu yaşamak için kendine izin verdi. Spor bölümünde çalışan çocuklar istese de istemese de, artık Jane'i ciddiye almak zorunda kalacaklardı. Ya da en azından Bekâr Kız köşesini yazan güzel ama aptal kadın muamelesi yapamayacaklardı. Luc ile yaptığı röportaj Associated Press tarafından istenebilirdi ve herkes Jane'i tanıyacaktı. Bu sayede gazeteciler arasındaki işinin kolaylaşacağı gerçeği aklını çelmiyordu. Tam tersi de olabilirdi, ama Jane gerçekten umursamıyordu. Hepsinin yapmak için canlarını ortaya koyacağı röportajı o yapmıştı.

Evet, hayat bugün çok güzeldi. Dün başka bir hikâye vardı. Dün evde oturmuş, on beş yaşına geri dönmüş gibi günü telefona bakarak geçirmişti. Dün gece Key Arena'dan ayrıldıktan sonra, Luc'un onu arayacağını düşünmüştü. Onu temizlik odasına kapatıp bir daha seks yapmamaları gerektiği hakkında düşüncelerinde yanıldığını söyledikten sonra,

Luc'un kendisini aramasını ya da kapısını çalmasını beklemişti. Özel bir bağ kurduklarını, iç çamaşırından farklı ve önemli bir konuda konuştuklarını, kendisini mutlaka arayacağını düşünmüştü.

Luc aramamıştı, kanepesine oturup Discovery Channel'daki kuşları izlerken, Luc'a âşık olmanın hayatında yaptığı en aptalca şey olduğunu fark etti. Bunu haftalar öncesinden bilmesine rağmen, karşısında duramayacak kadar güçsüzdü.

Jane, Laundromat'a gidip kirli çamaşırlarını dört tane makineye doldurdu. Pantolonunun altında, haftanın günlerine göre ayarladığı iç çamaşırlarını giyerdi. Bugün salıydı ama o cumartesi günü giydiği çamaşırıyla geziyordu. Çok önemli değil diye düşündü. Ama bu durum şu an yaşadıklarını tasvir ediyordu sanki.

Giysilerinin kurutma makinesindeki dönüşünü izlerken Darby aradı ve ondan akıl istedi. Belli ki elde edilemez birine âşık olmuştu.

"Sence Caroline benimle birlikte olmak istiyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birlikte içki içmeye gittiğinizde aranız nasıldı?" diye sordu sanki Caroline onu ertesi sabah arayıp detaylardan bahsetmemiş gibi. Akşam güzel başlamıştı ama daha sonra berbat olmuştu.

"Onu etkilediğimi zannetmiyorum."

"Ona yine Mensa anılarını mı anlattın?"

"N'olmuş yani?"

"Bunu yapmamayı söylemiştim. Bizim gibi ortalama zekâlılar, büyük beyinlerinizle ilgili konuşmanızdan hoş-

lanmayız.”

“Neden?”

Gözlerini devirdi. “Brad Pitt’in yakışıklılığıyla karşına geçip övünmesini ister miydin?”

“Aynı şey değil.”

“Evet, aynı şey.”

“Hayır. Brad’in nasıl görüldüğüyle ilgili övünmesine gerek yok. Onun iyi görüldüğünü herkes anlayabilir.”

Hımm. Brad hakkında haklıydı. “Tamam. Peki ya bir porno yıldızı? Bir porno starının performansı hakkında kendini övmesi hoşuna gider mi?”

“Hayır.”

Ahizeyi diğer kulağına yerleştirdi. “Bak, eğer kadınları etkilemek istiyorsan, özellikle de Caroline’i, ne kadar zeki olduğundan bahsetmeyi kes. Bırak bu izlenim onda kendiliğinden oluşsun.”

“Ben kurnaz biri değilim.”

Şaka yapmıyordu. “Caroline, şarabın nasıl ısmarlanacağını iyi bilen erkeklerden hoşlanır.”

“Bu beni kadınsı göstermez mi?”

“Hayır. Onu güzel bir yere götür.”

“Gelir mi?”

“Gerçekten güzel bir yer seç. Caroline iyi giyinmeyi sever. Her zaman.” Bir dakika düşündü ve sordu, “Sen, Columbia Tower Club’a üye misin?”

“Evet.”

Jane de öyle düşünmüştü. “Oraya gidin. Son aldığı Jimmy Choos’larını giymek için bir sebep olmuş olur. Ve eğer ayakkabılar ya da modadan bahsetmeye başlarsa, ilgileniyormuşsun gibi davran.”

“Moda tasarımcılarından anlarım,” dedi.

Jane gülümsedi. “Bol şans.” Kapattıktan sonra Caroline’i aradı ve Darby’nin onu arayacağını söyledi. Caroline, Jane’in o

adamla buluşmasına karşı çıkmamasına şaşırmıştı.

“Sanırım Mensa ile ilgili konuşmaları seni rahatsız etti,” dedi Jane.

“Evet, ama kendisinden iğrendirecek kadar değil,” diye açıkladı Caroline, ve Jane en iyisinin aralarına girmemek olduğuna karar verdi, zaten kendi sorunları vardı.

O gece Chinooks-Lightning maçında, Jane ona Dodo dediğinde Luc zoraki ilgi gösterdi. Birlikte geçirdikleri geceyle ilgili imada bulunmamış, ona hiç sataşmamıştı. Golü hızlı elleri ve koca cüssesiyle engellemişti. Oyun berabere bitti ve sonrasında Jane’i temizlik odasına çekmemiş, onu delice öpmemişti.

İki gece sonra sezondaki altıncı sayısını Oilers’a karşı kazandığında da değişen bir şey olmadı. Ertesi sabah Detroit’e gitmek için bindikleri uçakta Jane’in yanından geçerken zorlama bir selam verdi; ağrı verici şekilde ortadaydı ki, Luc Jane’den olabildiğince uzak duruyordu. Jane ne yaptığını bilmiyordu, temizlik odasındaki konuşmaları tekrar tekrar düşündü. Kendisinden bu kadar uzak durmasına sebep olarak aklıa tek gelen, Luc’un, Jane’in ona karşı duyduğu aşkı idrak etmesi ve bu yoğun duygulardan kaçmasıydı. Luc için kırmızı bir bluz almış ve kırmızı ruj sürmüştü. Çok zavallıydı. Luc, onunla tatlı tabaklarının üzerinde sevişmeyi arzuladığını söylemişti ve Jane ona inanmıştı. Aptalların en aptalıydı.

Şimdiyse ondan tamamen kaçıyor ve Jane bu yaralardan korkuyordu. Birlikte olmuşlardı ve Jane güzel vakit geçirdiklerini düşünmüştü. Jane ondan hiçbir talepte bulunmamıştı, Luc ise onu bir odaya kapatmış ve tek gecelik bir şeyden çok daha fazlasını istediğini söylemişti.

Jane’i grup kızlarından biri gibi görmediğini söylemişti; oysa şimdi çok daha kötüsüyümüş gibi muamele ediyordu. Ne pahasına olursa olsun uzak durması gereken bir grup kızı. Bu sadece canını acıtmıyordu; öfkeleniyordu aynı zamanda. Öfkenin ötesine varıp ona zarar vermek isteyecek noktaya geliyordu. Birkaç dakikalığına işi bırakmayı, böylece ilgisizliğiyle

yüzleşmek zorunda kalmayacağını düşündü. Ama bir adam için kendini yakmayacağını hatırlayınca, o birkaç dakika çabucak geçti. Tümü ağrıyan bir kalple âşık olduğu adam bile olsa. O adamın kendisini çaresiz bir hale düşürdüğünü görse bile.

Sonraki gün otel odasında oturmuş, Bekâr Kız köşesi için bir şeyler karalamaya zorluyordu kendini, ama yazmaktan çok Michigan Gölü'nü gören pencereden dışarıyı izlemişti. Kendine Luc ile olan ilişkisinin bittiğini söyledi. Ne kadar erken, o kadar iyi. En azından böylece Honey Pie yazısıyla ilgili kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu artık. Vicdanına bunları duyuramamaksa çok kötüydü.

Birkaç saat sonra, telefon çalmayınca, Luc'un takımla birlikte ve meşgul olduğunu düşünmeye zorladı kendini. Barbie bebeklerinden biriyle birlikte değildi. Luc'u başka bir kadınla düşünmek istemiyordu ama kendini durduramıyordu. Başka bir kadına dokunduğunu, onu öptüğünü düşünmek Jane'i delirtiyordu.

O akşam saat altıda, Darby ile otel restoranlarından birinde buluştu. Yemek esnasında, iki martini içti ve Darby'nin Caroline hakkında anlattıklarını dinledi.

Yemekten sonra, otelin içindeki bara geçtiler. Chinooks'tan beş oyuncu bir masaya oturmuş birşeyler atıştırıyor, bira içiyor ve Denver-Kings maçını izliyorlardı. Luc da onlarlaydı. Onu görmek, midesini rahatlatmıştı. Barbie kızlarından biriyle değildi.

"Hey, Sharky," diye seslendi masadakiler Jane'e, Luc hariç.

Kaşlarının gerilmesi ve mavi gözlerinin donukluğu, Luc'un Jane'i görmekten hoşnut olmadığını anlatmaya yetiyordu. Yaralı kalbi bir darbe daha almıştı.

Daniel ve Fish'in arasındaki sandalyeye oturdu, Luc ile göz teması kurmamak için son derece dikkatli davrandı. Masadaki tüm oyuncuların, Jane'in forvete âşık olduğunu anlayacaklarından korkuyordu. Bunu Luc da anlayabilirdi, ama bu kadar uzakken belki olası değildi artık.

Luc'u tamamen yok saymayı beceremiyordu, gözleri

masanın ucunda oturan Luc'a kayıyordu. Sandalyesine yaslanmıştı; rahatı yerindeydi. Ani bakışı sanki Jane'in beynini okumaya çalışır gibiydi. Bardağına uzandı ve bir yudum su içti. Buz parçasını ağzında emdi, bir su damlası üst dudağına yerleşmişti. Luc buzu ısırırken, Jane uzaklara baktı.

"Bekâr Kız yazını okudum," dedi Fish. "Bence iyi adamlar konusunda haklısın. Ben iyi bir adamım ve evimi, eski karım Mercer'in üzerine yaptım."

"Çünkü seni başka bir kadınla yakaladı," dedi Sutter. "Eski karının çekip gitmesi normal."

"Evet, devam et," dedi Fish ve Jane'e baktı. "Şimdi ne yazıyorsun peki?"

Aslında henüz karar vermemişti. Tartışmak istediği bir konu yoktu henüz ama ağzını açtı ve "Tek gecelik ilişkiler iyi midir?" dedi. Son cümleyi geri almayı dilerdi.

"Bence evet," dedi Pelusa ön masadan.

"Evet."

"Kesinlikle."

"Eğer evli değilsen," dedi Fish. "Tek gecelik olmayı planlamıyorsun değil mi?"

Omuz silkti ve tepkisiz, sakın görünmek için kendini zorladı. "Bağımsız. Bir erkek gibi. Düşünüyorum. Detroit Basın bölümünden çok seksi bir adam var. Geçen sefer buradayken onunla görüşmüştüm."

Luc ayağa kalktı; Jane onun bara doğru gidişini izledi. Bakışları mavi-beyaz çizgili Levi's tişörtüne takıldı.

"Eğer yazıların için yardıma ihtiyaç olursa, biz erkeklerin nasıl düşündüğü hakkında sana bilgi verebiliriz," dedi Pelusa. "Gerçek bilgiler."

Jane gerçekten, "gerçek bilgileri" öğrenmek istemiyordu. Bu çok korkutucuydu. "Belki daha iyi bir köşeyi elde ettiğim zaman sizden yardım isteyebilirim."

"Güzel."

Luc elinde iki grup dart okuyla geri döndüğünde Jane

kafasını kaldırdı. “Elli pound’umu geri almak için bana bir rövanş borçlusun,” dedi. “Geçen seferki kurallar geçerli.”

“Sanmıyorum.”

“Ben sanıyorum.” Luc, Jane’in kolunu yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. “En keskin okları seç,” dedi sonra elini tuttu ve avucuna dart oklarını bıraktı. Kulağına fısıltıyla, “Atış noktasına kadar kendini bana taşıttırma.”

Kaşları alçaldı, bakışları öfkeliydi, sanki delirmiş gibiydi. Güzel. Kıçını tekmelemek iyi gelecekti. Bunu fiziksel olarak yapamayacağına göre, oklar saplanmış bedeniyle yerleri silebilirdi.

“Kuralları unutma,” dedi ve atış noktasını gösterdi. “Kaybettiğinde küçük bir kız gibi zırlamayacaksın.”

“En iyi gününde beni yenemezsin.” Saçlarını topladı ve en sivri uç oku seçti. “Bu senin gibi nazikler için değil Martineau. Takım arkadaşların seni kurtaramaz. Ve süngerlerin içine saklanamazsın.”

“Kötüsün Sharky,” dedi Sutter.

“Bu çok zavallı bir saldırı,” dedi Fish.

“Geçen sefer lezbiyen olduğumu söylemiştiniz,” diye hatırlattı. Hepsi omuz silkti. Yanında yürüyen Luc ile birlikte dart tahtasına doğru ilerledi. Jane’in omzu, Luc’un koluna değdi. Jane tüm teması sonuna kadar hissetmişti. Aralarındaki boşluğu açtı.

“Ne yapıyorsun onunla burada?” diye sordu Luc atış noktasına geldiklerinde.

“Kim?”

“Darby.”

“Yemek yedik.”

“Onunla yatıyor musun?”

Jane bu kadar gergin olmasaydı, koca bir kahkaha patlatırdı. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Peki ya Detroit gazetecisi?”

Gazeteci falan yoktu, ama bunu söylemeyecekti. “Ne olmuş ona?”

“Onunla yatıyor musun?”

“Kiminle, nasıl, hangi pozisyonda olduğumu umursamadığımı sanıyordum.”

Jane’e baktı, sonra gergin dişleriyle, “Atışını yap,” dedi.

Jane ona baktı. Gergin boynu, mavi alevler saçan gözleri, karşı takımın golünü çıkardığı zamanlardaki gibiydi. Jane’e öfkeli olduğu açıktı. Çok garipti. “Geri çekil,” dedi Jane ilk atışını yaparken. “Kıçını tekmeleyeceğim.” Seksenden vurmuş ve iki vuruş kazanmıştı.

Luc kırk vurdu ve elindeki okları Jane’in avucuna bıraktı. “Buranın ışığı çok kötü.”

“Hayır.” Jane gülümsedi ve büyük bir zevkle, “sen kötüsün,” dedi.

Luc’un gözleri kısıldı.

Haftaların biriktirdiği öfke ve acı içinden çıktı; daha yüksek sesle, “Daha da kötüsü, gereksiz yere sürekli yakınıyorsun,” dedi.

Toplu bir nefes alma sesi, ikisinin de gözlerini masaya çevirdi, çocuklar onları izlemeye devam ediyorlardı.

“Luc, Sharky’i ezecek,” dedi Sutter.

Konuşmadan anlaşarak ikinci atışlara geçtiler. Jane attı ve altmış beş puan kazandı, Luc ise otuz dört.

“Hatırlat bana, insanlar sana neden Şanslı diye sesleniyor?” diye sordu Jane oklara doğru uzanırken.

Luc okları yavaşça Jane’den uzaklaştırırken dudakları gülümseyerek kıvrıldı. Dizlerinin üzerine çöküp dövmesini öperkenki anları Jane’a hatırlatan bir gülümsemeydi bu. “Eğer uzun uzun düşünürsen, cevabı bulabilirsin.”

“Hayır.” Jane kafasını iki yana salladı. “Bazı şeyler çok hatırlanabilir değil.” Jane elini uzattı ve Luc okları avucuna bıraktı.

Arkadaşlarının yanında sırasını beklemektense, Jane'in tam yanında durdu ve "Bir kez daha hatırlatabilirim," dedi.

"Hayır, teşekkürler." Üçlü sekiz vurdu ve üçlü yirmi vurmaya yeltendi. "Bana bir sefer yetti."

"Eğer bu doğruysa, neden o gece üç kez birlikte olduk?"

"Sorun ne?" Jane omzunun üzerinden Luc'a baktı. "Egon bu gece doymak mı istiyor?"

"Evet. Diğer şeyler gibi."

Jane ile konuşmaya karar vermişti ve Jane'in hemen ayaklarına kapanacağını sanıyordu. Hemen dizlerine çöküp dövmesini öpeceğini sanıyordu. Çok beklerdi. "İlgilenmiyorum. Git başkasını bul."

"Başkasını istemiyorum." Şunu da ekleyince sözleri ılık bir okşama gibi geldi: "Seni istiyorum, Jane."

Öfkesi buharlaşmıştı, ama derin acısıyla baş başaydı hâlâ. Midesi acımış ve kalbini sıkıştırmıştı. Bir çocuk gibi gözyaşlarına boğulmadan önce, okları Luc'a gösterdi. "Çok kötü oynadın," dedi, arkasını döndü ve bardan çıktı. Gözleri kararmadan önce yirmi birinci kattaki odasına ulaşabilmişti. Gözyaşlarını bir mendille silerken, Luc Martineau için ağlamayacağını söyledi kendine.

On dakika sonra Luc kapıya vurdu. Gürültünün güvenlik görevlilerini harekete geçirmesinden korkarak, kapıyı açtı ve Luc'u içeri aldı.

"Ne istiyorsun Luc?" Kollarını göğsünde birleştirdi ve dik durdu.

Luc içeri girdi ve Jane'in üzerine yürüdü. "Seni," derken oda kapısı kapandı.

"İlgilenmiyorum." Jane'e o kadar sokuldu ki, dirsekleri Luc'un göğsüne değiyordu. Özellikle yaklaşıyordu; Jane odanın diğer ucuna, Luc'un parfümünden uzak bir yere gitti. "Beni bir grup kızı gibi görmediğini söyledin ama beni tam da öyleymişim gibi hissettiriyorsun."

"Bunun için özür dilerim." Kaşları gevşedi ve başını eğdi,

ayaklarının arasına bakıyordu. “Seni öyle hissettirmek istemedim.”

“Çok geç. Beni yatağa atıp, sonra başka biriymişim, hiçbirimişim gibi davranamazsın.” Bakışları tekrar Jane'in yüzüne döndü, mavi bakışları çok netti ve “Seni düşündüm Jane,” dedi.

“Ne zaman? Başka kadınlarlayken mi?”

“Kimseyle birlikte olmadım.”

Rahatlamıştı ama yine de sakin değildi. “Beni yok saymakla meşgulken mi düşünüyordun beni?”

“Evet.”

“Benden kaçarken mi?”

“Evet. Tüm bunlar esnasında.”

“Doğru.”

“Seni düşünüyorum Jane.” Aralarında birkaç santim kalana kadar ona yaklaştı. “Hem de çok.”

Aynı şeyleri birkaç hafta önce söylediğinde ona inanmıştı. Ama bu sefer hayır. “Bunları senden daha önce de duydum, ama bunlar doğru değil,” dedi, yine de kalbinde ona inanmak isteyen hain bir yer vardı hâlâ. Bir adım geri attı ve dizlerinin arkasını yatak kenarına çarptı.

“Hayır doğru. Uyanıkken ya da uyurken, seni aklımdan çıkaramıyorum.” Omuzlarından tuttu ve Jane'i yatağa oturttu. “Sen benim ihtiyacım olmayan bir kafa karışıklıydın.” Ellerini Jane'in sağ ve solundaki boşluklara yerleştirdi, “Ama sen istediğim bir kafa karışıklıydın. Sahip olacağım bir karışıklık.”

Ellerini Luc'un göğsüne dayayarak onu durdurdu. Tişörtünün içinden çıkan ateşi ve sıcak kaslarını hissetti. “Ne istediğini bildiğini sanmıyorum.”

“Evet biliyorum. Seni istiyorum, seninle birlikte olmak, sensiz olmaktan daha iyi hissettiriyor. Artık daha fazla savaşmayacağım.” Jane'i kaslarının arasından öptü. “Sana karşı hissettiklerimle savaşmayacağım. Bu savaşı kaybediyorum ve çekiliyorum.”

Sözleri her nasılsa Jane'in öfkesini dindirdi ama kalbinde hissetmeye devam ettiği ağırlık onu korkutuyordu. "Ne hissediyorsun?" diye sordu, bilmek istediğinden emin olmamasına rağmen.

Dudaklarını Jane'in alnına yerleştirdi. "Beni iki kaşımın arasından vurmuşsun gibi hissediyorum."

Ona âşık olduğunu söylememiştir ama bu benzetme yeterince iyiydi. Luc'u itmektense, ellerini göğsünde gezdirdi, "Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Jane.

"İyi bir şeymiş gibi gelmiyor. Hayatımda karmaşa yarattın."

Bu iyiydi, çünkü Jane de hayatının karmakarışık olduğunu hissediyordu. İçindeki acıya sadık olmak için kendiyle savaşıyordu, ama bunun yerine aniden Luc'un tişörtünü pantolonuna sıkıştırdığı yerlerden tutup çıkardı. Gözlerinin içine baktı, sonra dudaklarına.

"Çenendeki yara nasıl oldu?" diye sordu.

"On yaşındayken bisikletten düştüm."

"Yanağındaki yara izi?" Ellerini tişörtünün altına soktu, sert kaslarında ve gergin teninde gezdirdi.

"Yirmi üç yaşındaydım, bar kavgası." Luc derin bir nefes aldı. "Seni soymadan önce başka soru soracak mısın?"

"Dövmeni yaptırırken canın çok acıdı mı?"

"Hatırlamıyorum." Dudaklarını, Jane'in dudaklarına yaklaştırdı. "O zamanlar, boşa geçirdiğim zamanlardı." Sonraki soruları yavaşça artan derin öpücüklerle susturdu. Öpüşü güzeldi, nazikti, ama Jane güzel ve nazik ruh halinde değildi. Luc'u itip yatağa yatırdı ve üzerine çıktı; daha önce ele geçirdiği dağı tekrar keşfetmek ister gibiydi. Tişörtünün düğmelerini çözerken öpüşmeleri daha da ateşlendi. Kollarını kafasının altına yerleştirip, elleriyle onu okşayan Jane'i izledi. Jane, omzunu ısıtırken, Luc alnına dökülen saçları düzeltti ve başını tutup kendine doğru çekti. Jane'i yatağa yatırdı ve onu öperek soydu. Ellerinin değdiği her yeri dili takip ediyordu omzu, boynu, göğüsleri. Birbirlerinin kollarında cırıl çıplak uzanıyorlardı ve

Jane buna daha fazla dayanamayacağını anladığında, ateşli dikliğine prezervatifi geçirdi ve bacaklarını araladı. Jane kendini aşağı kaydırınca, Luc içine girdi ve kendini onun derinlerine gömdü.

“Jane,” dedi kesik kesik, “öyle dur.”

Jane kaslarına hâkim oldu, Luc’un göğsünden bir inilti geldi. Gözleri sıkıca kapalıydı ve gözlerini tekrar açtığında, Jane katıksız şehvetle karşılaştı, ateşli ve sarhoş edici. Luc bir elini Jane’in ensesine, diğerini kalçasına yerleştirdi. Jane’in yüzünü nazikçe kendine yaklaştırdı ve onu orada tutup dudaklarını öptü. Dili yavaşça onunkine dokunuyordu ve şeftalinin suyunu emer gibi nazikçe emdi onu. Sanki Jane bir şekerdi ve Luc ona bayılıyordu. Luc’un eli sırtında ve belinde geziyordu, sonra kalçalarına indi, gidip geliyordu, içini ve dışını ateşe veriyordu. Hareketleri hızlanırken Jane dudaklarını çekti. Jane’e bakan mavi gözleri şehvetle parlıyordu. Nazikçe okşar gibi ismini fısıldadı. İçindeki sıcak gerilim sertleşti ve kontrol edilemez zevk dalgalarıyla kendinden geçene kadar sepsert kaldı.

Jane’in orgazmı Luc’u delirmişti, parmaklarını kalçalarına sıkıca geçirdi, onu kendine doğru tekrar tekrar çekip bırakırken, Jane’e verdiği ve kendisinin de susamış olduğu zevke yaklaşıyordu.

Jane, kendini Luc’un üzerine bıraktı, Luc sıkıca tuttu onu, nefesi kesiliyordu. Nemli göğsüne yatırdı ve onu bırakmamaya karar verdi.

“Tanrım,” dedi, keskin nefesi Jane’in kulağındaydı. “Bu geçen seferkinden de güzel.”

Jane de aynı fikirdeydi ama konuşacak hali kalmamıştı. Bir şey olmuştu. Farklı bir şey. Güzel bir şey. Psikolojik zevkin ötesinde bir şey.

“Jane?”

“Hımm?”

“Hiç...” Jane, Luc’un saçlarını öptüğünü hissetti. “Bayılmadığından emin olmak istedim.”

Gölümsedi ve burnunu Luc'un boynuna gömdü. Onu tutuşunda, ona dokunuşunda gizliydi her şey. Ona âşık olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Ama bir şey vardı. O bir şeyi alacak ve ona koşacaktı, çünkü o her ne ise, hiçbir şey olmamasından çok daha iyiydi.

Isıklar Yanıyor

Dusmanın kazagını kafasına geçirdi

Sonraki akşam, Jane, Joe Louis Arena'nın soyunma odasına girerken, duyguları hâlâ karmakarışıktı. Luc tüm geceyi onun odasında geçirmişti ve maç öncesi antrenmanlarına katılmadan önce kahvaltıyı yatakta yapmışlardı. Kapıdan çıkarken Jane'i öpmüş, saçına dokunmuş ve onu tekrar göreceğini söylemişti. Luc onu tekrar görünce mutlu olacak mıydı?

"Selam çocuklar," dedi odanın ortasına doğru ilerlerken.

"Hey, Sharky."

Oyuncular giyinirken, Jane konuşmasına devam etti. Luc'a baktı, koçla derin bir sohbete dalmıştı ve Jane'in odada olduğundan haberi yok gibi görünüyordu.

Jane, Brassler ile tokalaştı. "Bol şans Vurucu."

"Teşekkürler." Başını eğdi ve Jane'i inceledi. "Bugün her zamankinden farklı görünüyorsun," dedi.

Kirpiklerine maskara sürmüş, gözaltındaki halkaları kapatmış ve pembe dudak parlaticısı sürmüştü. Fark ettiği şeyin dün gecedен sonraki hali değil makyajı olduğunu ümit etti. "Güzel bir farklılık mı?"

"Evet."

Fish ve Sutter da takım kaptanına katılarak ona kompliman yaptılar. Luc'a doğru ilerlerken, tüm korku dolu duyguları ve aşka düşmenin harika sarhoşluğu birbirine karıştı ve midesini kıpırdattı. Luc, giysi dolabının önünde dikilmiş hâlâ koçla konuşuyordu. Jane, yaklaştıkça Luc'un görüş hizasına girdi. Bakışlarını koça çevirmeden önce birkaç kalp atışı süresince Jane'e baktı.

"Czech her zaman atışını yukarıya doğru yapar," dedi koç. "Eğer seni geçerse, hedefinin neresi olduğu bellidir." Elindeki

not tahtasındaki sayfalardan birini çevirdi. “Ve Federov dümdüz gelip, sol çemberden yakın atış yapar.”

“Teşekkürler Don,” dedi Luc ve koç uzaklaşırken bakışlarını Jane’e çevirdi.

“Fish ve Sutter ne diyorlardı sana?” diye sordu.

“Bu akşam farklı göründüğümü düşündüler.” Seks sonrası teorisinden bahsedecekti, ama maç öncesi onu huzursuz etmek istemedi.

“Sana kur mu yapıyorlardı?”

“Hayır koca sağır Dodo.”

Etrafa baktı ve Daniel’in yanlarından geçip uzaklaşmasını bekledi. “Ama ben yapıyorum.”

“Ah.”

Sesini alçalttı. “Her maçtan önce şans dilemek için dövmemi öpmelisin bence.”

Gülmesini gizlemek için büzüldü. “Taciz edildiğimi düşünüyorum.”

Luc sırtıttı. “Kesinlikle. Ne diyorsun? Dövmemi öpmek ister misin?”

“İmkânsız,” dedi ve konuşmalarını kimse duymadan önce arkasını döndü. Basın bölümüne gitti ve Darby’nin yanına oturdu. Darby, üst yönetimle konuştuğunu ve 19 Mart’tan önce bir savunma oyuncusu almayı umduklarını, dört hafta zamanlarının olduğunu söyledi.

“Caroline, şehre geri döndüğümüzde benimle dışarı çıkacağını söyledi,” dedi iş sohbeti bittikten sonra.

“Nereye gideceksiniz?”

“Senin önerdiğin gibi, Columbia Tower Club’a.”

Göğsüne sarkan kımızı biber renkli kravatına baktı ve gülümsedi. Eğer Caroline, Darby ile çıkmaya karar verdiyse, Jane üzerine düşen görevi tamamlamış sayılırdı.

Jane yapışkanlı kâğıtlarını çıkarıp birkaç hatırlatma notu yazdı ve ajandasına yapıştırdı. Hokey topu sahaya çıkar çıkmaz

bilgisayarını açtı. Luc tam havasındaydı, dizlerinin üzerine atlıyor, hızlı vuruşları çıkarıyordu. Kendi köşelerini zekice kullanılıyordu ve Jane, dikkatini Chinooks forvetine değil tüm maça vermekte zorlanıyordu.

Toronto'ya doğru yola çıkan takım uçağında o akşam, saçlarını aydınlatan ışığın altında oturan Jane, bilgisayarını açmış Seattle Times için yazısını hazırlıyordu. Uçuş boyunca Luc'un bakışlarını üzerinde hissetmişti. Luc, arkasını uçak penceresine yaslamış, ellerini kafasının arkasına koymuş, Jane'in çalışmasını izliyordu. Jane, Luc'un ne düşündüğünü merak ediyordu ama en iyisinin bilmemek olduğunu düşündü.

Önceki gece yaşadıkları sekste bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu hâlâ bulamamıştı Jane. Hayal görüp görmediğini düşündü, Jane'in odasına geldiğini, elini tutup onu kendi odasına götürdüğünü düşündüğünde aynı şeyi tekrar hissetti. Luc'un yatağında saatler geçirmiş ve hâlâ ne olduğunu bulamamıştı. Daha sonra Boston'da, Newyork'ta ve St.Louis'te yine düşündü. Seattle'a geri döndüğünde ise, düşünmekten yorulmuştu ve her kelimeyi, her dokunuşu tekrar tekrar analiz etmemeye karar verdi. Gittiği yere kadar onunla birlikte olacaktı.

Luc'a âşık olmamak için savaşmış ama kaybetmişti. Daha iyimser yargısına göre ise, onunla seks yaşıyordu. Eşsiz seks. İşini riske sokan, işine ya da kalbine ne sonuç doğuracaksa doğursun kendini durduramayacağı muhteşem bir seks. Ona âşıktı ve onunla birlikte olmaktan başka seçeneği yoktu. Birkaç hafta sonra içindeki aşk büyümüş ve her zerresini doldurmuştu. Bedenini ve ruhunu... Çıkaramayacağı kadar derinlerdeydi.

St. Louis'ten döndükten kısa bir süre sonra bir sabah, Jane temiz giysileriyle dolu sepetlerle eve döndüğünde, Luc'u verandada kendisini beklerken buldu. Hava güzeldi ve gökyüzü, gözleri gibi maviydi. Saçları taranmıştı ve tehlike tabelalarından biri gibi görünüyordu: Sağlığınız için tehlikelidir. Jane'i öptü ve elindekileri taşımak için yardım etti. Sonra onu kapıya park ettiği motosikletinin yanına götürdü.

"Seni kimse görmeyecek," dedi kaskı uzatırken. "Böylece

kötü şöhretim konusunda endişelenmene gerek kalmayacak.”

Eğer Luc’u tanımasaydı, duygularının incindiğini düşünecekti. “Beni endişelendiren kötü şöhretin değil, insanlar seninle röportaj yapmak için yatağına girdiğimi düşünecekler.”

“Seninle o yazı hakkında konuşmak istiyorum.”

“Ne oldu?”

Jane’in çenesini tuttu ve parmaklarıyla boynunu okşadı. “Benim mesafeli biri olduğumu söylemişsin.”

“Yani?”

“Ben mesafeli değilim. Sadece röportaj vermiyorum.”

Jane gözlerini devirdi. “Yazının geri kalanı hakkında ne düşünüyorsun?”

Başını eğdi ve onu öptü. “Bir sonraki sefer ellerimin hızından bahsederken onların ve ayaklarımın ne kadar büyük olduğundan da bahsetmelisin.”

Jane güldü. “Büyük eller, büyük ayaklar, büyük... kalp.”

“Kesinlikle.”

Jane, Luc’un arkasına atladı ve Snoqualmie Şelaleri’ne doğru yola çıktılar. Hava sıcaktı ama otuz dakikalık yol için Jane pantolon, kazak ve ince bir yağmurluk giymişti. Şelaleler Jane’e yabancı değildi. Çoğu ortaokul gezilerinde olmak üzere, birçok şelale görmüştü, ama bu şelalelerin gücünü ve güzelliğini hiçbirinde görmemişti.

Gözetleme iskelesinde yalnızdılar ve Luc, Jane’in arkasında durmuş kollarıyla belinden sarmıştı onu. Akşam güneşi, sıçrayıp dağılan su tanelerinin arasında gökkuşağı yaratıyordu. Ayaklarının altındaki iskele doğanın gücüyle sarsıldı. Luc mutlu görünüyordu; Jane ise doğaya karşı çaresizce Luc’a sokulmuştu ve kalbi hızla atıyordu. Luc’un göğsüne yaslandı ve sanki hep oraya aitmiş gibi hissetti kendini.

Luc çenesini Jane’in başına dayadı, şelaleler ve hokey sezonu ile ilgili konuştular. Chinooks, altmış bir maçın kırkını kazanmıştı ve 15 Nisan’a kadar büyük bir hezimet yaşamazlarsa, playoff’a kalacakları kesindi. Luc’un gol ortalaması 1,96’ya

çıkmişti, kariyerinin en iyi derecesiydi.

Birkaç ay öncesine kadar tanımadığı bir kardeş ile yaşamaya başladığı Seattle'da arkadaşlar edinmeye başlayan ve hayata adapte olan Marie hakkında konuştular. Kayak okulundan bahsettiler, Luc bu konuda hâlâ bir karara varamadığını söyledi. Büyümekten bahsederlerken, Jane, Luc'un tüm hayatını zengin ve ünlü olarak geçirmediğini öğrenip şaşırdı.

“Eski bir kamyon sürerdim,” dedi. “Tüm sene kazandıklarımı, bir müzik çalar ve yeni playboy dergileri almak için biriktirirdim. Bir şeye yaradığımı hissediyordum. Yalnız olmam ne kötüydü.”

“Lisedeyken çok durgun olduğunu söyleme bana sakın.”

“Sürekli hokey oynuyordum. Kızlarla aram iyi değildi. Muhtemelen lisedeyken senin benden daha çok sevgilin olmuştur.”

Jane güldü. “Saçlarım kötüydü, giysilerim berbattı ve anten kablolarına saldıran bir kedim vardı.”

Onu göğsüne bastırdı. “Ben seninle çıkardım.”

Jane emin değildi. “İmkânsız. Playboy dergileriyle takılan eziklerle takılmazdım.”

Televizyonda defalarca gösterilen ünlü Salish Lodge'da öğle yemeği yediler. Kulağına yanağını kızartan şeyler söylerken, masa altından elini okşuyordu. Eve dönerken, Jane ellerini Luc'un deri ceketinin altına koydu ve parmaklarını dümdüz karnına bastırdı. Tişörtünün altından, kaslarını, pantolonunun altmdanda sertliğini hissetti.

Jane'in dairesine vardıklarında, Luc, Jane'in motordan inmesine yardımcı oldu ve onu hızla eve götürdü. Kasklarını ve ceketini koltuğa fırlattı. “Son yarım saattir beni taciz ettiğine çok pişman olacaksın.”

Jane'in yağmurluğunu çıkarıp kendi ceketinin üstüne atarken, Jane'in gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. “Ne yapacaksın? Karnımı mı doyuracaksın?”

“Karnını doyurdum bile. Şimdi seni yemekten daha güzel bir

şeyle doyuracağım.”

Jane güldü. “Salish hamburgerlerinden daha güzel ne olabilir?”

“Tatlı.”

“Üzgünüm, tatlı yemiyorum. Kilo yapıyor.”

“Peki, ama ben yiyeceğim.” Jane’in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Senin tatlı yerini yiyeceğim.”

Ve dediğini yaptı. Defalarca. İki gece sonra Jane’i evine, Marie ve kendisiyle birlikte yemeğe davet etti. Luc somon pişirirken, Jane, Marie’ye İngilizce ödevi için yardım etti. Gece boyunca tek gergin an Luc’un Marie’yi sütünü içmek için zorlaması oldu.

“On altı yaşındayım,” diye itiraz etti Marie. “Süt içmeye ihtiyacım yok.”

“Kısa boylu ve şişko mu olmak istiyorsun?” diye sordu Luc.

Marie’nin gözleri kısıldı. “Kısa ve şişko değilim.”

“Şimdi değilsin, ama Louise halanı düşün.”

Loise hala gerçekten tam bir osteoporoz kabusu gibiydi, Marie daha fazla tartışmadı ve bardağını dikip sütünü içti. Luc sonra Jane’e döndü. Önce süt dolu bardağına, sonra tekrar Jane’e baktı.

“Ben zaten kısa ve şişkoyum,” dedi.

“Şişko değilsin, henüz. Ama daha da kısalırsan, sadece normal bir insanın beline kadar gelebileceksin.” Harika bir gülümseme Luc’un dudaklarını hareketlendirdi ve tek kelime daha söylemeden Jane’in bardağını alıp sütü kendisi içti.

Ne kadar kötü bir adamdı.

On günlük bir kamp için ayrılmadan önce Luc, Jane’in dairesine geldi. Kapıyı çaldığında, Jane son Honey Pie yazısını yazmakla meşguldü ve yazısından hiç memnun değildi. Çünkü sürekli Luc’u düşünüyordu ve hikâyede yine ondan bahsetmemek için kendini zor tutuyordu. Bilgisayarını kapattı ve Luc’u içeri aldı.

Sağanak yağmur saçlarını ve ceketinin omuzlarını ıslatmıştı. Cebinden beyaz bir kutu çıkardı ve Jane'in eline tutuşturdu. "Bunu gördüm ve aklıma sen geldin," dedi.

Küçük kutunun kapağını kaldırırken, içindekinin ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Ona ucuz iç çamaşırı dışında hediyeler alan erkeklere alışık değildi. Ki bu hediyeler Jane'den çok kendilerine alınmış gibiydiler.

Kutunun içinde, bir kâğıdın arasında kristal bir köpek balığı vardı. Ne tüketilebilirdi ne de bencildi, bir erkeğin ona verdiği en düşünceli hediye idi bu. Luc'un tahmin edebileceğinden çok daha değerliydi onun için.

"Çok sevdim," dedi ve onu ışığa tuttu. Renkli prizmalar Luc'un ceketinde ve boğazında dans ediyorlardı.

"Çok büyük bir hediye değil."

Yanıliyordu. Büyüktü, hem de çok. Ellerini ışık hüzmelerinin etrafında gezdirdi, ama ruhunun ta derininden gelen katıksız aşkı içinde tutamadı. Ceketini çıkarıp koltuğun üzerine fırlatırken onu izledi, Honey Pie yazısıyla ilgili onu bilgilendirmek zorunda olduğunu biliyordu. Onu uyarmalı ve doğru olanı yapmalıydı. Ama eğer söylerse, onu kaybedebilirdi. Burada. Bu gece.

Söylemezdi. Eğer bunu yaparsa, Luc onu terk edebilirdi ve Jane kendisiyle ilgili bu bilgiyi başkalarının bilecek olmasını göze alamazdı. Bu yüzden sessiz kaldı. İçinde saklı tuttu, belki de bu yazıyla ilgili sorun yaşamayacağını kendisine telkin ederken içi içini yiyordu.

Yazıyı gönderdiğinden beri tekrar açıp okumamıştı. Belki de hatırladığı kadar açık veren bir yazı değildi. Kollarını Luc'un boynuna doladı. Ona üzgün olduğunu ve ona âşık olduğunu söylemek istedi. "Teşekkür ederim," dedi, "gerçekten çok sevdim." Sonra Luc'u yatak odasına götürdü ve yapabileceği tek şekilde ondan özür diledi.

Mart'ın ilk haftası geldiğinde ve Luc, Honey Pie yazısından hâlâ habersizken, Jane rahatlamaya başlamıştı. Los Angeles'tayken Luc'a seks yaşayamayacağını çünkü hasta

olduğunu söylemişti. Antrenmandan sonra Luc bir elinde buz diğer elinde su torbası ve şekerlerle odasına gelmişti.

“Bunları getirdim,” dedi su torbasını uzatırken. “Ve sana benzeyen şekerler getirdim.”

Jane’i eşofmanlarıyla lobide gördüğü o gece elinde bu şekerlerden vardı. Hatırlıyordu. Jane ağlamaya başladı.

“Ne oluyor?” diye sordu Luc elindeki buzu bir havluya sarmışken.

“Gözlerim kaşındı sadece,” dedi, ama dahası vardı. Çok daha fazlası. Sırtlarını yatak başına dayayarak yan yana oturdular ve Luc sol dizinin altına bir yastık yerleştirdi.

“Dizinde sorun mu var?” dedi ve buzu yerleştirirken ona yardım etti.

Luc birçok ağrı kesici hap içmişti. “Bu sefer sadece sol dizim ağrıyor, birazcık.”

Yanında buz getirdiğine göre muhtemelen birazcıktan daha fazlaydı. Röportaj yaparken, eski sakatlığının onu etkilemediğini söylemişti. Ama şimdi onunla tanıştığı günden beri merak ettiği şeyi Jane’den saklamıyordu. Dizleri bazen sorun yaratıyordu. Jane ona sokuldu ve Luc’un elini tuttu.

“Ne oldu?”

Luc’a baktı. “Hiçbir şey.”

“Bu bakışı biliyorum Jane, bir şey var.”

Utangaç gülümsemesini durdurmaya çalıştı ama yapamadı. “Dizinin sorunlu olduğunu başka kimse biliyor mu?”

“Hayır.” Dudaklarına bakan gözlerini, gözlerine kaldırdı. “Kimseye söylemeyeceksin, öyle değil mi?”

Yanağını Luc’un omzuna dayadı. “Sırrın benimle güvende, Luc. Kimseye, asla söylemeyeceğim.”

“Biliyorum yoksa burada olmazdım.” Elini Jane’in yüzüne yerleştirdi ve dudaklarıyla alnından öptü. Saçlarını öptü. Jane de ona sarıldı. Belki de Luc ve Jane’in arasındaki her şey çok yolunda gidecekti. Jane’e güveniyordu ve bu durum Jane’in suçluluk duygusunu arttırırken, aynı zamanda onunla birlikte

olduğundan beri ilk kez ona umut vermişti.

Belki de bitmesi gerekmiyordu. Belki de Ken, her zaman Barbie'yi seçmezdi. Belki sonunda Luc, onu seçecekti.

* *

Luc son krakeri ağzına atıp sandalyesine yaslandı. Karşısında bir tabak tavuk kanadı yiyen Bressler oturuyordu, Luc bakışlarını takım kaptanından boş otel barına doğru çevirdi.

Otelin dışında, Phoenix güneşi tam tepedeydi ve hava çok sıcaktı. Bazı oyuncular golf oynamaya gitmişlerdi, diğerleri odalarına çekilmişti ve Jane odasına kapanmış Bekâr Kız yazısını yazıyordu. İşi birince Luc ile otel barında buluşacağını söylemişti. Üzerinden bir saat geçmişti ve Luc, Jane'in odasına koşmak istiyordu. Ama yapmadı çünkü sabırsızlığına rağmen, Jane'in çalışmak zorunda olmasına saygı duyuyordu.

"Kovalcluck'un aldığı cezayı duydun mu?" diye sordu Bressler parmaklarını peçeteye silerken.

"Neymiş?"

"Beş maç."

"Ucuz kurtulmuş," dedi kaptanın yanında oturan Fish. "Daha kötülerini de gördük."

Yanlarına Daniel Holstiom ve Grizzell de geldi ve konuşma ligin en kötü atışlarına döndü. Manchester ve Lynch sandalyelerini masaya çevirdiler ve konu hokeyden kimin kimi alt edeceğine, Bruce Lee mi yoksa Jackie Chan mi sorusuna döndü. Luc, parasını Bruce Lee'ye oynardı, ama kafasında başka şeyler vardı ve iddiaya girmeyecekti. Bakışları yine boş barın etrafında dolaştı.

Jane'in aklında olmadığı tek zaman, maçta gol vuruşu yaptığı anlardı. Nasıl oluyorsa, Luc onu yatağa her attığında, Jane onun beynine kazınıyordu.

Ona âşık olduğunu söyleyemezdi. Uzun süren ve rahat ettiği bir aşk istiyordu. Annesinin asla sahip olamadığı ve babasının

asla beklemediği bir aşk tarzı. Sadece onunla birlikte olmak istediğini biliyordu ve olmadığında onu düşündüğünü... Kendinin ve kardeşinin hayatını bilmesine izin verecek kadar güveniyordu ona. Güvenini sarsmayacağına emindi.

Onu izlemeyi, onunla konuşmayı ve sadece onunla yan yana olmayı bile seviyordu. Jane'in aklındaki karmaşaları seviyordu ve onunla birlikte olabileceğini anlıyordu. Onun espri anlayışını ve onunla seks yapmayı seviyordu. Onu öpmeyi, ona dokunmayı ve içine girmeyi, yanakları kızarmış yüzüne bakmayı seviyordu. İçine girdiğinde, oraya tekrar varmak için oyunlar kurmaya başlamış oluyordu bile. Kendisi için birlikte olduğu tek doğru kadın oydu.

Küçük inlemelerini dinlemeyi seviyordu ve Jane'in ona dokunuşlarını da. Jane'in kontrolü ele aldığı zamanları seviyordu. Jane, elleri ve dudaklarıyla ne yapması gerektiğini biliyordu ve Luc bunu seviyordu.

Peki, ona âşık mıydı? Sonsuza kadar durumu? Belki de, bu düşüncenin onu korkutmamasına şaşırdı.

“Luc?”

Bakışlarını bar girişinden çekti ve arkadaşlarına geri döndü. Çoğu Stromser'in arkasına geçmiş, masanın üzerinde açmış olduğu dergiye bakıyorlardı.

“Ne?”

Daniel derginin bir kopyasını gösterdi. Tekrar İngilizce'yi sökmeye başlamıştı sanki.

“Bunu gördün mü?” diye sordu Grizzell.

“Hayır.”

Daniel dergiyi uzattı, Swede'nin favori sayfasını çevirdi. “Oku,” dedi.

Hepsi bir şey bekler gibi bakıyorlardı Luc'a. Dikkatini dergiye verdi ve okudu:

Honey Pie'in Hayatı

En sevdiğim yerlerden biri. Seattle Space Needle 'ın gözlem odasıdır. Sanki dünyanın üzerinde oturuyor gibisinizdir. Ve beni tanıyan herkes, üstte olmayı sevdiğimi bilir. Akşam yemeği için restauranttayken, gerçek bir erkek olan sevgilimi masada bıraktım, kadınlar tuvaletinden geri gelmemi bekliyordu. Üzerimde kırmızı askılı elbisem vardı, ensemden altın rengi zincir sarkıyordu ve belime doğru iniyordu. On santimlik topuklu ayakkabılarımı giymiştim ve Pacific kılıç balığından daha fazlasını istiyordum. Tüm erkeklerim gibi o da harikaydı. Ama masanın altından oynaşmayı kabul etmedi ve ben tahrik olmuşum ve sıkılıyordum. Seattle 'ın erkeklerine tehlikeli...

Luc okumaya ara verdi ve kapıdan giren iki kadına baktı. Onların grup kızları olduğu anlamak için daha uzun süre bakmaya ihtiyacı yoktu. İlgilenmiyordu, okumaya geri döndü.

Solumdaki asansör kapısı açıldı ve siyah bir takım elbise giyen bir adam çıktı dışarı. Bakışlarım gömleğinin ilk dört düğmesine ve mavi gözlerine takıldı. Onun bakışları ise kırmızı askılar arasında muhteşem görünen göğüslerime kaydı. Dudaklarının kenarları davet edici bir gülümsemeye kıvrıldı, hiçbir adam böylesine aniden bu kadar çekici görünemezdi.

Onu hemen tanıdım. Hokey oynuyordu. Hızlı elleri olan bir forvetti ve hakkında yazılan kötü şeyler vardı. Kötü şeyleri severdim.

"Merhaba, " dedi. "Yıldızları izlemek için güzel bir gece. "

"İzlemeye bayılırım. " İsmi Şanslı idi, gülümsemesine bakılırsa ben de çok şanslıydım.

Luc durdu ve arkadaşlarına baktı. "Aman Tanrım," dedi. "Bu ben olamam." Ama kendisi olduğuyla ilgili kötü hisleri vardı.

Ellerimi kutulardan birinin üzerine koydum ve ona doğru eğildim. Elbisemin arkası uzun bacaklarıma doğru sıyrıldı, cennetimin kapılarına çok yakındı. Ona gözümün kenarıyla baktım, gülümsüyordu. Gözleri çatalımdaydı ve ona biraz sonra yapacaklarımdan dolayı suçluluk duyuyordum. Ama suçluluk ve ben yirmi sene önce iş ortağı olmuştuk ve göğsümde bir gerginlik, bacaklarımin arasında ise bir ağrı hissetmeye

başladım. "Ya sen? Sen de izlemeyi sever misin?"

"Ben daha ziyade izlenen olurum." Bana doğru uzandı ve yüzüme düşen saçlarımı tuttu. "Böylesi daha çok ilgimi çekiyor."

"İzlenenleri severim birçok farklı pozisyonda yapılmayı da" Kırmızı dudaklarımı yaladım. "Bu ilgini çekiyor mu?"

Elini kalçalarımın dayarken mavi gözleri ağırlaştı, parmakları belimi okşarken, kasıklarımın ateşler salıyordu. "İsmin ne? "

"Honey Pie. "

"Bunu sevdim, " dedi arkama geçerken. Sonra ellerini karnımda gezdirdi ve kulağıma fısıldadı. "Ne kadar cılgınlaşabilirsin Bayan Honey Pie? "

Eğildim ve arkamı, sert bir ahşaba değdirene kadar domaldım. Yetenekli ellerini göğüslerimde gezdirdi ve askılarımın arasından göğüslerimi avuçladı.

Gözlerimi kapadım ve arkamı iyice kaldırdım. Henüz farkında değildi ama çoktan ölmüştü. "Son birlikte olduğum adam henüz iyileşemedi." Onu Four Seasons otelindeki servis asansöründe bıraktığımdan beri iki gün olmuştu ve Lou hâlâ komadaydı.

"Ona ne yaptın? "

"Kafasını uçurdum... başka yerlerini de. "

Göğüs uçlarım, sıcak avuçlarında sertleşmişti, o kadar tahrik olmuşum ki, bu koca penisli hokey oyuncusunu yapmaktan beni bir otobüs dolusu Japon turist bile alıko-yamazdı. "Kırmızı dudakların ve kırmızı elbisen beni delirtiyor." Boynumu ısırdı, ve vahşi bir fısıltıyla sordu, "Soğuk musun yoksa hazır mısın? "

Luc'un bakışları son satırda kalakaldı, geri döndü ve tekrar okudu.

"Soğuk musun, yoksa hazır mısın? "

"Bu ne saçmalık?" diye fısıldadı ve devam etti.

Yanıyordum ve kesinlikle hazırdım. "iyidir. "

"Nerede?" diye sordum elini tuttum ve bacaklarımın arama yerleştirdim. "Burada?" Kırmızı elbisemin altındaki kırmızı dantelli tongamın arasından yakaladı beni.

Donakalmıştı, Luc dergiyi bıraktı ve yaslandı. Kafasına vurmuşlar gibi hissediyordu. Bu kesinlikle gerçek olamazdı. Olmayan şeyler hayal ediyordu.

"Honey Pie'ı tanıyor musun?" diye sordu Bressler, bu sayede hâlâ görmediğini anladı.

"Hayır." Ama ona benzer birini tanıyordu. Gerçek birini.

"Artık ünlüsün," diye dalga geçti takım kaptanı. "Devam et. Honey Pie seni komaya sokuyor sonunda."

Diğerleri gülüyordu, ama Luc bunu eğlenceli bulmamıştı. Hayır, bu çok rahatsız ediciydi.

"Neden bu yazısında seni seçmiş olabilir?" diye sordu Fish. "Maçta seni beğenmiş ve özel eşyalarını yakından görmek istemiş olmalı."

"Ya da özel eşyalarını görmüş olan biri bu kadın," dedi Lynch.

Göğsü öfkeyle dolmuştu, ama savaştı ve "Özel eşyalarımı görmediğini garanti edebilirim," dedi. Öfke ancak bu yolla çıkardı insanın içinden. Tecrübeleri ona bunu öğretmişti. Düşünmek için rahat bir kafaya ihtiyacı vardı. Üzerinde minik resimleri olan yapboz parçalarından birine bakıyor gibiydi, ama tüm parçalar karışmıştı. Eğer tüm parçaları sıraya sokarsa, her şey netleşecekti.

"Honey Pie, beni komaya soksaydı bundan gurur duyardım," dedi biri.

"O gerçek biri değıl," dedi Scott. "Yazıları biri yazıyor işte."

Konuşma, Honey Pie'in Luc'u nerede görmüş olabileceğı üzerine dönmeye başladı. Seattle'da yaşadığı konusunda hepsi hemfikirdi, ama yazarın cinsiyeti konusunda farklı düşünüyordı. Honey Pie'in Luc ile gerçekten tanışıp tanışmadığını merak ediyorlardı. Genel fikir birliğı ise, yazarın erkek değılse bile, bir erkek gibi düşünebiliyor olduğıydu.

Luc, Honey Pie'in cinsiyetinin ne olduğunu umursamıyordu. Son iki senesini, bu pisliklere bulaşmadan geçirmek için harcamıştı. Ve şimdi yine karşısına çıkmıştı. Onun söndürmeye çalıştığı ateşe benzin döküyorlardı. Ama bu seferki eskisinden çok daha betardı.

"Hepsi uydurmaca," dedi biri. Ama Luc'a uydurmaca gibi gelmemişti. Okudukları o kadar tanıdık geliyordu ki ensesindeki saçları elektriklendi. Kırmızı elbise. Sert göğüs uçları. Soğuk ya da hazır olmak. Kırmızı tanga.

Parçalar yerine oturuyordu. O Jane'di. Biri onu ve Jane'i takip ediyordu, ama bu imkânsızdı. Seninkini emmemi istiyorsan ama öpüşüm daha iyidir. Luc, Jane'in yumuşak tenine dokunurken bunu söylediğini hatırladı. Kırmızı elbisesini giydiği o gece onda bir iz bırakmak istemişti. Biri onları takip mi etmişti? Aklında birkaç parça daha oturdu, ama net bir resim ortaya çıkmamıştı henüz.

"Hey çocuklar. Hepiniz ne yapıyorsunuz öyle?"

Luc, derginin bulanık sayfalarına bakan gözlerini Jane'in yeşil gözlerine çevirdi. Ona bu durumu anlatmak zorundaydı. Jane çıldıracaktı.

"Selam Sharky," dedi çocuklar.

Luc'a baktığında dudaklarının kenarları belli belirsiz kıvrılmıştı. Sonra bakışlarını masada açık duran dergiye çevirdi ve gülümsemesi suratında donup kaldı.

"Honey Pie'in Hayatını duydun mu hiç?" diye sordu Sutter.

Jane'in gözleri Luc'un kilere kilitlenmişti. "Evet duydum."

"Honey Pie, Luc'tan bahsetmiş."

Rengi kaçmış teni daha da renksizleşti. "Senin olduğundan emin misin?"

"Evet."

"Çok üzgünüm Luc."

Luc sandalyesinden kalktı. Jane bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Diğer oyuncular bilmiyor olsa bile Luc da biliyordu. Şimdi, onunla ilgili kötü bir şey artık yazılmazken, Honey Pie

yazısı konuşulacak ve özel hayatı bir darbe daha alacaktı. Kimseyi ilgilendirmeyen hayat didik didik edilecekti. Jane'e yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "İyi misin?"

Kafasını iki yana salladı.

Luc hiçbir şey düşünmeden Jane'in koluna girdi ve yürüyerek uzaklaştılar. Lobiyi geçip asansöre bindiler. "Çok üzgünüm Luc," dedi fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

"Bu senin suçun değil Jane." Kat numarasına bastı. Jane asansörün köşesinde öylece duruyordu. Gözleri irileşmiş ve dolmuştu, kendisi ise küçücük görünüyordu. Odaya vardıklarında, yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Luc henüz şüphelendiği şeyden söz etmemişti ama Jane ağlamaya başlamıştı bile.

"Jane," dedi kapı kapanır kapanmaz. "Bu saçma biliyorum ama..." Kafasındakileri toparlamak için bir an durdu. "Honey Pie yazısında tesadüften çok öte şeyler var. İkimizin arasında geçenler gerçekten yaşandı. Bunu yazan kişinin her şeyi nasıl bildiğini anlamıyorum. Bizi izleyen ve notlar alan biri var sanki."

Jane yatağın kenarında oturmuş ve ellerini dizlerine kenetlemişti. Hiçbir şey söylemedi, Luc devam etti ve anlamadığı şeyleri anlatmaya ve çözmeye çalıştı. "Birincisi senin kırmızı elbisen. Kırmızı elbiseni, sırtındaki zincire kadar tarif etmiş."

"Ah, Tanrım."

Jane'in yanına oturdu ve kolunu Jane'in omuzlarına doladı. Yazarın Luc hakkında bildikleri son derece rahatsız ediciydi. Jane zaten yıkılmıştı, daha fazla detaya girip onu daha fazla korkutmak istemedi. "Bunun tekrar başıma geldiğine inanamıyorum. Bu saçmalıklardan uzak durmak için çok çabaladım." İç çekti. Düşünceler aklında uçuşuyordu ama bir şey ifade etmiyorlardı. "Çıldırılmış gibi hissediyorum kendimi. Paranoyak gibi. Belki de bir dedektif tutup bu işin aslını öğrenmeliyim."

Paçaları tutuşmuş gibi yataktan fırladı Jane ve pencerenin

yanındaki koltuğa doğru yürüdü. Alt dudağını ısırıyor ve Luc'un kafasının üzerinde bir noktaya bakıyordu. "Yazılanlar seni gururlandırmadı mı?"

"Tabii ki hayır! Bir yabancıнын beni izlediğini hissediyorum. Bizi. Etrafımızda dolaşıyor, gölgelerin ardına saklanıyor."

"Bizi takip etselerdi fark ederdik."

"Belki de haklısın ama dergide yazılanları başka türlü açıklayamıyorum. Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum." Gerçekten öyleydi. En çok Luc için saçmaydı; ve yazıyı okumuştı. "Belki de bizim çocuklardan biri..." sesli düşünürken kafasını iki yana salladı. "Bizimkilerden biri bizle neden ilgilensin ki, başka kim olabilir?" Omuz silkti.

"Belki de ben kafayı yedim."

Uzun dakikalar boyunca Luc'a baktı, sonra aceleyle, "Ben yazdım," dedi.

"Ne?"

"Honey Pie serisini ben yazıyorum."

"Ne?"

Derin bir nefes aldı ve "Honey Pie benim," dedi.

"Doğru."

"Benim," dedi gözyaşlarının arasından.

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Allah kahretsin! Bunu sana açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyorum. Bu yazıyı görmeni asla istememiştim." Yanaklarını sildi ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Soğuk musun yoksa hazır mısın dediğini benden başka kim bilebilirdi ki? Dairemde yalnızdık."

Ve sonra, tek tek tüm parçalar birleşti. Sadece onun ve Jane'in bildiği şeyler. Ajandasına yapıştırdığı Honey Pie için karar ver notu geldi aklına. Hayır, o olamazdı. "Hayır."

"Evet."

Ayağa kalktı ve Jane'e baktı; dokunmayı çok sevdiği koyu buklelerine, yumuşak beyaz cildine ve öpmeye bayıldığı pembe

dudaklarına. Bu kadın Jane'e benziyordu, ama eğer gerçekten o, Honey Pie ise, bu kadın Luc'un sandığı kadın değildi.

"Bir dedektif tutmana gerek yok," dedi sanki asıl konu buymuş gibi. "Ve arkadaşlarından birinden şüphelenmene gerek yok."

İnanması zor gerçek sanki oradaymış gibi Jane'in gözlerine baktı. Gördüğü tek şey suçluluk duygusuydu.

Göğsü aniden sıkıştı, onu evine alacak ve hayatını açacak kadar güvenmişti. Kardeşinin hayatını bile açmıştı ona. Kendini tam bir salak gibi hissetti.

"Beni o gece ilk kez öptüğünde yazmıştım. Senden ilham aldığımı düşünebilirsin." Ellerini indirdi. "Biz birlikte olmadan çok önce yazmıştım."

"O kadar da uzun değil." Kendi sesi Luc'a bile yabancı gelmişti. Göğsündeki nefretin dolup taşmasını bekliyordu sanki. Taşacaktı ama şimdi değil. "Benim hakkımda yazılan kötü ve yanlış şeylerle ilgili ne hissettiğimi başından beri biliyordun. Sana söylemiştim."

"Biliyorum ama lütfen öfkelenme. Ya da öfkelen çünkü haklısın. Sadece..." gözleri tekrar yaşlarla doldu ve yanaklarına süzülenleri sildi. "Sadece sana çok kapılmıştım ve sen beni öpmüştün, bunları yazdım sadece."

"Ve yayımlanması için bir porno dergisine yolladın."

"Yazıyı ilk başta beğeneceğini, hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Beğenmeyeceğimi biliyordun." İçinde tuttuğu öfke patlamaya başlamıştı. Odadan çıkmalıydı ve Jane'den, âşık olduğunu düşündüğü bu kadından uzaklaşmalıydı. "Senin namusçu olduğunu düşündüğümde eminim iyi bir kahkaha atmışsındır. Seni şok edecek fantazilerimden bahsederken de..."

Kafasını iki yana salladı. "Hayır."

Sadece güvenini sarsmamış aynı zamanda oyun oynadığını düşünmesine yol açmıştı. "Kendimle ilgili başka ne okuyacağım?"

“Hiçbir şey.”

“Tabii.” Kapıya doğru ilerledi ve kapı kolunu tuttu.

“Luc, bekle! Gitme.” Luc durdu. Sesini duydu, gözleri doldu boğazında bir acı hissetti. “Lütfen,” diye yalvardı Jane. “Bunu halledebiliriz. Bunu sana anlatabilirim.”

Luc arkasını dönmedi. Jane’i görmek istemedi. “Sanmıyorum Jane.”

“Seni seviyorum.”

Kelimeleri Luc’un sırtına bir bıçak daha sapladı ve içinde tuttuğu öfke nihayet patladı. Oysaki kontrol edebileceğini düşünmüştü. “Demek ki sevmediğin kişilere yapacaklarını görmek iğrenç olacaktı.” Kapıyı açtı. “Benden uzak dur ve kardeşimden de.”

Koridorda ilerledi. Yerdeki halının desenini net olarak göremiyordu. Jane, Honey Pie’dı. Onun Jane’i. Bunun gerçek olduğunu bilmesine rağmen, bir seferde sindirmekte zorlanıyordu.

Odasına girdi ve kapıya yaslandı. Onun saf biri olduğunu düşündüğü zamanlarda Jane porno yazıyordu. Onun tecrübesiz olduğunu düşündüğü tüm zamanlar boyunca, Jane seksle ilgili ondan çok daha fazlasını biliyordu. Birlikte geçirdikleri zaman boyunca, Luc ona güvenmişti oysa Jane sürekli notlar alıyordu.

Onu sevdiğini söylemişti. Luc bir an için bile buna inanmadı. Ona güvenmişti, oysa Jane onu sırtından vurmuştu. Porno yazısını yazmak için Luc’u kullanmıştı. Luc’un nasıl hissedeceğini biliyordu ama her şeye rağmen bu yazıyı yayımlamıştı.

Kendini bir gaip kızı gibi hissetmemesi için dikkat sarfederken, Jane aslında bir... Honey Pie neydi? Bir nemfoman mı?

Jane bir nemfoman mıydı? Hayır. Öyle miydi? Bilmiyordu. Onunla ilgili tek bir şey bile bilmiyordu.

Tek bildiği ve emin olduğu şey; kendisini tam bir aptal olarak gördüğüydü.

Zayıf yeri: Yaralı

Tam bir aptaldı. Önce kalbini kıracağını bilmesine rağmen Luc'a âşık olduğu için. Sonra yüzüne bakıp Honey Pie olduğunu itiraf ettiği için. Oysa bilmiyordu zaten. Ve asla öğrenmeyebilirdi.

Ama Jane biliyordu ve bu kalbine yakın bir yerlerde kömür alevi gibi yanıp canını acıtmıştı. Sonunda Luc'un kafasını rahatlamak için bunu itiraf etmişti. Birilerinin gölgelerin ardına saklanıp onları takip ettiğini düşünecek kadar çıldırmıştı... ve o kişi Jane idi. Bu yüzden kendi ruhunu sakinleştirmek için itiraf etmişti, peki neden hâlâ daha iyi hissetmiyordu kendini?

Jane bavulunu yere bıraktı ve gözyaşlarına boğuldu.

Eve dönmek için saatlerini uçakta, hava alanında ve tak-silerde harcamıştı. Kendine hâkim olmaya çalışmıştı. Ama daha fazla yapamayacaktı artık. Luc'u kaybetmenin acısı tüm vücuduna, ciğerinin zerresine kadar ulaşmıştı. Onu kaybetmenin canını acıtacağını biliyordu, ama böylesi büyük bir acıyı hayal etmemişti.

Dairesindeki küçük yatağı pencereden gelen ayışığıyla aydınlanıyordu, perdeleri kapadı. Kendini karanlığa hapsetti. O akşam üzeri Phoenix'den kalkan ilk uçağa binmişti. Seattle'a devam etmeden önce San Francisco'da iki saat beklemişti. Psikolojik ve duygusal olarak harap olmuştu. Oradan ayrılmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Sonraki akşam soyunma odasına girip Luc'un yüzüne bakamazdı. Düşer bayılırdı. Tam oracıkta herkesin gözü önünde.

Ayrılmadan önce Darby'yi aramış ve acil bir ailevi durum olduğunu söylemişti. Evdekilerin ona ihtiyacı vardı, Seattle'a

döndüklerinde takımla buluşacaktı. Darby için sorun yoktu, hatta uçak biletini ayarlamak için ona yardım etmişti. Jane, Darby'nin kendini beğenmiş bir üçkâğıtçıdan daha fazlası olduğunu anladı. Binlerce dolarlık takım elbise ve kravatın altında bir kalp vardı. Belki de Caroline için iyi bir birliktelik olacaktı.

Kirk Thornton'u da aramıştı. Fakat o Darby kadar anlayışlı olmamıştı. Aciliyetin sebebini sormuştu ve Jane yalan söylemek zorunda kalmıştı. Babasının kalp krizini geçirdiğini söylemişti. Hâlbuki sorun yaşayan kalp kendisinininkiydi.

Yatağına çöktü ve gözlerini kapadı. Luc'u düşünmekten ve otel barına girdiğinde Luc'un yüzündeki ifadeyi hatırlamaktan alıkoyamıyordu kendini. Luc şoke olmuştu, sanki biri ona koca bir tuğlayla vurmuştu. Acı veren tüm detayları hatırlıyordu. Daha kötüsü, Luc'un Jane için endişelenmiş olmasıydı. Ve sonunda Honey Pie'in Jane olduğunu kabul ettiğinde bu endişe, horlamaya dönüşmüştü. Tam o anda, onu sonsuza kadar kaybettiğini anlamıştı.

Jane yan döndü ve başının ucundaki diğer yastığa dokundu. Luc o yastığa kafasını koyan son kişiydi. Yumuşak kotonun üzerinde elini gezdirdi, sonra yastığı burnuna bastırdı. Kokusunu alabiliyordu.

Pişmanlık ve öfke, ruhundaki acıyla karıştı ve onu sevdiğini söylememiş olmayı diledi. Ona âşık olduğunu bilmemesini isterdi. Aslında, onu seviyor olmasını önemsemesini isterdi. Ama önemsemeyecekti.

Sevmediğin kişilere yaptığın kötülükleri görmek iğrenç olurdu demek ki, demişti ona.

Yastığı yerine bıraktı, yatakta doğruldu ve yanaklarındaki yaşları sildi. Geniş bir tişört giydi, sonra karanlık dairesindeki mutfığa girdi. Buzdolabını açtı ve içeri baktı. Uzun zamandır temizlememişti. Bir jambon paketini aldı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Biraz hardal ve son kullanma tarihi geçeli haftalar olmuş yarım şişe süt çıkardı, onları jambonun yanına koydu. Göğsü acıyordu ve kafasını kumaşların arasına sarılmış gibi hissediyordu. Acısı geçene kadar uyumayı isterdi, ama bu

mümkün olsa bile, bir gün uyanacak gerçeyle yine yüzleşecekti.

Telefon çaldı, sustuğunda gidip fişi çekti. İçecek kutularını ve lavabonun içindeki Formula 409'u çıkardı ve buzdolabının ışığında aydınlanan bir yere koydu. Meşgul olmak için dolabı temizlemeye başladı. Ama işe yaramıyordu çünkü Luc Martineau ile yaşadığı harika, heyecanlı ve korkunç her şeyi tekrar yaşıyordu. Dart tahtasına hırsla ok atarkenki halini hatırladı. Motorsikletini sürüşünü ve arkasında oturmanın hissini. Saçlarının ve gözlerinin rengini hatırladı. Sesinin tınısını ve teninin kokusunu, ellerinin dokunuşunu ve kendisine yaslanan bedenini, dudaklarının lezzetini, seks yaparkenki bakışını...

Luc ile ilgili her şeyi seviyordu. Ama Luc onu sevmiyordu. Jane bunun bir gün biteceğini biliyordu zaten. Sonu gelecekti. Honey Pie sadece karşı konulamaz sonu yaklaştırmıştı, o kadar. O yazıyı göndermemiş olsaydı, hatta hiç yazmamış olsaydı bile, Jane'in aksi yöndeki dileklerine rağmen, Luc ve Jane arasındaki şey bir gün bitecekti. Ken, Barbie ile çıkardı. Mick süper modellerle. Hayat böyleydi. Ayrılık Jane'in hatası değildi. Luc zaten onu bir gün terk edecekti. Belki şimdi terk etmesi daha iyi, dedi kendi kendine. Birkaç ay daha sürseydi Luc'a âşık olacağı birçok şey daha keşfedecekti. O zaman acısı daha büyük olacaktı; şu an çektiği acıdan daha büyüğünü hayal edememesine rağmen. Bir parçası ölmüş gibi hissediyordu.

Jane elindekileri tezgaha bıraktı ve kahve masasının yanına bıraktığı bavuluna baktı.

Honey Pie yazısında tesadüften çok öte şeyler var. demişti Luc.

Luc'un yazıdan haberdar olacağını hep düşünmüştü, ama yazarın kendisi olduğunu anlayacağını düşünmemişti. Kanepeye doğru gitti ve uzandı. İkimizin arasında olanlar gerçekten yaşandı. Bilgisayarına uzandı ve açtı. Honey Pie dosyasına girdi ve Mart yazısını açtı. Şimdiye kadar, onu tekrar okumayı reddetmişti. Düşündüğü ya da istediği kadar gurur verici olmadığı, iğrenç bir yazı olduğu korkusuyla yapamamıştı bunu. Okurken, yazarın kendisi olduğunu ne kadar belli ettiğini gördü.

Luc'un Jane'den şüphe etmemiş olması daha da şaşırtıcıydı. Okurken bu ipuçlarını özellikle bırakıp bırakmadığını düşündü. Sayfaların arasında atlayıp hopluyor, ellerini açıp bağırıyordu sanki, *benim, Luc. Jane'im ben. Bunu ben yazdım.*

Bu yazıyı kendisinin yazdığını anlaması mı istemişti? Hayır. Tabii ki hayır. Bu aptalcaydı. Bu açık açık, ilişkilerini sabote ettiği anlamına gelirdi.

Arkasını yasladı ve şömine rafına baktı. Caroline'le çekilmiş resmini gördü. Ve Luc'un hediye ettiği kristal köpek balığını. Jane, Luc'a ne zaman âşık olmuştu? Onu ilk öptüğü gece mi? Yoksa hokey kitabını pembe kurdelelere sarıp getirdiği gece mi? Muhtemelen tüm anlarda minik minik aşka düşmüştü.

Zaman sorusu, asıl sorudan daha önemli değildi. Caroline'in Jane hakkında her zaman söyledikleri doğru muydu? Jane her ilişkisinde bir ayağını kapının arkasında mı bırakırdı? Bir gözü her zaman çıkış kapısında mıydı? Bu yazıyı kendini bu kadar belli edecek şekilde özellikle mi yazmıştı, Luc'a daha fazla âşık olmadan bu ilişkiden çıkmak için miydi yaptıkları? Eğer durum buysa, çok geç kalmıştı. Eskisinden çok daha derin ve zor bir aşktı içindeki. Bu kadar derinlere dalacağının mümkün olduğunu sanmamıştı.

Kapı zili çaldı ve kanepeden kalktı. Saat sabahın ikisiydi ve kapıda kimin olabileceğini bilmiyordu. The Graduate filmindeki Dustin Hoffman gibi ülkeyi baştan başa geçerek kapısına gelen kişinin Luc olmadığını kendine söylese de, kalbi ayaklanmıştı.

Gelen Caroline'di.

"Hastaneleri aradım," dedi Jane'i sıkıca göğsüne bastırırken. "Kimseden bilgi alamadım."

"Ne oldu?" dedi Jane kendini Caroline'in kollarından koparıp bir adım geri çekilirken.

"Baban." Caroline başını eğdi ve Jane'in gözlerinin içine baktı. "Kalp krizi geçirmiş."

Jane kafasını iki yana salladı ve uzun tişörtünün içindeki kollarını sıvazladı. "Babam kalp krizi geçirmedi."

“Darby beni aradı ve böyle söyledi!”

Ah, hayır. “Gazeteye öyle söyledim, ama eve gelmem gerekiyordu ve geçerli bir sebep bulmak zorundaydım.”

“Bay Alcott ölmüyor yani öyle mi?”

“Hayır.”

“Bunu duyduğuma sevindim tabii ki.” Caroline kanepeye oturdu. “Ama çiçek sipariş etmişim.”

Jane yanına oturdu. “Özür dilerim. İptal edemez misin?”

“Bilmiyorum.” Caroline döndü ve ona baktı. “Neden yalan söyledin? Neden eve dönmek zorundaydın? Ve neden ağladın?”

“Bu ay ki Honey Pie’ı okudun mu?”

Caroline genelde yazılarını okurdu. “Tabii ki.”

“Luc’u yazmıştım.”

“Onu anladım. Hoşuna gitti mi?”

“Pek değil,” diye cevapladı Jane ve sebebini anlattı. Durmak bilmeyen gözyaşları arasında olup biteni arkadaşına anlattı. Konuşması bittiğinde Caroline’in yüzü öfke doluydu.

“Ne diyeceğimi biliyorsun zaten.”

Evet biliyordu. Ve ilk kez Jane onu gerçekten dinledi. Şimdiye kadar hep Caroline anlatırdı, Jane akıllı, Caroline ise sevimli olandı. Bu gece ise hem akıllı hem sevimli olan kişi Caroline idi.

“Peki, durumu toparlayamaz mısın?” diye sordu Caroline.

Jane, Luc’un gözlerini ve kendisiyle kardeşinden uzak durmasını söylediğini hatırladı. “Hayır. Artık beni asla dinlemez.” Kanepeye yaslandı ve çatıya baktı. “Erkekler kötüdür.” Jane kafasını çevirip arkadaşına baktı. “Bir süre erkeksiz bir hayat için söz verelim.”

Caroline dudaklarını ısırdı. “Ben yapamam. Darby ile çıkıyorum.”

Jane doğruldu. “Gerçekten mi? İşlerin ciddileştiğini bilmiyordum.”

“Evet, aslında benim tarzım değil ama bana karşı nazik ve

ondan hoşlanıyorum. Onunla konuşmayı ve bana bakışlarını beğeniyorum. Ve gerçekte yüzleşelim, onun bana ihtiyacı var.”

Evet kesinlikle. Jane, Darby’nin Caroline’in hayatı boyunca duyacağı ihtiyaçları karşılayacak biri olduğunu fark etmişti.

Sonraki sabah Jane, Chinooks organizasyonundan geçmiş olsun dileği ileten çiçekler aldı. Öğlen, Times’dan çiçek geldi; Darby ise kendi çiçeğini ayrı olarak göndermişti. Saat üçte Caroline’in gönderdiği çiçekler geldi. Hepsi çok güzeldi, muhteşem kokuyorlardı ve onu suçluluk duygusuyla doldurmuşlardı. Günahlarının cezasıydı bu çiçekler ve daha fazla çiçek gelmesini engellerse bir daha yalan söylemeyeceğine dair söz verdi Tanrı’ya.

O gece televizyonda, Chinooks-Coyotes maçını izledi. Kaskının telleri arasından Luc’un mavi gözlerini gördü, maç esnasında en az üzerinde kaydığı buz gibi donuk bakıyorlardı. Atışları için küfretmediği zamanlarda dudakları gergin ve incecikti.

Başını havaya kaldırdı ve kamera gözlerindeki öfkeyi görüntüledi. Ait olduğu yerde değildi. Özel hayatı oyununu etkiliyordu ve Jane’in içindeki gizli barışma ümidi bu görüntülerle birlikte yok oldu.

Her şey bitmişti.

Luc, kendine yaklaşan herkesi yere devirip üç penaltı kazandırmıştı karşı takıma.

“Neyin var Martineau?” diye sormuştu Coyote takımının forveti ilk penaltıyı atmadan önce. “Adet gününde misin?”

“Kıçımı öp,” diye cevaplamış, patenlerini çözüp ayağından fırlatmıştı Luc.

“Sen bir kış deliğisin Martineau,” dedi buzun üzerine düşen oyuncu. Islıklar duyuldu ve Luc’un yerine penaltı noktasına Bruce Fish geçti.

Luc su şişesini kaldırdı ve yüzünü ıslattı. Mark Bressler yanına geldi.

“Öfke sorunu mu yaşıyorsun?” diye sordu takım kaptanı.

“Sence?” Yüzünden ve kaskından sular damlıyordu. Jane, basın bölümünde değildi. Hatta bu eyalette bile değildi, ama yine de onu aklından çıkaramıyordu.

“Evet böyle düşünüyorum.” Bressler koca eldiveniyle sırtına bir fiske attı. “Daha fazla penaltı vermemeye çalış, bu maçı kazanabiliriz.”

Haklıydı. Luc, basın bölümünde kimin olup olmadığındansa, dikkatini oyuna vermeliydi. “Daha fazla gereksiz penaltı yok,” dedi. Ama sonraki sahnede, rakibini yere sermişti ve adam yerde kıvranıyordu.

“Canın yanmadı seni karı kılıklı,” dedi Luc yerde belini tutan ve acıyla kıvranan rakip oyuncuya. “Ayağa kalk yoksa sana acıyı gösteririm.”

Islıklar yükseldi ve Bressler kafasını iki yana sallayarak uzaklaştı.

Oyundan sonra, soyunma odası alışık olduğundan daha durgundu. Üçüncü periyodun sonlarında iki gol daha atmışlardı ama yeterli olmamıştı. Üç-beş kaybetmişlerdi. Phoenix spor gazetecileri soyunma odasının etrafında içeriden gelecek sesleri duymak için dolaşıyorlardı ama çıt çıkmıyordu.

Jane’in babası kalp krizi geçirmişti ve tüm oyuncular onun yokluğunu hissediyordu. Luc, kalp krizi hikâyesine inanmamıştı, kuyruğunu kıstırıp kaçmasına ise şaşırmıştı. Tanıdığı Jane bunu yapmazdı. Hem zaten onu hiç tanımamıştı ki. Gerçek Jane ona yalan söylemiş, onu kullanmış ve onunla oynamıştı. Kendisiyle ilgili gazeteden okumak istemediği bilgileri Jane biliyordu. Dizlerinin sorunlu olduğunu da öğrenmişti.

Luc tam bir beyinsizdi. Kısa boylu ve akıllı konuşan bir gazeteciye hayatını nasıl açardı? İlk tanıştıklarında ondan hoşlanmamıştı bile. Nasıl kaptırmıştı ona kendini? Onu kafasından nasıl çıkaracağını düşünüyordu? Dikkatini geri kazanmalıydı. Bunu yapabilirdi. Daha önce de savaşmıştı, hem de Jane Alcott’tan daha büyük şeytanlarla. Tek ihtiyacı olan şeyin biraz zaman ve kararlılık olduğunu anladı. Darby, Jane’in takıma ancak bir sonraki hafta katılabileceğini söylemişti.

Bir hafta. Fiziksel olarak hayatında değildi artık, onu kafasından çıkarmak ve maça konsantre olmak için çok fazla zamana ihtiyacı yoktu.

Ve bir hafta sonra, haklı çıkmıştı. Yani kısmen. Ait olduğu yerdeydi. Duygularına yenik düşen fiziğiyle değil, yetenekleriyle oynuyordu, ama Jane'i henüz kafasından tamamen atamamıştı.

Seattle'a döndüğü dün, kendini hırpalanmış hissetti. Koltuğuna oturup rahatlamak, Marie okuldan dönene kadar bilinçsizce televizyon izlemek istemişti. Belki bir şeyler sipariş eder ve rahatlatıcı bir akşam yemeği yerlerdi.

Ama tahmin etmeliydi. Kız kardeşiyle birlikteyken bir an her şey iyiyken, sonraki an cehenneme dönüşmüş olabilirdi. Okulda gününün nasıl geçtiğini anlatırken üzerindeki kalın kazağı çıkardı. Luc ona döndü ve dar tişörtü ile göğüslerini görünce ağzı açık kaldı. Birkaç hafta öncesine göre daha büyüklerdi, farkı görmemesi imkânsızdı.

“Ne giydin sen?”

“Bebe marka tişörtümü.”

“Göğüslerin geçen haftaya göre çok daha büyük, süngerli sutyen mi giyiyorsun sen?”

Utanmış gibi kollarıyla göğüslerini örttü. “Evet.”

“Apartmanın dışında onu giyemezsin.” Göğüsleri yukarı doğru şişmişken, böyle dışarıda gezmesine izin veremezdi.

“Tüm hafta okula bununla gittim.”

Kahretsin, her şeye bahse girerdi ki, okuldaki tüm çocuklar sürekli Marie'nin göğüslerine bakmışlardı. Ah, Luc'un hayatı tam bir karmaşaydı. Çalkalanan bir kazandan farkı yoktu. “Eminim okuldaki tipler, memelerinle iyi zaman geçirmişlerdir. Ve emin ol senin için iyi planlar düşünüyorlardır.”

“Memeler,” diye söylendi. “Bu iğrenç. Bana çok kaba davranıyorsun. Hep ayıp şeyler söylüyorsun.”

Memeler kötü bir kelime değildi. Öyle miydi? “Sana erkeklerin nasıl düşündüklerini söylüyorum. Koca süngerli bir

sutyenle göğüslerin taşarak gezersen, senin basit olduğunu düşünürler.”

Marie ona, kendisini okuldaki piçlerden korumak isteyen bir abi değil de, bir çocuk tacizcisiymiş gibi baktı. “Sen hastasın.”

Hasta? “Hayır değilim, sadece sana doğruları söylemeye çalışıyorum.”

“Annem ya da babam değilsin. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Haklısın. Baban ya da annen değilim. Harika bir abi de olmayabilirim, ama tek yakının benim.”

Gözlerinden akan yaşlar makyajını berbat etti. “Senden nefret ediyorum Luc.”

“Hayır, etmiyorsun. Sadece süngerli sutyen giymene izin vermediğim için öfke kusuyorsun.”

“Süngerli sutyen giyen kadınlarla takıldığına iddiaya girerim.”

Aslında küçük göğüslere ilgi duyuyordu ve takıntılar beslemeye başlamıştı.

“Sen ikiyezlüsün Luc. Eminim kız arkadaşın dolgulu sutyenle geziyordun”

Bildiği tüm kadınların dışında onu en çok etkileyen kadın sutyen bile giymiyordu. Düşünmemeye çalıştı, ama yapamadı. Çalkalanan kazan biraz daha hızlandı.

“Marie, sen on altı yaşındasın,” diye açıkladı. “Erkekleri tahrik edecek bir sutyenle gezemezsin. Başka bir şey giymelisin. Belki küçük gösterecek bir şeyler.” Sonunda komik olmayı başarmıştı. Ama her zaman ki gibi kız kardeşi esprisini yanlış anlamayı tercih etti. Gözyaşlarına boğuldu.

“Kayak okuluna gitmek istiyorum,” dedi ve odasına koştu.

Kayak okulundan bahsetmesi Luc’u kendine getirdi. Bir süredir bu konuyu düşünmemişti. Eğer onu kayak okuluna gönderirse, hangi sutyeni giydiğini umursamasına gerek kalmayacaktı. Hayatı daha basit olacaktı. Ama aniden kardeşinin uzaklaşmasının tek çözüm olmadığını fark etti. Acılı ve

dengeşizdi. Ve Luc etrafta Marie'nin olmasına alışmış gibiydi, kayak okulu fikri artık bir çözüm gibi gelmiyordu ona.

Odasına doğru ilerledi ve kapı aralığından omzunu soktu. Yatağına uzanmış tavana bakıyordu.

“Kayak okuluna gerçekten gitmek istiyor musun?” diye sordu.

“Beni burada istemediğini biliyorum.”

“Ben böyle bir şey söylemedim.” Bunu daha önce konuşmuşlardı. “Ve düşündüğün şey doğru değil.”

“Benden kurtulmak istiyorsun,” diye diretti. “Bu yüzden o okula gitmek istiyorum.”

Ne duymaya ihtiyacı olduğunu ve söylemesi gerektiğini biliyordu. Hem kendisi hem onun için. Uzun zamandır kararsızdı. “Çok geç.” Kollarını göğsünde bağladı. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Burada benimle yaşayacaksın. Eğer istemiyorsan, bu çok kötü.”

Marie, Luc'a baktı. “Gitmek istesem bile mi?”

“Evet,” dedi ve bunu gerçekten ima ettiğine kendisi de şaşırdı. “Eğer gitmek istiyorsan bile gidemezsin. Sen benim kardeşimsin ve ben seninle birlikte yaşamak istiyorum.” Omuz silkti. “Tam bir baş belasısın, ama etrafımda olmandan mutluyum.”

Bir dakikalığına sessiz kaldı, sonra fısıldadı, “Peki, kalacağım.”

“Güzel.” Luc odadan çıktı ve salona doğru ilerledi. Uzun pencerelerden körfezi izledi. Kız kardeşiyle olan ilişkisi mükemmel değildi. Yaşam şekilleri ideal değildi; Luc genelde şehir dışındaydı. Ama üniversite için yanından ayrılıp bir yetişkin olmadan önce onu iyi tanımak istiyordu.

On altı sene boyunca, onu daha fazla görmüş olması gerekirdi. Bunu istese yapabilirdi de. Hiçbir bahanesi yoktu. Kendi hayatıyla uğraşıyor ve onunkini hiç düşünmüyordu bile. Los Angeles'ta olduğu ve onu görmek için çaba sarfetmediği zamanlar için kendisinden utanıyordu. Kendisini her zaman

bencil bir piç olarak hatırlıyordu. Şimdiye kadar, bencillikten daha yanlış bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Sakin ayak seslerini duydu ve arkasını döndü. Yanakları hâlâ ıslak ve maskara iziyle dolu olan Marie, ona doğru eğildi ve kollarını omzuna dolayıp başını göğsüne yasladı. “Senin etrafında olmaktan çok mutluyum.”

“Güzel.” Ona sıkıca sarıldı. “Annenin ya da babanın yerini asla dolduramayacağımı biliyorum, ama seni mutlu etmeye çalışacağım.”

“Bugün çok mutluydum.”

“O sutyeni giyemezsin.”

Bir dakika sessiz kaldı, sonra uzun uzun içindeki nefesi dışarı bıraktı. “Peki.”

Uzun süre birlikte, pencereden dışarıyı izlediler. Annesinden bahsetti ve kurumuş çiçekleri neden çekmecesinde sakladığını anlattı. Saçma olduğunu düşünse de onu anladığını hissediyordu Luc. Bunu Jane ile de konuştuğunu anlattı ve Jane’in kendini hazır hissettiğinde onları atacağını söylediğinden bahsetti.

Jane. Jane ile ilgili ne yapacaktı? Tek istediği huzurlu bir yaşamdı. Ama Jane ile tanıştığı günden beri huzurlu tek bir an yaşamamıştı. Hayır bu doğru değildi. Onunla birlikte olduğu haftalarda, hayatı şimdiye kadar hatırladığından çok daha iyiydi. Onunla birlikte olmak Seattle’a taşındığından beri ilk kez kendi evindeymiş gibi hissettirmişti onu. Ama hepsi bir yanılsamaydı.

Onu sevdiğini söylemişti. İnanmaması gerektiğini biliyordu, ama derinlerinde bir yer söylediklerini yok sayamıyordu, bu yalanın gerçek olmasını istiyordu. Luc bir enayi ve mankafaydı. Bir haftadan sonra ilk kez yarın gece onu görecekti, ama ilk şoktan sonraki nefretine rağmen içindeki acıyı tekrar hissetmemeyi umuyordu.

Bunu sadece umuyordu, ama sonraki gece Jane kafasını kaldırıp onu görmeden önce varlığını hissetmişti. Onu görmenin etkisi göğsünü yumrukluyor ve kafasını bulandırıyor. Jane konuşmaya başlayınca, sesi içine doldu ve çelik iradesine rağmen, bir sünger gibi onu çekmeye devam ediyordu. Luc ona

âşıktı. Bunu daha fazla inkâr etmeyecekti. Jane'e âşık olmuştu ve ne yapması gerektiğine dair tek bir ipucu yoktu elinde. Çözük patenlerinin içindeki ayakları ve elindeki bağcıklarla orada otururken, Jane'in ona doğru yürüşünü izledi, her adımında kalbinde bir delik açılıyordu.

Siyah giymişti, soluk teniyle her zamanki gibi görünüyordu. Koyu bukleleri yüzüne düşmüştü, gerçekte içine çekene kadar ona sarılmak istese bile, kendini patenlerini bağlamaya zorladı.

Jane'in yaşadığı en zor şey soyunma odasına girmek ve Luc ile yüzleşmekti. Yanına gittiğinde, yere eğilmiş bağcıklarıyla uğraşıyordu ve kafasını kaldırıp ona bakmayacağını bildiği için yere bakan kafasına doğru konuştu. "Seni koca sağır Dodo." Saçlarına dokunmamak için ellerini sıktı. "Bilmeni istiyorum ki," diye konuştu, "seninle ilgili tek kelime daha yazma gibi bir niyetim yok."

Sonunda kafasını kaldırdı. Kaşları, mavi gözlerinin üzerinde çatılmıştı. "Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

Kafasını iki yana salladı. Kalbi onun için ağlıyordu. Kendi için. Birlikte yaşadıkları her şey için. "Hayır, ama yine de söylemek istedim." Ona son kez baktı, sonra uzaklaşmaya başladı. Basın bölümünde Darby ve Caroline ile buluştu sonra not almak için bilgisayarını açtı.

"Baban nasıl?" diye sordu Darby ona daha fazla suçluluk duygusu yaşatarak.

"Şimdi daha iyi. Evde dinleniyor."

"Çok hızlı toparlandı," dedi Caroline bilmiş bir gülümsemeyle.

İlk periyodun sonunda Chinooks, Ottawa Senators'a karşı bir golle öndeydi, ama ikinci yarıda Senators eşitliği yakaladı. Son düdük çaldığında Chinooks iki puanla maçı aldı.

Jane, soyunma odasına tekrar girdiğinde buna daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Luc'u sürekli görmek kalbinin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Şimdiye kadarki en iyi işi ve kariyeri için en yararlı adım olmasına rağmen Chinooks'a eşlik etmeye daha ne kadar devam edebilecekti?

Derin bir nefes aldı ve içeri doğru yürüdü. Luc her zamanki gibi askısının önünde oturuyordu. Üstü çıplaktı. Kollarını göğsünde başlamış, sanki bir yapbozu çözmeye çalışır gibi duran halini izledi. Takımın gözü önünde gözyaşlarına boğulmadan önce, konuşabileceği birkaç oyuncuya maçla ilgili sorular sordu ve hızla dışarı çıktı. Hasta babası yüzünden ağladığını düşünecekler ve muhtemelen tekrar çiçek göndereceklerdi.

Odadan koşar adım çıktı, ama koridoru bitirmeden önce durdu. Eğer bir şey için savaşıması gerekiyorsa, bu Luc'dan başkası olamazdı. Ondan nefret ettiğini söylemiş olsa bile, en azından bundan emin olurdu.

Döndü ve eskiden Luc'un kendisini beklediği yerde duvara yaslandı. Odadan koridora ilk Luc çıktı, siyah takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla çok yakışıklı görünüyordu. Koridorda yürürken bakışları Jane'inkilerle birleşti. Jane'in kalbi boğazında atarken, kendini toparladı ve Luc'un önünde durdu. "Bir dakikan var mı?"

"Neden?"

"Seninle konuşmak istiyorum. Söylemem gereken bir şey var ve bu önemli."

Arkasındaki boş koridora baktı, daha önce girdikleri temizlik odasının kapısını açtı ve Jane'i içeri çekti. Arkalarından kapı kapanırken odanın ışığını açtı, onu tutkuyla öptüğü odada yine birliktelerdi. Jane Luc'un yüzüne baktı, tepkisiz duruyordu, gözleri yorgun bakıyordu ama hiçbir şey açık etmiyordu. Soyunma odasında gördüğü ifadeden eser yoktu.

"Bir şey söylemen gerektiğini sanıyordum."

Jane kafa salladı ve kapalı kapıya sırtını yasladı. Luc'un kokusu derinlerine kadar işledi ve hatıralarını harekete geçirdi. İşte zaman gelmişti, artık başlaması lazımdı. Konuştu. "Honey Pie yazısı için ne kadar üzgün olduğumu sana tekrar söylemek istedim. Bana muhtemelen inanmayacaksın ama seni suçlamıyorum. O yazıyı yazarken, sana âşık oluyordum ve oturup seninle ilgili kurduğum fantezilerimi yazıya döktüm. Onu yayıma gönderip göndermemekten emin değildim bile. Sadece

yazdım ve şimdiye kadar yazdığım en iyi yazıydı.” Kapıdan doğruldu ve küçük odada Luc’a doğru yaklaştı. Ona bakamıyordu ve söylenmesi gereken her şeyi anlatmak istiyordu. “Yazıyı bitirdiğimde, onu göndermemem gerektiğini biliyordum çünkü bundan hoşlanmayacaktın. Hakkında yazılan yanlış şeylerle ilgili neler hissettiğini biliyorum. Daha önce söylemiştin.” Arkasını dönüp elini metal askıya doladı. “Ama yine de gönderdim.”

“Neden?”

Neden? İşte burası en zor kısımdı. “Çünkü seni seviyordum ama sen beni sevmiyordun. Ben senin takıldığın kadınlardan değildim. Kısa, küçük göğüslü ve kötü giyinen biriyim. Benim seni önemsedığım gibi beni önemsemeyeceğini biliyordum.”

“Bu yüzden intikam aldın?”

Omzunun üzerinden ona baktı, arkasını dönüp onunla yüzleşmek istedi. Gözlerinde bir kez daha görebileceği nefretle yüzleşmek için. “Hayır. Beni sevmediğin için senden intikam almak isteseydim, kendimi gizlerdim.” Kollarını göğsünde bağladı, içindeki acının yere dökülmesini engellemeye çalışır gibiydi. “İlişkimiz başlamadan önce yazıyı göndermiştim. Bu yüzden yazdıklarımı suçlayamam.”

Luc kafasın iki yana salladı. “Bunların hiçbir anlamı yok.”

“Biliyorum. Eminim senin için yok. Ama benim için var.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma özür dileme yolu.”

Kalbi batıyordu. Luc ona inanmamıştı. “Son bir haftayı düşünerek geçirdim ve şimdiye kadar yaşadığım ilişkilerin hepsinde yaralandığımda kaçacak bir kaçış noktası yarattığımı gördüm. Honey Pie benim kaçış sığınağımdı. Sorun şuydu ki, çok hızlı kaçamadım.” Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. “Seni seviyorum Luc. Sana aşığım. Seninle ilişkimin biteceğini düşünmektense, birlikte kalabilmek için savaşmalıydım. Kötü bittiğini biliyorum. Suçlu benim ve çok üzgünüm.” Luc hiçbir şey söylemediğinde kalbi daha da acıdı. “Arkadaş kalabileceğimizi umuyorum,” demekten başka söylecek şey kalmamıştı.

Luc şüpheyle kaşlarını kaldırdı. “Arkadaş mı kalmak istiyorsun?”

“Evet.”

“Hayır.”

Tek bir kelimenin canını bu kadar acıtacağını hiç düşünmemişti.

“Arkadaşın olmak istemiyorum Jane.”

“Anlıyorum.” Başını eğdi ve kapıya doğru yol verdi. Dökecek başka gözyaşı kalmadığını düşünüyordu. Hepsini kullandığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Tüm Chinooks koridorda olsa bile, bayılmadan önce oradan çıkacaktı, umurunda bile değildi. Kapının kolunu tutup çevirdi, ama kapı açılmadı. Daha sıkı çevirdi ama kapı cevap vermiyordu. Kilidi çevirdi ama bir değişiklik olmadı. Kafasını kaldırdı ve Luc’un kapıyı iten elini gördü.

“Ne yapıyorsun?” dedi arkasını dönüp onunla yüz yüze geldiğinde. Luc’un göğsü burnuna değmek üzereydi ve gömleğinin temiz kokusu ile parfümünün kokusunu alabiliyordu.

“Oyun oynama Jane.”

“Oynamıyorum.”

“O zaman neden bana bir nefeste bana âşık olduğunu ve hemen sonra arkadaş kalmak istediğini söylüyorsun?” Parmaklarını Jane’in çenesine yerleştirdi ve başını yukarı kaldırdı. “Yeterince arkadaşım var. Ama senden daha fazlasını istiyorum. Ben bencil bir adamım Jane. Eğer âşığın olmayacaksam, sana tamamen sahip olmayacaksam, başka bir şey olmayı istemem.” Yüzünü Jane’e yaklaştırdı ve onu öptü, dudakları yavaşça onunkilere dokunmuştu ve Jane’in tutmakta zorlandığı yaşlar gözlerinden boşandı. Elleri gömleğine yerleşti ve onu sıkıca tuttu. Luc’un âşığı olmalıydı ve bu sefer kaçmak için sebepler üretmeyecekti. Bunu çok istiyordu.

Luc, dudaklarını Jane’in yanağına sürttü ve kulağına fısıldadı. “Seni seviyorum Jane. Ve seni özledim. Hayatım sensiz bomboş.”

Jane geri çekildi ve gözlerine baktı. “Tekrar söyle.”

Luc, Jane’in yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmağıyla yanaklarını okşadı. “Seni seviyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum çünkü hayatımı güzelleştiriyorsun.” Saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. “Bana, geleceğime baktığımda ne gördüğümü sormuştun bir kere.” Avcu Jane’in omzundan aşağı kayd ve elini tuttu. “Seni görüyorum,” dedi ve alnından öptü.

“Benden nefret etmiyor musun?” diye sordu.

Kafasını iki yana salladı ve dudaklarını Jane’in parmaklarında gezdirdi. “Nefret ettiğimi düşünüyordum. Sonsuza kadar nefret edeceğimi düşündüm, ama etmiyordum. O yazıyı göndermenin mantığını hâlâ anlamıyorum, ama artık önemsemiyorum. Yazıya konu olmaktan daha çok aptal yerine konduğum için öfkelenmişim.” Elini göğsüne yerleştirdi. “Beni koridorun ucunda beklediğini görünce, tüm öfkem buharlaştı ve eğer seni bırakırsam daha büyük bir aptal olacağımı anladım. Hayatımın geri kalanını sırlarını öğrenerek geçirmek istiyorum.”

“Başka sırrım yok.”

“En azından bir tane bile olmadığından emin misin?” Kolunu sırtına sardı ve ensesinden öptü.

“Ne gibi?”

“Bir nemfoman olduğun gibi mesela?”

“Ciddi misin?”

“Aslında... evet.”

Jane, kafasını salladı ve kahkahalara boğulmadan önce zayıf bir sesle “Hayır,” demeye çalıştı.

“Şşş.” Luc onu kendine doğru çekti ve yüzüne baktı. “Biri duyacak ve bizi basacak.”

Jane kendini durduramıyordu, Luc eliyle ağzını kapadı. Gerçek bir nemfoman gibi dudakları ılık ve davetkârdı. Çünkü hayatta Ken her zaman Barbie’yi seçmezdi. Bu yüzden Luc’u ödüllendirmeliydi.

SONSOZ

Vuruyor!

Kazanıyor!

Luc, asansörden indi ve Space Needle'ın balkonuna çıkıp sola doğru baktı. Kırmızı elbiseli bir kadın parıldayarak Seattle manzarasını arkasına almış aşağı iniyordu. Saçları, yumuşak ve koyu bukleler halinde omzuna dökülüyordu. Ilık ağustos esintisi yüzüne vuruyordu. Aşağıdaki restaurantta biraz önce akşam yemeği yemişlerdi ve Luc hesap için beklerken Jane balkona çıkmak için ayrılmıştı.

Kendisine doğru gelen Luc'u izlerken, kırmızı rujlu dudaklarının kenarlarından baştan çıkarıcı bir gülümseme yükseldi.

"Yıldızları seyretmek için güzel bir akşam," dedi.

Alt dudağını ısırdı, sonra fısıltıdan biraz yüksek bir sesle konuştu, "İzlemeyi sever misin?"

"İzlenmeyi daha çok severim." Kollarıyla onu sardı ve göğsüne yasladı. "Ve tam şimdi burada karımı düzmek istiyorum."

"Senaryoda bu yok," dedi Jane, Luc'un göğsünde dinlenirken.

Beş haftadır evliydim. Beş haftadır her sabah Jane ile uyanmak. Akşam yemeği masasında onu görmek, sonra birlikte bulaşıkları makinaya yerleştirmek, dişlerini fırçalamasını ve çoraplarını giyinişini izlemek... Milyon sene yaşasa, bu kadar sıradan şeylerin böylesine seksi olabileceğine asla inanmazdı.

En çok da, onu çalışırken izlemeyi seviyordu. Kafasındaki o erotik hikâyeleri üretmesini, o doğal kızın arkasındaki gerçek kadını görmeyi...

Evlendiklerinden beri, Seattle’da yalnız olmakla ilgili yazı yazmıyordu. Chris Evans izinden dönmüştü ve spor yazılarına devam ediyordu, Times Jane’i özgür bırakmıştı ve Jane, rakipleri Seattle Post-Intelligencer’in en yeni spor gazetecisi olmuştu.

Düğünlerini, Stanley Kupası play-off maçları oynanırken planlamak zorunda kalmışlardı, Luc şehir dışında olduğu için, hazırlıkları Jane, Marie ve Caroline birlikte yapmışlardı. Luc bundan memnundu. Tek yapması gereken törende bulunup “evet” demek olacaktı. Bu kısım yeterince kolaydı. Ama törende Jane’in her Chinooks oyuncusuyla ayrı ayrı dans ettiğini görmek biraz zor olmuştu.

Düğünden birkaç ay önce, Chinooks finallere çıkmış, ama üçüncü turda Colorado Avalanche’ye yenilip kupadan elenmişti. Luc, başını eğip burnunu Jane’in saçlarına gömmüştü. Her zaman bir sonraki sezon vardır.

“Başka bir yere gitmek ister misin?” diye sordu Jane.

Seattle’ı birlikte keşfetmek için çokça zaman harcamışlardı, Luc, Jane ve Marie. “Eve gitmek istiyorum,” dedi Luc. Marie geceyi Hanna’da geçirecekti ve Luc karısıyla başbaşa kalmanın zevkini çıkarmak istiyordu. “Sen ne dersin?”

Döndü ve kollarını boynuna doladı. “Ev benim en favori yerim.”

Ev, Luc’un da en favori yeriydi. Ama Luc için ev, Jane’in olduğu her yerdi. Hayatında hiç kimseyi onu sevdiği kadar çok sevmemişti. O kadar çok seviyordu ki, bazen bu kendisini bile korkutuyordu.

Jane’i kendine bastırdı ve tüm şehre baktı. Karısına âşıktı. Evet, kendisiyle ilgili söylenenleri biliyordu. Onun için, kayboldu diyorlardı. Bacaklarına pranga vurmuştu başkalarına göre. Büyük davranışlı küçük bir kadın tarafından kamçılanıyordu.

Evet, onun için bunlar söyleniyordu ve Luc’un umurunda bile değildi.

SON

Rachel Gibson Kitapları

Chinooks Hokey Takımı Serisi Kitapları

Aşk Seni Bulursa

Aşk Yeniden

Tutkulu Aşk

Buzda Aşk

Seri Dışı Kitap

İçinde Aşk Var